

મારું ગામડું

બલકભાઈ પ્રાણીવનદાસ મહેતા

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી લઘુગદ્ય વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૧૧૪૬ તિથિ ૦૮.૦૮.

ગ્રંથનામ આરંભ ગામડું

વર્ગિક ૨૧૪૩૪ : ૪ . ૬૦૩૨૬૧૨ ૪૫૫૧

આચાર્ય મિત્રવાણી સ્મારકમાળા ગ્રંથ-૪

મારું ગામડું

અબલભાઈ પ્રાણજીવનદાસ મહેતા

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ
અમદાવાદ

પ્રકાશક
મગનભાઈ પ્રભુદાસ દેસાઈ
મહામાત્ર, ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ, અમદાવાદ

મુદ્રક
જીવજી ડાહ્યાભાઈ દેસાઈ
નવજીવન મુદ્રણાલય, કાળુપુર, અમદાવાદ

૧૯૫૧-૫૨

નવ આના
આવૃત્તિ પહેલી, ડિસેમ્બર ૧૯૩૯

પ્રાપ્તિસ્થાન
નવજીવન કાર્યાલય
અમદાવાદ અને મુંબઈ ૨

પ્રકાશકનું નિવેદન

ભાઈ બલભાઈનું ‘મારું ગામડું’ પ્રસિદ્ધ કરતાં અનેક રીતે આનંદ થાય છે. પ્રથમ તો એ કે, આ પુસ્તક સ્વ. આચાર્ય ગિદવાણી માળામાં પ્રગટ થાય છે. ગિદવાણીજીને આવાં પ્રકાશનો બહુ પ્રિય હતાં. તેથી એમના નામ સાથે જોડાયેલી માળા સમાજશાસ્ત્રની અનેકવિધ શાખાઓની કંઈકની કંઈક ચર્ચા કરતાં પુસ્તકોથી શણગારાય એ આ માળાના સંચાલકોની ઇચ્છા રહેલી છે. શ્રી. બલભાઈનું આ પુસ્તક એ ઇચ્છાને સુંદર રીતે સંતોષે છે.

સાહિત્યની એક ચીજ તરીકે પણ આ ચોપડી કદાચ નવી ભાત પાડનારી છે. આપણા સાહિત્યમાં આ જાતનાં પ્રકાશનો વિરલ જ છે. મરાઠી સાહિત્યકાર શ્રી. ચાપેકરે ‘આમચા ગાંવ’ના નામથી પોતાના બદલાપુર ગામનો શાસ્ત્રીય ચિતાર આપતો મંથ બહાર પાડ્યો છે. અને એની કદર સાહિત્ય ક્ષેત્રમાં પણ થઈ છે. બલભાઈનું આ પુસ્તક એવડો મોટો ને એવો વિસ્તાર-મંથ નથી. છતાં એમાં જે

મૌલિકતા રહેલી છે અને કેટલાંક જે શબ્દચિત્રો તેમણે રચ્યું કર્યું છે, તે કેવળ સાહિત્યકારને પણ રુચશે એમ માનું છું.

પરંતુ પુસ્તકની આવી જાતની કદર તો તેના કબેવર પૂરતી થઈ. એની સાચી કદર તો તેનું ભીતર છે. ગાંધીજીએ ૧૯૩૪-૩૫ માં ગ્રામસેવાની હાકલ કરી તેને માન આપીને બબલભાઈ માસરા પહેંચ્યા. અને ત્યાં, ‘કામ કામને શીખવે’ એ સર્વોત્તમ ન્યાયે, ગ્રામસેવાને કામે વળગ્યા. આ પુસ્તક એના અનુભવો વર્ણવે છે. એથી એમાં એ અનુભવ-કથનનો રસ પડવા ઉપરાંત આપણાં ગામડાંની સેવા કરવાના માર્ગો કયા કયા, તે માર્ગો પર જતાં કેવાં કેવાં વિઘ્નો આવે છે, તેમનો પ્રત્યક્ષ ઉકેલ કરવા જતાં કેવી જાતની મજા આવે છે, અને આ બધું કરતી વખતે સેવકને હંમેશને માટે તાળો અને પ્રકુલ્લિત રાખે એવો, ભોળાં ગ્રામજનોનો નિર્બીજ પ્રેમ અને આસાથેશ કેવાં મળતાં રહે છે — એ બધાનો ખૂબ જ રસિક અને બોધક હેવાલ આ પુસ્તકમાં છે. તેથી કરીને ગ્રામસેવકોને માટે તો આ પુસ્તક કીમતી સામગ્રી પીરસનારું નિવેદન છે.

હિંદના આર્થિક અને સામાજિક તથા ધાર્મિક વગેરે પ્રશ્નો પઢનારા સમાજશાસ્ત્રીને આ પુસ્તકમાંથી કદાચ કેટલીક નવી માહિતી મળશે. શાસ્ત્રીય ગ્રામ-તપાસોની ચોપડીઓ આપણી યુનિવર્સિટીઓ હવે છાપવા લાગી છે. તેમાં એક સર્વસમાન લક્ષણ એ જોવા મળે છે કે, તેમાં એક પ્રકારની સૂક્ષ્મ પરોક્ષતા અને ‘અનાસક્તિ’ યા, બણેલ પરિભાષામાં કહીએ તો, ‘શાસ્ત્રીય તટસ્થતા’ જોવા મળે છે. આ પુસ્તકમાં

એ લક્ષણ નહિ જોવા મળે; અને એનું કારણ તો સ્પષ્ટ છે — શ્રી. બળભાઈ તટસ્થ શાસ્ત્રી તરીકે માસરાની તપાસે નહોતા ગયા. તેમને તો જીવંત સમાજ પાસે તેની સેવાર્થે રહીને, ગામડાના સમાજશાસ્ત્રનો સેવા દ્વારા અભ્યાસ કરવો હતો.

વળી, આ અભ્યાસ આપણી એક દલિત કામનો છે એ એનું વિશેષ આકર્ષણ કહેવાય. હિંદની લઘુકોમોનો પ્રશ્ન એક જ રીતે કાબૂમાં આવી શકે એમ લાગે છે અને એ એમની જિગરથી કરાતી સેવા દ્વારા. એ રીતે ન્યાં સુધી આપણે એમને કુમકમાં નહિ લઈ શકીએ ત્યાં સુધી એ પ્રશ્નનો આખરી ઉકેલ કદાચ નહિ જ મળી શકે. એમ કરવા જતાં સેવકે કેવી પૂર્વતૈયારી રાખવી જોઈશે એ શ્રી. બળભાઈએ ઠીક ચીતરી બતાવ્યું છે. મુ. શ્રી. રવિશંકર ‘મહારાજે’ એમની ‘અભિલાષા’માં આ વસ્તુ કહી જ છે, એટલે અહીં વધુ વિશદ કરવાની રહેતી નથી.

શ્રી. બળભાઈએ આ પુસ્તક ગૂજરાત વિદ્યાપીઠને અર્પણ કર્યું છે. એનું સાદું કારણ એ જ છે કે, તે માને છે કે એમને સેવાદીક્ષા વિદ્યાપીઠે આપી છે. એની જ છત્ર-છાયામાં એ પોતાનું કામ કરતા આવ્યા છે. આ સ્થળે એમનો ટૂંકો પરિચય આપવાનું મારું કર્તવ્ય સમજું છું.

શ્રી. બળભાઈ કાઠિયાવાડમાં હળવદના વતની છે. એમનું કુટુંબ વરસોથી કરાંચીમાં જ રહે છે અને તેમનું બહુતર ત્યાં જ થયું છે. ૧૯૨૮-૨૯માં તેમને રાષ્ટ્રસેવાએ ખેંચ્યા. ત્યારે ઉંમરે તે અઠાર વર્ષના હતા અને કરાંચીની સિંધ કોલેજમાં પહેલા વર્ષમાં અભ્યાસ કરતા હતા. તે

છોડીને એ વિદ્યાપીઠના ગ્રામસેવામંદિરમાં દાખલ થયા. પરંતુ વર્ગશિક્ષણ કરતાં કાર્યના પ્રત્યક્ષ શિક્ષણમાં જ એમને વધારે રસ હતો. તેથી વિદ્યાપીઠનાં કામોમાં તે ખૂબ ભાગ લેતા. પણ એ ભાગ એટલે મંત્રી, પ્રમુખ કે કોઈ પદધારી થવાનો નહિ. કામ કરવા માટે સ્વયંસેવક થવાનું જ એ પસંદ કરતા. પછી લડત આવી તેમાં ૧૯૩૪ સુધીમાં તે ત્રણ વખત જેલ ગયા. અને ત્યારનું જ એમનું કાર્યક્ષેત્ર ખેડા જિલ્લો એ અંકાર્ષિ ગયું. કારણ કે, લડતમાં વિદ્યાપીઠના સેવકો અને વિદ્યાર્થીઓની ટુકડીઓ ગુજરાતના બિન બિન ભાગોમાં ગઈ, તેમાં અબલભાઈને ભાગે ખેડા જિલ્લો આવ્યો હતો. લડતમાંથી પાછા ફરીને આવ્યા અને નવું કામ વિચારવામાંથી તેમણે માસરા તરફ નજર કરી. ત્યારથી ત્રણ વર્ષ સુધીના — એટલે કે ૧૯૩૪ થી ૧૯૩૭ સુધીના — આખો હેવાલ આ પુસ્તકમાં છે.

માસરા રહીને એમણે પોતાનો કાર્યવિસ્તાર પાસેના થામણા ગામ અને ઉમરેઠ સુધી કર્યો હતો. ત્યાંના વિદ્યાર્થીઓમાં તેમણે ઠીક ઠીક પગપેસારો કરેલો. ૧૯૩૮માં જ્યારે વર્ધા-યોજનાનો પ્રયોગ કરવાનું વિચારવામાં આવ્યું, ત્યારે આ એમની પૂર્વતૈયારીને લઈને થામણા ગામ પર પ્રથમ પ્રયોગની પસંદગી ગિતરી. અને ત્યારથી તેમણે પોતાનું મથક થામણા કર્યું છે. પણ તેથી માસરાને એ બૂદ્યા છે એમ નથી, કેમ કે હવે તો માસરાના લોક એમને બૂલે કે બૂલવા દે એમ નથી. આજ પણ એ ગામ થામણા આવી અબલભાઈને પૂછી પૂછીને પોતાનું કામ ચલાવે છે; અને અબલભાઈ બરોબર એમનાં સુખદુઃખોમાં ભાગ લેતા રહે છે.

વિદ્યાપીઠની ‘ગ્રામદીક્ષિત’ પદવી પણ તેમણે લીધી નથી. પણ તે ગ્રામદીક્ષિત જ છે અને આ પુસ્તક પરથી વાચક જોશે કે તે પદવીની યોગ્યતા એ ધરાવે છે. ‘મહારાજ’ની જેમ તે જીવન-વિદ્યાપીઠમાં પડ્યા છે અને તેમાંથી પોતાનો અભ્યાસ વધાર્યો જાય છે. એ અભ્યાસમાંથી આ પુસ્તક ઝરેલું છે. હવે મેં એમની પાસેથી અને મું ‘મહારાજ’ પાસે આખા ગુજરાતની બારેયા કામ વિષે હેવાલ માગ્યો છે. અને એ માગણી બેઠેએ સ્વીકારી છે. ‘મહારાજ’ માટે એ તો રમત વાત છે; કોઈ ગણેશજીએ એમની પાસે બેસી તક્કાવાર પ્રકરણો પ્રમાણે હકાકતો માગવી જોઈએ, તો ‘મહારાજ’ બધી આપી દેવા તૈયાર છે. એ કામ કામના પ્રત્યક્ષ સેવક બબલબાઈ કરશે. આ બે બારેયા-સેવકોનું એ પુસ્તક ક્યારે થશે એ તો એ પણ ન કહી શકે, કેમ કે એમના કામમાંથી નવરાશ પર આધાર રાખનારી એ વાત થઈ. દરમિયાન, એની આગાહી અને બાનારૂપે આ પુસ્તક વાચક આગળ મૂકતાં ખરેખર પ્રસન્નતા ઊપજે છે. પ્રત્યક્ષ ગ્રામસેવાના આવા અભ્યાસો વધુ ને વધુ બહાર પડે એ જ આશા.

તા. ૧૭-૧૧-૩૬

ગૂજરાત વિધાપીઠને

અનુક્રમણિકા

પ્રકાશકનું નિવેદન		૩
મારી અભિલાષા	રવિશંકર વ્યાસ	૧૩
૧. માસરામાં		૩
૨. ગ્રામસંક્રાંતિ		૪૪
૩. રોંગા		૬૫
૪. ખેતી		૬૬
૫. ખજાર		૮૧
૬. દેવાદાર સ્થિતિ		૯૨
૭. આવક અને જીવક		૧૦૪
૮. કુલોગધંધા		૧૨૪
૯. ખોરાક		૧૩૪
૧૦. કેળવણી		૧૪૨
૧૧. જાસાચિકી		૧૪૮
૧૨. વ્યસનો		૧૫૭
૧૩. ગામડાના ધરમરાજ :		૧૬૭
૧૪. હોળી		૧૭૭
૧૫. કેટલાક પ્રસંગો		૧૮૨
૧૬. ઉપસંહાર		૨૦૬

મારી અભિલાષા

ખેડા જિલ્લામાં ખારૈયા કોમ એ મોટામાં મોટી કોમ છે. એ કોમમાં લગભગ ત્રણ લાખ માણસની વસ્તી છે. એ કોમ સાથે આપણો રોજનો વ્યવહાર છે. એમ છતાં એના સ્વભાવમાં, એના રીતરિવાજોમાં, કે એની રહેણીકરણીમાં રહેલા શુભાશુભ ગુણોનું આપણી પ્રજાને, આપણા કાર્યકર્તાઓને કે એ કોમને પોતાને સુધ્ધાં ખરાબર જ્ઞાન નથી.

આજકાલ એ કોમ વિષે બે જાતના વિચારો પ્રવર્તે છે. એક મત એવો છે કે એ કોમ લૂંટફાટ કરનારી, ધાડો પાડનારી, ખૂન કરનારી અને ચોરી લાવ્યા પછી મરણાન્તે પણ કોઈનું નામ ન આપે એવા સ્વભાવવાળી, આળસુ, વહેમી, પ્રમાદી, એક ટંકનું ખાવાનું હોય ત્યાં સુધી બીજી ટંકની ચિંતા ન કરવાવાળી, અજાણ્યાથી ડરવાવાળી અને 'જમ તમ' જીવવાવાળી છે. બીજો મત એવો છે કે એ કોમ સંપીલી, બહાદુર, હિદાર, ધર્મપ્રિય, સંઘપ્રિય, મળતાને માથું આપનાર, સરસ પરોણાગત કરનાર, જીભની મીઠાશવાળી, કષ્ટોને સહન કરવાવાળી, ગાય અને ઘાઘણને પૂજનારી, ઈશ્વરભાવવાળી (પોતાની મહત્તાના ખ્યાલવાળી) અને એને આધારે જીવન ગુજરનારને પોષવાવાળી છે.

આવી કોમના સંબંધમાં અત્યાર સુધીમાં એના સુંદર ગુણોને પ્રકાશમાં લાવવા માટે સામાન્ય મીર ખારોટોનાં ખુશામતભર્યાં કવિતો સિવાય કોઈ હકીકત બહાર આવી નથી.

એવાં ખુશામતભયાં કવિતોથી એનું કદી હિત થયું નથી. તેમ જ એને વિષે એકલી દ્રેષભરી અને હલકી વાતો ફેલાવવાથી પણ એ કોમનું કે સમાજનું હિત થયું નથી કે થવાનું નથી.

આ કોમ એટલી બધી વહેમ તથા અજ્ઞાનમાં સપડાયેલી છે કે, ચાલુ જમાનાને ઓળખીને દોડતા પ્રવાહમાં બળી જવાની કે પોતાની જાતને સાચા સ્વરૂપમાં રજૂ કરવાની એની પાસે આવડત નથી; જેને લઈને આજે સરકારે એને ગુનેગાર કોમ તરીકે ઓળખાવી છે. આખી કોમ ઉપરના આ કલંકને નબાવી લેવામાં સમાજ તથા એ કોમ બન્ને જવાબદાર છે.

આવી સ્થિતિ છે એ વખતે સત્ય, હકીકતો તથા આંકડાઓ રજૂ કરતું આ પુસ્તક બહાર પાડીને ભાઈ બગલભાઈએ કોમ તેમ જ સમાજ બંનેનું હિત કયું છે, એવો મારો નમ્ર અભિપ્રાય છે.

આજની બેઠ્ઠી રાજ્યવ્યવસ્થા તથા સમાજવ્યવસ્થાને કારણે આખા સમાજમાં ભૂખમરો પ્રવર્તી રહ્યો છે અને એ ભૂખમરોને લીધે સમાજમાં વહેમ, કુસંપ, ફૂટ, વ્યસન, ચૂસણનીતિ અને ડરપોકપણા જેવા અનેક દુર્ગુણો ધર કરી બેઠા છે. બણેલા પોતાની બુદ્ધિના ઓપથી આમાંના ઘણાખરા દુર્ગુણો ઢાંકી શકે છે. પરંતુ અતિશય ગરીબાઈ અને નર્મી અજ્ઞાનને કારણે પછાત કોમોના દુર્ગુણો એમનામાં રહેલા સદ્ગુણોને દબાવીને પણ બહાર તરી આવે છે.

આના નિવારણ માટે કાર્યકર્તાઓએ એમનો સહવાસ સાધી એમને એમનામાં રહેલા સદ્ગુણોનું બાન કરાવવાની

જરૂર છે. અને એમ કરવું હોય તો નિઃસ્વાર્થી, ચારિત્ર્યશીલ અને સમાજના હિતમાં તત્પર રહેવાવાળા સેવકોએ એમની વચ્ચે જઈને એસવું જોઈએ. આ બહાદુર પ્રજા પોતે જ પોતાના સાચા ક્ષાત્ર સ્વરૂપને ઓળખે તો આપણા નિસ્લાની સંપત્તિમાં એક સુંદર ઉમેરો થયો ગણાશે.

આ પુસ્તક મને બહુ ગમ્યું છે, કારણ કે એમાં નથી બાટ-બારોટની ખુશામત, નથી કોમી તત્ત્વનું અભિમાન, કે નથી કોઈને હલકા પાડવાની દ્વેષબુદ્ધિ. મારી આખી નિંદગી મેં બારૈયા અને પાટણવાડિયા કોમની સેવામાં ગાળી છે. મારે મન હતું હવે એ કોમથી જુદો રહ્યો નથી. એમનાં ઘરોમાં, ખેતરોમાં અને એમની સાથેના પ્રસંગોમાં મને જે કરુણ દશ્યો જોવા મળ્યાં છે એનું આખેહૂબ વર્ણન હું આ પુસ્તકમાં ચીતરાયેલું જોઉં છું.

આ પુસ્તકમાં વર્ણવેલી હકીકતો વાંચુ છું ત્યારે હું પ્રત્યક્ષ જાણે એ ભોકોની વચ્ચે ખેસીને એમનું રોજનું જીવન ન નિહાળતો હોઉં, એવો અનુભવ મને થાય છે. ગામડાના ઝીણામાં ઝીણા પ્રસંગો પણ આ પુસ્તકમાં વર્ણવવામાં આવ્યા છે. એ કેવી રીતે વર્ણવી શકાયા એનો હું જ્યારે વિચાર કરું છું ત્યારે મને લાગે છે કે, પુસ્તકો વાંચીને અમર કોઈને મોઢેથી સાંભળેલી વાતોમાં પોતાની બુદ્ધિ ઉમેરીને માત્ર લેખનકળાથી આ માર્મિક પ્રસંગોનું વર્ણન ગોઠવી શકાય નહિ; પણ આમજનતાની વચ્ચે એના પોતાના થઈને ઉઘાડી આંખે અને ખુલ્લે કાને જ્ઞાનપૂર્વક રહેલો માણસ જ આવો ચિતાર રજૂ કરી શકે. બબલભાઈ આવા પ્રકારના માણસ છે. માસરા જેવા પછાત ગામમાં ત્યાંના ભોકો સાથે

એમના જ બનીને એ રજા, બોકહદયના ઝીણામાં ઝીણા ભાવો અને વેદનાઓ એમણે અનુભવ્યાં, એમની સારીનરસી વૃત્તિઓ તથા એની પાછળ રહેલાં કારણો એમણે શોધ્યાં, અને ચાલુ પરિસ્થિતિની સંકટામણુથી ઉત્પન્ન થયેલી અકળામણુ જોઈને એ અકળાયા, ત્યારે આ ચિતાર ચીતારાયો છે.

મહાત્માજીએ આજે સમાજમાં જે નવી દૃષ્ટિ ફેંકી છે તેને લઈને ગામડામાં સેવા કરવાની વૃત્તિ જ્યાં ત્યાં જાગૃત થઈ છે. પણ આજકાલની કેળવણીએ આપણી જીવવાની રીતભાત એવી મોજલી અને ઢીલીપોચી કરી દીધી છે કે એ રીતભાત જ આપણી સેવાવૃત્તિમાં અંતરાયરૂપ બને છે.

શારીરિક શ્રમથી કસાયેલું શરીર, ખીજીને માટે ધસાર્ધ છૂટવાની વૃત્તિવાળું મન, અને અટપટા પ્રશ્નોનો તોડ કાઢી શકે એવી તીક્ષ્ણ બુદ્ધિ — આ મારી કલ્પનાના સેવકની લાયકાત છે. ગ્રામસેવક આખરે તો પ્રજાનો સેવક છે. પ્રજા એની શેઠ છે. જે સેવકની જરૂરિયાત શેઠ કરતાં વધારે છે એની સેવા શેઠ શી રીતે લઈ શકે? સેવક તો એ કે જે વધારેમાં વધારે આપે અને ઓછામાં ઓછું લે.

એમ છતાંય, મહાત્માજીની પ્રમળ પ્રેરણાને કારણે હિંદુસ્તાનના કેટલાય બુદ્ધિશાળી નવજીવાનો કોઈ અજ્ઞાત ગામોમાં જઈને બેસી ગયા છે. આવો દરેક સેવક પોતાના અનુભવોની નોંધ કરી આ પ્રમાણે પ્રજાની આગળ મૂકે તો આપણી સંસ્કૃતિનો આજ સુધી અંધારામાં પડેલો ભાગ પ્રકાશમાં આવે અને આ જાતનું ગામડાની પ્રજાનું સાહિત્ય સમૃદ્ધ થાય.

રવિશંકર શિવશંકર ન્યાસ

મારું ગામડું

માસરામાં

માસરા ગામ ખેડા જિલ્લાના ઠાસરા, આણંદ તથા નડિયાદ એ ત્રણ તાલુકાના ત્રિભેટા ઉપર આવેલું છે. એ ઠાસરા તાલુકાના ડોકરથી પાંચ માઈલ છે; આણંદ તાલુકાના ઉમરેઠથી પણ પાંચ માઈલ છે; અને નડિયાદ તાલુકાના ચુણેલ ગામથી માત્ર એ જ માઈલ દૂર છે. ખીજી રીતે કહીએ તો, એ ચરોતર અને માળ ગાળાની વચ્ચે આવ્યું છે, કારણ કે એની પશ્ચિમ દક્ષિણનો ભાગ તે ચરોતર અને ઉત્તર પૂર્વ ભાગ તે માળ પ્રદેશ. ખેડા જિલ્લાની જે કાંઈ લીક્ષોતરી તે ચરોતરમાં; અને માળ પ્રદેશ એટલે શુષ્ક વેરાન અને કોઈ કોઈ જગ્યાએ રડચાંખડચાં ખાવળનાં જંગલ. માસરા ગામ આવા એક ખાવળના જંગલ વચ્ચે વસેલું ગામ છે.

કોઈ પૂછે કે ખેડા જિલ્લામાં વસ્તી કોની ? તો એમ કહેવાય કે ખારૈયા અને પાટીદારની. એમાંય વસ્તીનો ત્રીજો ભાગ તો ખારૈયા : કોમનો જ. આ માળ પ્રદેશમાં પણ મુખ્ય

વસ્તી બારેયા કોમની છે. છેલ્લાં ૧૫-૨૦ વર્ષથી ઉજ્જડ વેરાનો તોડી તોડીને અને ગીચ બાવળાની ઝાડીઓ કાપી કાપીને કાનમ વાકળ અને ચરોતરના જમીન-મૂખ્યા પાટીદારોએ આ માળ પ્રદેશમાં દેખા દેવા માંડી. પહેલાં તો ચરોતરના થોડા પૈસાદાર પાટીદારોએ, પોતાની લાગવગને જોરે, અહીંની પડતર જમીન, નામની કિંમત આપીને, સરકાર પાસેથી કબજે લીધી. અને એમણે કાનમ વાકળના પાટીદારોને, ભારે દાણુ લઈ લઈને, એ જમીનના ટુકડા વહેંચવા માંડ્યા. આ વખતે આ જમીનદારો અને અહીંના મૂળ રહેવાસીઓ વચ્ચે ખૂબ કડવાસ વધી. બંને બાજુનો ત્રાસ પણ વધ્યો. આને પરિણામે જ કેટલાકે બહારવટાં પણ ખેડેલાં.

થોડા વખતમાં જ્યાં ધાસનાં જંગલોજંગલ હતાં ત્યાં આ ખેતીકુશળ પાટીદારોએ કપાસના લાટ બિભા કરી દીધા; તો તેની સાથે સાથે ઢોરોને ચરવાનાં ગૌચરોનો પણ નિકાલ આવી ગયો ! શોભને કાંઈ શોભ હોય છે ? ગમે તેમ, એમણે પરસેવો અને પૈસો બંને રેડીને, તથા આ માળ પ્રદેશમાં આવતાં અનેક સંકટોનો સામનો કરીને, ઉજ્જડ વેરાન પ્રદેશને આબાદ ખેતીવાડીમાં ફેરવી નાખ્યો. એમાં એમની સાહસવૃત્તિ, ઉદ્યોગ અને ખેતીપ્રિયતાનું જ દર્શન થાય છે.

આજે માળ પ્રદેશમાં જૂનાં ગામો અને આ નવા આવી બસેલા પાટીદારોનાં પરાંઓની ફૂલગૂંથણી થઈ ગઈ છે. આ નવી વસાહતોથી જૂનાં ગામોનું પહોળામાં મહાલવાનું સ્વાતંત્ર્ય ઝૂંટવાઈ ગયું છે. છતાં હજી આ સાંખ્યા પહોળા કપાસના લાટો વચ્ચે એ જૂનાં ગામો અલગ જ તરી આવે છે. આ જૂનાં ગામોમાં લગભગ બધી વસ્તી બારેયાઓની છે.

એમનો મૂળ ધંધો ખેતીનો નહિ, એટલે એ લોક ખેતીમાં ખૂબ પછાત છે. એમનું મૂળ કામ ઢોરઉછેરનું, ઝાડઉછેરનું, વળાવિયા કે રખાનું. સાથે સાથે ગામ નજીક થોડી ખેતી કરે ખરા, પણ એમાં બહુ દમ ન હોય. રોટલો કરી ખવાય એટલું પકવે. એ ઉપરાંત ભાડે ગાડાં ફેરવીને કાંઈક કમાય અને કોઈક કોઈક વખતે ચોરીલૂંટ પણ કરે.

પણ આ પાટીદારો આવ્યા પછી એમને પણ ખેતી કરવાનો શોખ લાગ્યો. દૂર દૂરથી આવીને પોતાના ગામ નજીકની જમીનોને ઢાડી ખાઈ જનારાને જોઈને એમનો અહમ જાયો. સાથે સાથે દેશમાં આવતી જતી જગૃતિ તથા આર્થિક મંદીએ પણ એમને ખેતી તરફ ઢસડચા. આ રીતે એમની ખેતી પહેલાં કરતાં સુધરી ખરી, પણ એમનો મૂળ સ્વભાવ ખેતીના ધંધાનો નહિ, એટલે ખેતીમાં એ પાટીદારોથી પાછળ જ રહ્યા. માસરા પણ આ જૂનાં ગામોમાંનું એક છે. તેની બધી વસ્તી બારિયાની છે એટલું જ નહિ, પણ એક જ આપની નવસોની વસ્તીવાળા આ ગામમાં માત્ર ત્રણ ચાર ઘર બીજી નાતનાં છે.

સહેજે પ્રશ્ન થાય કે, સેવાક્ષેત્ર તરીકે બીજું કોઈ નહિ અને માસરા ગામ જ મેં કેમ પસંદ કર્યું ? સવિનય ભંગ બંધ થયા પછી મારે શું કરવું એનો વિચાર કરતાં મને એટલું તો ચોક્કસ જણાયું કે, મારે હવે કોઈ ગામડામાં એસી જવું જોઈએ. આપણી સ્વરાજ્યની લડત અટકી પડે છે એનું કારણ મને પ્રજામાં ધર કરી રહેલું અજ્ઞાન લાગ્યું. એ દૂર થાય તો પ્રજા સ્વરાજ્ય માટે તૈયારી કરી શકે. અને એમ કરવું હોય તો ગામડામાં જઈને એસવું જોઈએ. ગામડામાં

જઈને ખેસવું ખરું, પણ ત્યાં જઈને શું કરવું એનો કોઈને અનુભવ ન હતો. ઘણી જગ્યાએથી સાંભળ્યું હતું કે ગામડામાં જઈને આ કરવું ને તે કરવું; ઘણી જગ્યાએ વાંચ્યું હતું કે ગામડામાં આટલું આટલું કરવાનું છે. પણ એ કેમ કરવું એનો મને અનુભવ ન હતો. એટલે વિચાર કર્યો કે એક વખત ગામડાનો અનુભવ તો કરું. ત્યાં પહોંચ્યા પછી શું કરવું — તે વિષે મગજમાં જે જે ભયું છે એમાંનું શું શું થઈ શકે એમ છે, ને કેવી રીતે — એનો આપોઆપ ઉકેલ જડી જશે.

આમ ગામડામાં જવાનું તો નક્કી કર્યું, પણ કયા ગામડામાં જવું? આનો જવાબ મળ્યો કે જે ભોડો વધુ પછાત હોય એમની પાસે જવું. જ્યાં ખૂબ કપરા અનુભવ થાય એવું હોય ત્યાં પહેલાં જવું, એટલે ગામડાના કામની કઠણાઈનો પૂરેપૂરો અનુભવ થઈ જાય. પછી માલૂમ પડી રહેશે કે હું ગામડાના કામમાં ટકી શકું એમ છું કે નહિ. પછી સ્થાન બદલવું હશે તો તેમ કરીશ. આવો ગામડાનો અનુભવ લેવા માટે હું ગામડાંઓમાં ફરવા લાગ્યો. અને એમાંથી મેં માસરા પસંદ કર્યું.

માળના એ પ્રદેશમાં ફરતી વખતે એ ગામ વિષે મને ઠીક ઠીક સાંભળવા મળ્યું હતું. કોઈ કહેતા કે, ‘માસરાના ભોડો એટલે વાત છોડો મારા ભાઈ.’ કોઈ કહેતા કે, ‘માસરા એટલે આડો આંક.’ હું પૂછું કે, ‘એમ કેમ ભાઈ?’ તો કહેશે: ‘અહુ મસ્તીખોર’; ‘ચોરી લૂંટ તો એમનું જ કામ’; ‘ઘોળે દહાડેય માસરાની સીમમાંથી એકલા ન નીકળાય.’ આ બધું સાંભળતો જઈ અને માસરાનો અનુભવ લેવાની મારી

ધમ્મી તીવ્ર થતી જાય. છેવટે હું માસરા પહોંચ્યો. બધી જાતની અગવડો અને મુશ્કેલીઓ આવવાની છે એવી ધારણા કરીને જ ગયો. ત્યાં જવા ગાડામાર્ગ હતો, પણ તે ઠેકાણા વિનાનો. રસ્તામાં બાવળી આવી, એટલે મનમાં થયું કે, જરૂર આ ગામ બચાંકર તો હશે જ. પણ ઠરાવ કરીને જતો હતો એટલે મારા મનમાં કશી બીક નહોતી. ઊલટું, નવા નવા અનુભવ થશે એવો આનંદ હતો. ઉનાળાનો દહાડો હતો. ગામમાં પહોંચીને જોઈું છું તો આખું ગામ ખાલી જેવું હતું. દરેક ઘરને બારણે સાંકીનું કટણું પડેલું. એક જગ્યાએ ત્રણ ચાર જુવાનિયા માટીનાં કાટડાં ચણતા હતા. ત્યાંથી ખબર મળી કે ગામના લોકો તો બધા સીમમાં ગયા છે. મેં પીવા માટે પાણી માગ્યું. જરાક મનનો કચવાટ અનુભવીને એક જણ નજીકના તળાવમાંથી પાણીની ડોલ ભરી લાવ્યો. પાણી ગંદું હતું. મેં રૂમાલથી ગળીને પાણી પીધું. એમણે પણ પૂછપરછ શરૂ કરી : ‘ક્યાંથી આવ્યા ? આમ ક્યાં જશો ?’ મેં માહિતી આપી અને કહ્યું કે, આ બાજુનાં ગામડાં જેવા માટે હું ફરું છું. માસરા વિષે પણ થોડી પૂછપરછ કરી. પણ મારા ઉત્તરથી એમના મનને સમાધાન થયું હોય એવું ન લાગ્યું. કલાકેક પછી મેં બીજા ગામનો માર્ગ પૂછ્યો અને રસ્તે પડ્યો. આટલાથી મને કશો ભારે અનુભવ ન થયો, પણ હું એટલું તો જોઈ શક્યો કે, ગામમાં ચારે બાજુ ગંદકી અને ગરીબાઈ ભરેલાં છે. પેલા જુવાનિયાની આંખોમાં અને એણે કરેલી પૂછપરછમાં ધૂર્તતા અને શંકા ભરેલાં છે, અને ચારે બાજુ નરી શુષ્કતા છવાયેલી છે, એ પણ મેં જોયું. અને મેં મનમાં ગાંઠ વાળી કે

આ ગામ અનુભવ કરવા જેવું તો લાગે છે. પછી તો એ પ્રદેશનાં બીજાં પણ કેટલાંક ગામો જોયાં. પણ મારી નજરમાં આ ગામ જ વસી ગયું. એટલે હું માસરામાં આવી પડ્યો.

ફરી એક દિવસ સવારે હું માસરામાં આવ્યો. સાથે નજીકના લાટના એક પાટીદાર ભાઈ પણ હતા. એમને ગામના બોકો સાથે ખેતી અંગે જૂનો સંબંધ હતા. આ વખતે ગામના બોકો ઘેર હતા. અમે ગામના એક આગેવાનને ત્યાં ગયા. આજીબાજીના બોકો ટોળે વળીને અમને જોવા લાગ્યા. એક ખાટલા ઉપર ગોદડું પાથરીને અમને બેસાડ્યા. વાત વાતમાં અમે જણાવ્યું કે, હું આ ગામમાં રહેવા આવવાનો છું. તરત જ પ્રશ્ન આવ્યો, ‘શું કરવા ?’ મેં કહ્યું, ‘રહેવાને; મારે ગામડાનો અનુભવ લેવો છે.’ બધા કહે, ‘સારું. વસ્તી વધે એ તો સારું જ ને.’ પણ છતાં બધાંની આંખમાં હું શંકા દેખતો હતો, અને ભાડાના મકાનની મેં માગણી કરી ત્યારે એ વધુ સ્પષ્ટ થયું. કોઈ મકાન આપવા તૈયાર જ ન હતું. એક બીજાનું બતાવે, બીજો ત્રીજાનું બતાવે. છેવટે, એક ભાઈએ પોતાના નાના ભાઈના મકાનમાંથી એક ઢોર બાંધવાનો ચોરડો અને અડધી ઓસરી ત્રણ માસ માટે ભાડે આપવા કહ્યું અને જણાવ્યું કે, ચોમાસા પહેલાં એ મકાન મારે ખાલી કરી આપવું પડશે. મેં એની ખાતરી આપી. આમ હું માસરામાં ઘર લઈને વસ્યો.

ગ્રામજનતાની સેવા કરવાનાં અનેક સાધનો હોય છે. કોઈ દવાખાના દ્વારા, કોઈ નિશાળ દ્વારા, તો કોઈ

અખાડા દ્વારા સેવાની શરૂઆત કરે છે. માણસ ગમે તે રીતે કે ગમે તે સાધન દ્વારા સેવા કરે, પણ એનું લક્ષ્ય તો એક જ હોવું જોઈએ, કે જે સમાજની આપણે સેવા કરતા હોઈએ એ સમાજને એની ચાલુ પરિસ્થિતિથી જાગૃત કરવો, જેથી જે અવગુણો કે દુઃખોમાં તે દુઃખેલો હોય એમાંથી છૂટવાની એનામાં તાકાત આવે.

આમ છતાં ગ્રામસેવક ગામડામાં જઈને શું શું કામ કરે છે, અને એ કઈ રીતે એનો આખો દિવસ ગામડામાં વિતાવે છે, એ જાણવાની કોઈ પણ ગામડામાં રસ ધરાવતા માણસને ઇચ્છા થાય એ સ્વાભાવિક છે. અને મને એ વાનગી લાગે છે. કારણ, ગ્રામસેવકની મોટામાં મોટી સેવા કે કુસેવા, એ પોતે ગામડામાં કઈ રીતે જીવન જીવે છે, એના ઉપર અવલંબે છે. માણસ વાતો ગમે તેટલી કરે, દેખાવ ગમે તેટલા કરે, પણ પ્રજા ઉપર કાયમની અસર તો એના જીવનની જ પડે છે.

આથી ગામડામાં જતા પહેલાં જ મારા જીવન માટે મેં નીચે બતાવેલા કેટલાક નિયમો ઘડી કાઢ્યા હતા. અને એના ઉપર હું હંમેશા ધ્યાન આપું છું.

૧. મારું અંગત અધું જ કામ — પાણી ભરવાનું, કપડાં ધોવાનું, રાંધવાનું, દળવાનું વગેરે — જાતે જ કરવું.

૨. મારે નિયમિત કલાક દોઢ કલાક અભ્યાસ કરવો. પણ એ પુસ્તકોનું વાચન વહેલી સવારે ૪થી ૭ની અંદર જ કરવું.

૩. દિવસનો લગભગ અધો ભાગ સમાજને ઉપયોગી કાર્યમાં અગર તો કોઈ શરીરશ્રમભર્યા ઉત્પાદક કામમાં જ ગાળવો.

૪. સવારે સાંજની પ્રાર્થના નિયમિત કરવી.

૫. ખાસ કારણ સિવાય દિવસે કદી સૂવું નહિ.

૬. મારી જરૂરિયાત ઓછામાં ઓછી રાખવી.

મારી પાસે દવાખાનું કે અખાડા જેવી કોઈ જાણીતી પ્રવૃત્તિ ન હોય. પણ મેં મારો આખા દિવસનો કાર્યક્રમ નીચે પ્રમાણે ગોઠવ્યો હતો :

સવારે ૪૧૧ થી ૫ પ્રાર્થના, દાંતણુ આદિ.

„ ૫ થી ૬ ખાનગી અભ્યાસ.

„ ૬ થી ૬૧ શૌચ તથા ઘરસફાઈ.

„ ૬૧ થી ૮૧ ગ્રામસફાઈ.

„ ૮૧ થી ૯૧ નાહવું ધોવું.

„ ૯૧ થી ૧૧ રસોઈ કરી જમવું.

અપોરે ૧૧ થી ૧૨ કાંતવું.

„ ૧૨ થી ૩ ગામઘોડનાં ઘરોએ જઈ ઘરની સફાઈ કરવી કરાવવી.

„ ૩ થી ૫ આગલી રાત્રે કહી રાખ્યું હોય એ ખેડૂતના ખેતરમાં જઈ કામ કરવું.

સાંજે ૬ થી ૭ ગામના ઘોડોને રમતગમત કરાવવી.

„ ૭ થી ૮૧ પ્રાર્થના બાદ રાત્રીવર્ગ.

„ ૮૧ થી ૯૧ સમૂહવાચન તથા (મોટાઓને) છાપાના ખર્ચર આપવા.

આ કાર્યક્રમમાં ઋતુ તેમ જ પરિસ્થિતિ જેઈને મારે ધણું ફેરફાર કરવા પડતા. ઉનાળામાં ગ્રામસફાઈનું કામ એ

કલાકને બદલે એક કલાકનું કરી નાખતો, અને સવારમાં નાનાં બાળકોનો એક વર્ગ ચલાવતો. એ જ પ્રમાણે ચોમાસે, શિયાળે ધરસફાઈને બદલે ખેતરનું કામ વધી જતું, તો વળી હરિજન પ્રશ્ન જિઠ્ઠો ત્યારે ગ્રામસફાઈનું કામ જ છ કલાક ચાલતું. કોંકોએ રેંટિયો પકડ્યો ત્યારે મારા આઠ નવ કલાક રેંટિયા પીંજણ પાછળ જ જતા. કામની મોસમ વખતે સમૂહવાચન પૂરું થતા પહેલાં અગિયાર પણ વાગી જતા. બાદરવાના તાવ વખતે દરદીઓ અને દવા પાછળ જ મારો ઘણો વખત જતો. આમ ફેરફારો થયા જ કરતા.

પ્રજા સારાસારનો વિચાર કરતી થાય અને સુખી થાય, એ માટે પ્રવૃત્તિઓ તો અનેક ઉપાડવી જોઈએ, અને મારાથી ઊપડી પણ જતી. એમ છતાં અમુક અમુક સમય પૂરતી હું ખાસ પ્રવૃત્તિ નક્કી કરતો. જેમ કે, શરૂઆતમાં મેં સફાઈ (ધરની, ગામની તેમ જ શરીરની) લીધી હતી. પછી,

દાર, અશીણ અને ચા ઓછાં કરાવવાં,
બારમા તેરમાનાં ખોટાં ખર્ચ અટકાવવાં,
રેંટિયા અને ખાદીનો પ્રચાર કરવો,
જૂત જૂવાના વહેમો કાઢવા,
લેવડદેવડના હિસાબો રખાવવા,
ગામની આર્થિક તપાસ કરવી,
પાડા બકરાનો વધ અટકાવવો,
જસાચિકીનાં નુકસાન બતાવવાં,
મીર, બારોટ અને ભવૈયાનાં નુકસાન હસાવવાં,
ખેતી અને ખાતરના વહેમ કાઢવા,

અક્ષરજ્ઞાન તથા બીજું જ્ઞાન ફેલાવવું, વગેરે.

આ ઉપરાંત કેટલીક પ્રવૃત્તિઓ તો આપોઆપ મારી પાસે આવી પડતી. જેમ કે, પોલીસ અમલદારોનો ત્રાસ; શેઠ શાહુકારોની પજવણી; હિમ અને દુકાળની રાહત; બાદરવાના તાવ સામેની ઝુંબેશ; હરિજન પ્રશ્ન; અંદર અંદરના ઝઘડા વગેરે વગેરે. મારે તો ખેડૂતોનાં દુઃખ તથા એનાં કારણો જાણી એના ઉકેલ કાઢવા હતા. હું ગામમાં આવ્યો એ વખતે ત્યાં ઉનાળાની નવરાશ ભરાયેલી હતી. તેમાંય વળી મારા જેવો નવતર, એટલે નાના તેમ જ મોટા સૌ કુતૂહલવૃત્તિથી મારે ત્યાં ખેસવા આવતા. શરૂઆતમાં તો મને આ ગમ્યું. હું ભોડોની પાસે મારે જે કાંઈ કહેવું હોય એ કહેતો અને એ ભોડો પણ મને ખૂબ પ્રશ્નો પૂછતા. હું રેંટિયો કાંતતો હોઉં તો એ જુએ, એને અંગે કોઈક પૂછે. હું બધી વિગતો સમજાવું. બીજા અનેક વાતો થતી. આ બધામાંથી મને જાણવાનું ઘણું મળતું. પણ આખો દિવસ માત્ર વાતો જ ચાલે એમાં શો રસ રહે? મેં જોયું કે આ તો એક પ્રકારનો ડાયરો થયો. ભોડો નવરા પડે એટલે હુક્કા લઈને અલકમલકની વાર્તા કરવા અને સાંભળવા મારે ત્યાં આવતા હોય એવું મને લાગ્યું. વાતમાં ને વાતમાં બીડી હુક્કાનાં નુકસાન તથા એમનામાં ક્ષણે ક્ષણે દેખાતાં આળસ, વાતોડિયાપણું વગેરે વિષે હું એમને ટકાર કરું. પણ, ‘તમે કહો છો એ હાથું’ એટલું કહેવા ઉપરાંત એમનામાં કશો ફરક પડતો નહિ. આથી પાંચ છ દિવસમાં હું કંટાળ્યો. કોઈક રેંટિયો કાંતવા ઇચ્છા બતાવે, પણ રેંટિયા ઉપર બેઠા પછી જરી વારમાં ઊડી જાય. નવરા

એસવા માટે હું એમને વારંવાર કહેતો કે, ‘જુઓ, હું કાંતું છું, પીંજું છું, સાંધું છું, કે એવું જ કાંઈક કામ કર્યા કરતો હોઉં છું, એમ તમે પણ કામમાં રોકાયેલા રહો. માત્ર વાતો કર્યા કરો એ મને નથી ગમતું. હું કાંઈ તમારા કામધંધા ખોટી કરાવવા અહીં આવ્યો છું?’ પણ આની અસર એમના ઉપર બહુ નહિ થતી. આથી હું ઓસરીમાં કાંતતો હોઉં તો ઓરડામાં જઈને એમું. એમ છતાં ઓસરી તો ભરાયેલી ને ભરાયેલી જ રહે : એ આવે ને એ જાય!

છેવટે મેં એક કડક નિયમ કર્યો કે, મારે ત્યાં આવનાર કોઈએ હુક્કો લઈને તો ન જ આવવું. આની અસર થોડા ઉપર જુદી જ થઈ. કેટલાકને એથી માફું લાગ્યું ને પરિણામે મારે ત્યાં આવનારા બહુ ઓછા થઈ ગયા. પણ એથી માફું કામ સરળ બન્યું ને નવી દિશા હાથ લાગી. હુક્કાવાળા મોટાઓની ધમાલમાં હું મારે ત્યાં આવતાં નાનાં બાળકોને નહોતો સંભાળી શકતો. હવે એ નાનાં બોલકાં મારાં દોસ્ત થવા લાગ્યાં. એમને હું રેંટિયો આપું તો કલાક સુધી એની પાછળ મથવા એ તૈયાર હતાં. પણ એમને હું રેંટિયો આપું એ પહેલાં તો મારે એમનું બીજું કેટલુંય કરવાનું રહેલું હતું. હું એ ટોળાને લઈને ફૂલે જતો, એમને પાણીથી ધમારતો, એમનાં ગંદાં ચીથરેહાલ ડમલાં ધોઈ આપતો, અને પછી આખા સરખસને લઈને ઘેર આવતો. આવીને એમની જોડે થોડી વાર વાતો કરું. મેલથી ભરેલા એમના લાંબા લાંબા નખ કાપું. કોઈ ફોક્લાવાળાને મલમ ચોપડું. અને છેવટે ઘેર રવાના કરું. આની અસર એમની માતાઓ ઉપર થવા લાગી. સ્ત્રીમંડળમાં એની અનેકવિધ ચર્ચા થવા લાગી,

પણ એ બધા પાછળ એમની પ્રસન્નતા દેખાઈ આવતી. બોલકાંની સંખ્યા પણ વધવા લાગી. મારે હાથે પણ પાણી સીંચીને ફેલાવવા પડવા લાગ્યા, પણ એમાંય એક પ્રકારનો આનંદ હતો. કેટલાંક નાહીને પણ આવવા લાગ્યાં. એમને હું તકલી શીખવતો, વાત કહેતો, ગીત ગવડાવતો. હવે એમની માએને પણ હું અવારનવાર મળવા લાગ્યો. જેનું છોકરું સ્વચ્છ હોય એને એ મીઠાં વેણ કહી ઉત્તેજન આપું, અસ્વચ્છ હોય એને સ્વચ્છ રાખવાનું કહું, ફેલાવાળું હોય એમને માટે દવા લઈ જવાનું કહું.

એક વાત કહેવાની રહી ગઈ. હું ગામમાં રહેવા આવ્યો તે દિવસથી જ, જે ઘરમાં હું રહેતો હતો એનું આંગણું તથા એની સામેની જાહેર શેરી, એક નિયમ તરીકે, હું રોજ વાળતો આવ્યો છું. ઉનાળાનો પવન મારી ઉઘાડી ઓસરીને ધૂળથી ભરી દેવા માગતો, એટલે એની સાથે તો મારે દિવસમાં અનેક વખત ઝાડુ લઈને બાંધવું પડતું. એ જ પ્રમાણે રોજ સાંજે પ્રાર્થના કરવાનો પણ મારો એક નિયમ હતો ને છે. એ વખતે બેસવા માટે અમુક માણસો નિયમિત આવે. પ્રાર્થના પછી ભજન ગાઉં, નવા સમાચાર કહું અને પછી મહાભારતનાં પાત્રો કે એવું કોઈ સારું ધાર્મિક અને રસ ઉત્પન્ન કરે તેવું પુસ્તક વાંચું. એમાં બહુ શ્લોકોને રસ પડતો. આમ મોડી રાત સુધી અમારું કામ ચાલે.

એકાદ માસમાં સવારમાં મારે ત્યાં નાનાં બોલકાંઓનો એક વર્ગ શરૂ થયો. આ વર્ગમાં પહેલું ગીત, પછી તકલી, પછી કાંઈક અક્ષરજ્ઞાન અને છેવટે વાતો એવો ક્રમ રાખતો. એમ ૮ વાગ્યે શરૂ થયેલો વર્ગ ૧૦૧ વાગ્યે પૂરો થાય.

પછી નિશાળિયા ગોવાળિયા બનીને સીમમાં જાય અને હું મારું ખાવાનું પકાવવા બેસું. પેટપૂજ પતે એટલે હું કાંતવા બેસું. અપોરના હવે મેં બોકોને ત્યાં બેસવા જવાનું રાખ્યું હતું. એ વખતે એમને ત્યાં બેસું, ચાલુ વાતચીતમાં અગર કામકાજમાં ભાગ લઉં, અને એ મારફત સાથે સાથે ધરની પરિસ્થિતિ પણ નિહાળી શકું. પાણિયારા પર રહેવો જોઈતો બોટો ઓસરીમાં આજોટતો જોઈ તો એને ઊપાડી પાણિયારા પર ગોઠવું. કપડાં ગમે ત્યાં રખડતાં હોય તો વળગણીએ મૂકું. છાપરાનાં ખાવાં, ખીજી ગંદકી. અવ્યવસ્થા વગેરે કાઢવા લાગું. પણ હું આ કામ હાથ ધરું એ પહેલાં તો ધરના બોકો કહેશે, ‘તમે ના કરશો. તમે અમને કહો એમ અમે ગોઠવીએ છીએ. અમારા ઘરમાં તમને સાફસૂક કરવા દેવાય કે?’ અને એમ કહીને મને રોકે. પણ તે દિવસે એ ઘર કાંઈક વ્યવસ્થિત અને સ્વચ્છ તો બને જ; અને ફરી બેસવા આવું ત્યારે ઘર વધારે સ્વચ્છ જોવા મળશે એવી આશા પણ બંધાવે. આ સાથે સાથે ધરની ખીજી અનેક વાતો થાય. દારૂ પિવાતો હોય તો કેટલો પિવાય છે? શા માટે બંધ નથી કરતા? શું ખાઓ છો, શું પીઓ છો, વગેરે. આમ ૫૦-૬૦ ઘેર ફર્યો, એટલામાં તો એક વાતાવરણ ઉત્પન્ન થયું કે, અબલભાઈ આપણે ઘેર જોવા આવશે; ખાવાં ફાવાં પાડી નાખજો, હાં! સાંજે વળી છોકરાં ખેતરમાંથી આવ્યાં હોય એમની સાથે રમતગમત ગોઠવીએ. પણ મારો આ કાર્યક્રમ કોઈ દિવસ કાયમ નથી રહ્યો. ખેડૂતનાં કામકાજ બદલાય એમ મારો કાર્યક્રમ બદલાય.

ચોમાસાની મોસમ શરૂ થયા પછી ખેડૂતો ખેતરમાં જ હોય. ખેરાં છોકરાં સૌ ૧૦-૧૧ વાગે તે પહેલાં સીમમાં નીકળી ગયાં હોય અને ગામ વાંદરાને હવાલે થયું હોય. પછી વાંદરાં, છાપરાં ઉપર કે ઝાડ ઉપર, જે જાતનો નાચ કરવો હોય એવો કરે, અને નાળોનો કચ્ચરધાણ કાઢે.

આ મોસમમાં હું પણ સવારમાં પરવારીને ખેતર જાઉં. રોજ નવા ખેતરમાં અને ત્યાં જે કામ ચાલતું હોય એમાં મારી આવડત પ્રમાણે અને શક્તિ જોગું કામ કરું. કોઈક વખતે મને કામ ન આવડે ત્યારે જિભા જિભા જોયા જ કરવું પડે. પણ આ બધા પ્રસંગોમાં અમારે ધરની અનેક વાતો થાય અને એકબીજાનો સંબંધ પણ વધુ ગાઢ થતો જાય. ખેતી સંબંધે પણ બીજા પ્રદેશની ખેતીમાં અને આપણી ખેતીમાં શો ફરક છે, કઈ સારી છે, આપણી શી બૂલ છે, એવી એવી વાતો થાય.

આ રીતે દિવસે દિવસે ગામઘોડા સાથેનો મારો સંબંધ વધતો ગયો. એમને એમ થઈ ગયું કે, આ માણસ આપણું હિત ચાહવાવાળો છે; એ કદી આપણું ખોટું તો ન જ કરે. ગામમાં પ્રથમ આવ્યો ત્યારે કેટલાકના મનમાં શંકા હતી કે, આ તે કોઈ જાસૂસ હશે કે કોઈ છેતરવાવાળો હશે? એ શંકા હવે ચાલી ગઈ અને સૌ મન ખોલીને મને વાતો કરવા લાગ્યા. પેલા ચોર લૂંટારા અને ધાતકી ભેંકો વિષે મેં જે વાતો સાંભળી હતી એ તો મારા મગજમાંથી ક્યારે ખસી ગઈ એનો મને ખ્યાલ પણ ન રહ્યો. વધારામાં ગામઘોડા તો મારી દરકાર રાખીને મને પ્રેમથી નવડાવવા લાગ્યા. હા, એમાંનો કોઈ ડોસો કોઈક વખતે એનું જૂનું પુરાણ ખોલે

ત્યારે, એ બોકો કોઈકનાં બાંધેલાં ઢોર છોડી લાવીને ભાંજગડમાંથી કેવા પૈસા કમાતા, એ બોકો પોતાના ગામને સીમાડેથી પરગામીને ઢોલ નગારું કેવું ન વગાડવા દેતા, ગામમાં એક-સંપીને કારણે કેવું એમનું રાજ્ય હતું, માસરાના રખાનું એક છોકરું પણ વળાવિયા તરીકે સાથે હોય પછી બોકો કેવા નચિંત રહેતા, અમારા ગામના બહારવટિયાને શોધી શોધીને પોલીસ થાકી અને છેવટે એને છોડી મૂકીશું એવી ખાતરી મળવાથી એ કેવો અચાનક ફેાજદારના ખાટલા પાસે જ ફૂટી નીકળ્યો, એ બધી વાતો મને એના અશીષુના નશામાં સાંભળવા મળે. પણ હું એટલું તો જોઈ શક્યો કે, એ આપણા જેવા જ પ્રેમાળ અને સરળ બોકો છે. માત્ર એમની પરિસ્થિતિ અને ગરીબાઈએ જ ભૂતકાળમાં એમની પાસે આવું આવું કરાવ્યું છે. આજે પહેલાં કરતાં એમની ખેતી સારી છે. એ સુખી છે. પહેલાં મહુડાં શેકીને તે ખાઈને દહાડા ગુજારવા પડતા; તેને બદલે આજે એમની કોડીમાં બાવટો કે કોદરા તો હોય છે. એમ છતાં મૂળ સ્વભાવ કાંઈ સમૂળગો જાય ? કોઈક વખતે જૂની વૃત્તિ ફરી જાગી ઊઠે પણ ખરી.

પછી તો એ બોકો ગામમાં કોઈ મહેમાન આવ્યા હોય તો એમને પણ મારે ત્યાં લઈ આવે, અગર મને પોતાને ઘેર બોલાવે અને કહે, ‘તમે કંઈક કહો.’ લગ્ન કે મરણ પ્રસંગે બધા ભેગા થયા હોય ત્યારે મને બોલાવે, વચ્ચે ગોદકું પાથરી બેસાડે, અને કહે, ‘કાંઈક કહો.’ હું એમને અનેક વાતો કહું. લગ્નમરણનાં ખર્ચો ઓછાં કરવાનું કહું; અશીષુ પાછળ થતું સેંકડોનું ખર્ચ અટકાવવા કહું; રહેણીકરણી સુધારી બધાને છે એવું જાણ્યું સ્થાન મેળવવાનું

કહું. આ રીતે આળુઆળુનાં ગામો સાથે પણ સહેજે મારો સંબંધ સંકળાયો. પછી તો મારે આળુઆળુનાં ગામોમાં પણ જવાનું થાય. આ જાતના પ્રચાર પછી અમારે ત્યાંથી લગભગ અડધોઅડધ ચા નીકળી ગયો.

ગામમાં પેઠો કે તરત જ મારું પહેલું ધ્યાન ગંદકાએ ખેંચ્યું. ગામ વચ્ચેવચ્ચે ઉકરડા હતા. શેરીઓ તો છાણ અને મૂતરથી ભરપૂર હતી. એવી ધૂળથી જ નાનાં છોકરાં નાહતાં હતાં. એમનાં નાક, કાન અને મોઢાંમાં સુધ્ધાં એ જતી. આ જોઈને મને એમ લાગ્યું કે, મારે આનું તો કાંઈક કરવું જ જોઈએ. પણ એ સ્વચ્છતા વિષે તો હું એક સ્વતંત્ર પ્રકરણમાં જ કહીશ.

આ ગામમાં એક ભયંકર રિવાજ પાડાવધનો હતો. ભાદરવાની ઉજાણીએ દર વર્ષે એ પાડા અને એક બકરો અહીં માતાને નામે વધેરવામાં આવે. શરૂઆતમાં મને આની ખબર જ ન હતી. પણ ઉજાણી પહેલાં વીસેક દિવસે, મારે ત્યાં આવતા વિદ્યાર્થીઓ દ્વારા મેં એ વાત જાણી. પછી તો મેં એની તપાસ કરવા માંડી. પણ કોઈ સાચું કહે જ નહિ. પણ મારી પાસે સાચી અને વિગતવાર હકીકત આવેલી, એટલે છેવટે બધું બહાર તો આવ્યું જ. કોઈ કહે, ‘એ તો માતાબાઈનો હુકમ છે, એ બંધ ન થાય.’ કોઈ કહે, ‘એ બંધ કરીએ તો ગામ ઉપર મહા અનર્થ આવી પડે.’ પણ વીસ દિવસના સતત પ્રચાર, પ્રયત્ન અને સમજાવટથી છેવટે એ બંધ તો થયો. પાડા મારવાને બદલે બ્રાહ્મણ જમાડવાનું શરૂ થયું. પણ આ ફેરફાર કરાવવામાં પણ મારે એમની સાથે ઠીક ઝઘડવું

પડેલું. પણ આટલા મહિનાઓ સુધી હું એમની વચ્ચે રહ્યો, કામ કર્યું, અને પ્રેમ બંધાયો એ બધું અદૃશ્ય રીતે કામ કરી રહ્યું હતું, એટલે જ હું એમાં ફાળ્યો એમ મને લાગે છે. ત્યાર પછી ભાદરવાની ઉગ્નાણીના વધ હંમેશ માટે બંધ થઈ ગયા છે.

હરિજન પ્રશ્નને મેં પહેલેથી જ હાથમાં નહોતો લીધો, કારણ કે, હું આખા ગામનું કામ કરવા માગતો હતો. પણ આપોઆપ એ પ્રશ્ન જ મારી પાસે આવી પડ્યો. એક સાંજે એક હરિજન ભાઈ, વીંછી કરડ્યો હંવાથી, જેમ બીજા દવા મુકાવવા આવતા એમ દવા મુકાવવા આવ્યો. મેં એને દવા મૂકી. પણ એટલામાં આળુઆળુના કોડે! ભેગા થઈ ગયા અને હું એને અડક્યો એથી મારી ચર્ચા બેતા લાગ્યા. હું તો કામ પત્યું એટલે ઘરમાં ગયો અને હાથ ધોઈને બીજે કામે વળ્યો. બધા કહે, આ તો નાહ્યો પણ નહિ! પછી તો ચર્ચા શરૂ થઈ. આ બનાવ મારા ત્યાં ગયા પછી ચારેક મહિને બન્યો. ચર્ચાએ ખૂબ ગંભીર સ્વરૂપ પકડ્યું. મારી વધારે નજીક આવ્યા હતા એ કેટલાક મારે ઘેર આવી આવીને કહી જવા લાગ્યા કે, ‘બીજું બધું કરો, પણ આ ન કરો.’ હું એમને સમજાવું કે, ‘એમાં શું ખોટું છે?’ એમની પાસે દલીલ એકેય નહોતી, સિવાય કે આજ સુધી બધા પાળતા આવ્યા છે! મેં કહ્યું, ‘હું તમારી પાસે આવું કાંઈ પરાણે ન કરાવું. પણ મારા વર્તનમાં તમારે વચ્ચે ન પડવું જોઈએ.’ પણ આ વિષયે એટલું ગંભીર સ્વરૂપ ધારણ કર્યું કે મને લાગ્યું કે હવે મારે ઘર છોડવું પડશે. ઢેડવાડામાં જઈ વસવું એમ હું વિચારવા લાગ્યો, પણ તે વસ્તી પણ

કાંઈ એથી વધારે સારું મારું સ્વાગત કરે એવું ન લાગ્યું, કારણ કે એમાંના ઘણાખરા ગામલોકોનાં જ ખેતરો ભાગે ખેડતા હતા, એટલે એમના ઉપર ગામલોકોનો સીધો આર્થિક અંકુશ હતો. મને લાગ્યું કે, આ સ્થિતિમાં તો મારે ગામ જ છોડવું જોઈએ. કારણ, માત્ર હરિજનોની સેવા પણ અહીં અશક્ય હતી. વળી વિચાર આવ્યો, ‘ખીજ ગામમાં પણ આવું નહિ થાય એની શી ખાતરી?’ છેવટે બહુ વિચાર પછી એવું ઠરાવ્યું કે, હમણાં આ પ્રશ્નને ન છેડવો. ઉશ્કેરાયેલું વાતાવરણ શાંત પડે, એટલે આભડછેટની સૂગ ઓછી થાય એવું વાતવાતમાં શિક્ષણ આપવું અને નવું વાતાવરણ પેદા કરવું. ત્યાર બાદ પણ જો આ જ જાતનો વિરોધ કાયમ રહે તો ગામ છોડવું. આ માટે મેં ચાર માસની મુદત આંધી.

થોડા દિવસમાં આભડછેટે ઊભો કરેલો અસંતોષ ભુલાઈ ગયો, કારણ લોકોને એ સિવાય ખીજું ધણું ગમતું હતું. મારી ધારણા પ્રમાણે મારું કામ તો ચાલતું જ હતું. એટલામાં એક દિવસ સાંજે હું ખેતરમાંથી આવું છું ત્યારે શું જોયું? મુક્તિદોળના સાહેબ તથા એમનો સંઘ ગામ વચ્ચે ઊભા છે. સાહેબ અગ્રેજી ભાષામાં ભાષણ કરે છે. એક દુભાષિયો ગુજરાતીમાં તરજુમો કરે છે કે, ‘ખ્રિસ્તી ધર્મ સ્વીકાર્યા સિવાય કોઈને મુક્તિ મળતી નથી, માટે ખ્રિસ્તી ધર્મ સ્વીકારો.’ ગામના લોકો તમાસો આવ્યો હોય તેમ બધું દૂર દૂર ઊભા જોતા હતા. ભાષણ પૂરું થયા પછી સાહેબે મારી સાથે હાથ મેળવ્યા અને કહ્યું કે, ‘સાંજે ઢેડવાડામાં સભા છે ત્યાં તમે આવજો.’ મેં કહ્યું, ‘હીક, આવીશ.’ પણ સાહેબે મારી સાથે

હાથ મેળવ્યા, એટલે શોધોને થયું કે બચ્ચલાઈ દેડાએને અડચા. અડચા પછી હું નાહતો નથી એ તો એ જાણતા જ હતા. છતાં ખાતરી કરી. તે દિવસે રાત્રિવર્ગમાં રોજ ૨૭ વિદ્યાર્થી આવતા તેને બદલે ફક્ત ૩ આવ્યા. મેં કહ્યું, 'કેમ?' તો જવાબ મળ્યો કે, 'તમે તો દેડને અડકીને નાહતા નથી ને?' મેં એમની સાથે થોડી વાતો કરીને ઝટ-ઝટ વર્ગ આટોપી લીધો. વિચાર્યું કે હવે ચાર મહિનાની મુદત પણ પૂરી થવા આવી છે અને આ એક સહેજે આવી પડેલો પ્રસંગ છે, તો ચાલો છેવટનો નિકાલ લાવીએ. રાત્રે આઠેક વાગ્યે હું દેડવાડામાં જવા ગિપડ્યો. સામાન્ય રીતે એ બાળુ જાઉં ત્યારે કોઈનું ધ્યાન ન ખેંચાતું, પણ આજે તો થોડી વારમાં મારી પાછળ એક ટોળું આવવા લાગ્યું. કોઈ કહેવા લાગ્યા, 'ગામ બધું વટલાવી માર્યું.' 'આવું કરવું હતું તો શા માટે અમારા ગામમાં આવ્યા?' 'જો સાજા સમા રહેવું હોય તો ચાલ્યા જજો અમારા ગામમાંથી.' એક જણ તો કહે કે, 'જો કાલે ફૂલે ચડે તો ફૂલામાં જ ધકેલી દો.' મેં જોયું કે અત્યારે કશાનો જવાબ આપવાનો વખત નથી. એટલું લાગ્યું કે આજે કાંઈક નવાજૂની થશે ખરી. અંધારું ધોર હતું. પાછળ લાકડીઓ અને ધારિયાંવાળાઓનું ટોળું આવતું હતું. હું તો હરિજનવાસમાં ગયો. ત્યાંની ભજનમંડળીમાં બધા સાથે જઈને બેઠો. મારી પાછળ આવેલું ટોળું દૂર અસ્પૃશ્ય માફક ગિલું રહીને બધી એજા જોવા લાગ્યું.

સાહેબે વાત શરૂ કરી. તે મને કહે, કે, 'તમે આ ગામમાંથી થોડાં ખ્રિસ્તી થવાનાં ફોર્મ બરાવી આપો.'

મેં કહ્યું, 'તમે અહીંની પરિસ્થિતિ તો જરા જાણો. હું અહીં આવ્યો છું એટલાથી જ શું થવાનું છે એની તમને ક્યાં ખબર છે?'

ત્યારે સાહેબે કહ્યું, 'તમે તમારા પૂરતું તો ફોર્મ ભરો.'

મેં કહ્યું, 'મને મારા ધર્મ વિષે જરાય અસંતોષ નથી, પછી મારે શા માટે એવું કાંઈ કરવું જોઈએ?'

બજનો થયાં. સાહેબે થોડું પ્રવચન કર્યું. પછી મેં પાંચેક મિનિટ બોલવાની રજા મેળવી. ખ્રિસ્તી થયેલાઓને ઉદ્દેશીને મેં તો એટલું જ કહ્યું કે, 'તમે આજે ધર્મ બદલ્યો છે, પણ એ કાંઈ સમજણપૂર્વકનો! ધર્મબદ્ધો નથી. તમે તો ખ્રિસ્તી થવાથી સુખ સગવડ વધશે એવી લાલચના માર્યા ધર્મબદ્ધો કર્યો છે. પણ ધર્મબદ્ધો કરવાની એ રીત નથી. કાલે કોઈ ત્રીજો વધુ લાલચ લઈને આવશે તો તમે નવો ધર્મ લેશો? પણ તમે આજે નવો ધર્મ સ્વીકાર્યો છો જ તો પછી હું તમને એટલું કહું કે એ ધર્મને સાચી રીતે સમજો. હિંદુ ધર્મ દારૂ કે મુડદાલનો નિષેધ કરે છે તો ખ્રિસ્તી ધર્મ કાંઈ એનો સ્વીકાર નથી કરતો. સાચો ખ્રિસ્તી ધર્મ તો એનો વિરોધ જ કરે છે. એટલે આજના દિવસને જો તમે પવિત્ર દિવસ ગણતા હો તો આજથી મુડદાલ માંસ અને દારૂ છોડી દો.'

હું બોલ્યો એમાંનું સાહેબને બહુ ઘોડું ગમ્યું હોય એવું લાગ્યું. પણ એ કશું બોલ્યા નહિ. ત્યાર પછી તો હું ઘેર આવવા નીકળ્યો. મારી પાછળ તો ગામલોકોનું મોટું ઘાડું! ઘરે આવીને ખાટલો આંગણમાં બહાર કાઢ્યો અને હું તો લાંબો થઈને સૂતો. બધા જોઈ જ રહ્યા. હું કોઈની

સાથે બોલતો નથી. એ બધા પોતાને કાવતા ઉદ્ધારો કાઢવા કરે છે, વાતો કર્યા કરે છે. કોઈ મને ઘર આપ્યું હતું એ ઘરમાલિકને ઉદ્દેશીને કહેવા લાગ્યા કે, ઘર ખાલી ન કરાવે તો એને નાત બહાર મૂકો. રાત્રે ૧૧ વાગ્યા પછી એ બધા ગયા. મેં વિચાર કરી લીધો કે, હવે કાલે કાંઈક નવું થવાનું ને તૈયારી કરી લેવાની. ઘણું ભાગે ગામ છોડવું પડશે. અને ન છોડવું પડે તો શું કરવું એ પણ વિચારી લીધું. પછી ધસધસાટ ઊઠી ગયો.

સવારમાં વહેલા ઊઠી પ્રાર્થના કરી પરવાર્યો અને દિવસ ઊગતાં જ રોજ માફક સફાઈ કરવા ગામમાં ગયો. મને જોઈને આવતા જતા લોકો કહેવા લાગ્યા, ‘ગામમાં બધે બોળાવાડો કરી મૂક્યો.’ કોઈ કહે, ‘કેવી રૂપાળી આબરૂ મેળવી હતી ! એ બધા ઉપર પાણી ફેરવ્યું.’ હું એક પણ હરફ ઉચ્ચાર્યા વિના પાવડા વતી રસ્તાની અને બાજુએ ઊગેલું ઘાસ ખોદ્યા કરતો હતો. ખાડા હતા ત્યાં પૂરણી પૂરતો હતો, અને કચરો હતો ત્યાં વાળી કાઢતો હતો. રોજ બે કલાક સફાઈ કરતો હતો. પણ આજથી મારી સફાઈ છ કલાકની શરૂ થઈ. અપોરે એક વાગ્યે ઘેર ગયો. પછી નાલ્હો, રાંધ્યું અને ખાધું. પછી ચાલ્યો રેંટિયો. મારે ત્યાં આવનારા જનારા બહુ ઓછા થઈ ગયા. રાત્રિવર્ગમાં ત્રણને બદલે પાંચ આવ્યા, પણ એમણે માગણી કરી કે મારે ઢેડને અડવું નહિ. મેં એમને સમજણ પાડી કે એમાં કશું ખોટું નથી. તો એક જણ કહે કે, ‘અમે હોઈએ ત્યારે ન અડવું.’ મેં કહ્યું, ‘એના કરતાં તો હું અડું ત્યારે તમે તમારી આંખો બંધ કરી દો એ જ સારું ને.’ પણ એ પાંચ સાતનો વર્ગ ચાલુ જ

રહ્યો. મારો આ જાતનો કાર્યક્રમ છએક દિવસ ચાલ્યો, એટલામાં તો ગામ ઊંજળું ઊંજળું થઈ ગયું. રસ્તા ઊડીને આંખે વળગે એવા ચોખ્ખા થઈ ગયા. હજુ હું વાળતો હોઉં ત્યારે ક્ષોકોમાં માંહોમાંહે વાતો ચાલતી, પણ એનું સ્વરૂપ બદલાઈ ગયું હતું. કોઈ કહેતા, ‘એક આ અડવાનું છોડી દે તો કેવું સારું!’ કોઈ કહેતા, ‘ગમે તેમ પણ આપણું ગામ કેવું રૂપાળું થઈ ગયું છે!’ મને સમજાયું કે, મારો હવે ઠેકાણે આવતો જાય છે. પંદરેક દિવસ પછી એ એથી પણ નીચે આવ્યો. હવે હું વધારે ઓળખાણવાળાઓનાં ખેતરોમાં જવા લાગ્યો. પણ દરેક જગ્યાએ પ્રશ્ન એક જ પુછાતો કે, ‘તમે આવું ન કરો તો કેવું સારું?’ અહીં હું એમને મારું દિલ ખોલીને જોટલી સમજણ પાડી શકાય એટલી પાડતો, અને એમના મનનું સમાધાન કરતો. એમ કરતાં કરતાં ફરી હું ક્ષોકોને ત્યાં કેમ જતો થઈ ગયો અને ક્ષોકો મારે ત્યાં કેમ આવતા થઈ ગયા, એની ક્ષોકોને કે મને કોઈને ખબર ન પડી. કોઈ ઢેડબંગી દવા મુકાવવા આવે તો હું હજુ એને અડકીને જ દવા આપતો, પણ એથી બહુ ઊંઘાપોહ ન થતો. કોઈકે વખતે એકાદ માણસ પોતાનો અસંતોષ જાહેર કરતો, પણ સામાન્ય રીતે સૌ આંખ આડા કાન કરીને ચાલ્યા જતા.

આ સાથે સાથે મારા મકાનની વાત પણ કહી દઉં. કોઈને આશ્ચર્ય થશે, પણ મને ત્રણ મહિના માટે આપેલા મકાનમાં તો હું બે વર્ષ રહ્યો. એટલું જ નહિ, પણ ધરધણીએ મારી પામેથી એક દિવસનું પણ ભાડું ન લીધું! વધારામાં ધરધણીએ મને ધરમાં રાખવા બદલ અમલદારોનો તેમ જ હરિજન-પ્રશ્ન વખતે ગામક્ષોકોનો રોષ વહોરી લીધો એ જુદું.

ઘરમાલિકે તેમ જ આડોશીપાડોશીએ મારા તરફ મમતા રાખીને મારાં અંગત તેમ જ ગામનાં કામોમાં ઘણી મદદ કરી છે અને હજુ પ્રસંગ આવ્યે કરે છે. પણ હું એટલું હંમેશા અનુભવતો હતો કે, સ્વતંત્ર મકાનની મારે ભારે ખોટ છે. ગામમાં ખીજું કોઈ સારું મકાન મળે તેમ ન હતું અને મકાન બાંધવાની જમીન તો કયાંય દેખાતી જ નહોતી. કારણ, આ ગામના ઘરડિયાઓએ ગામનાં મકાનો બાંધવા માટેની માટી ગામની ચારે બાજુ નજીકમાં જ ફરતી એક ખાઈ થઈ જાય એવા ખાડા ખોદીને જ વાપરી હતી. એટલે ચોમાસામાં આખું ગામ એક ટાપુ જેવું થઈ જાય છે. ગામલોકોની વસ્તી વધે તો એમણે ઘર કયાં બાંધવાં એ આજેય એક કાયડો છે.

આ ખાઈને કારણે ચોમાસામાં મચ્છરનો ઉપદ્રવ પણ જળરો હોય છે. પછી મલ્લેરિયાનું તો પૂછવું જ શું ? ચોમાસાની ઋતુમાં સૌ કોઈ કહે છે કે, ‘માસરાથી તોખા !’ એક તો જમીન નીચી અને ચીકણી, રસ્તાનું ડેકાણું નહિ, અને તેમાં વળી આવી ખાઈ. એટલે ખીજા ગામ સાથેનો અવરજવર એ વખતે બંધ નહિ તો મુશ્કેલ તો થઈ જ જાય છે. ત્યાંના ખેડૂતો મને ઘણી વખત કહે છે કે, ‘અમારે તો લાગ્યા છે તે ભોગવીએ છીએ, એમાં તમે શું કરવાને આવમાં હોરાન થવા આવ્યા ?’ આથી મકાનની મૂંઝવણમાં હું ખૂબ હતો. ઘરઘણીને પણ મારે લીધે ઘોર બાંધવાની ખૂબ સંકડાશ ભોગવવી પડતી, એ હું જોઈ શકતો. આથી મેં ગામના ખીજા છેડા ઉપર એક ખેડૂતના ઘરની બાજુનો એક વાડો ગીરો રાખ્યો અને મકાન ત્યાં બાંધવાનો વિચાર કર્યો. આ અરસામાં એક વધુ પ્રસંગ બની ગયો.

મારે ત્યાં બેસવા આવેલાઓને હું મારી ઓસરીમાં બેસી 'હરિજનબંધુ'ની એક વાર્તા વાંચી સંભળાવતો હતો. એટલામાં એક ભંગી વીંછી કરડ્યાની ખૂબ મારતો આવ્યો. મેં 'હરિજનબંધુ' બાળુએ મૂકીને એને દવા મૂકી.

આ જોઈને મારે ત્યાં પહોંચેથી આજ સુધી રોજ આવવાવાળો અબે મને ઘણીયે મદદ કરનાર એવો એ ભાગનો એક આગેવાન ખૂબ ઉશ્કેરાઈ ગયો, 'તમે તો ખરેખર ભંગીને પણ અડીને નાહતા નથી! આવું તો, મારા ભાઈ, નહિ ચાલે.' એની આંખ ઉપર ક્રોધ હતો. મેં કહ્યું, 'તમને આ નવું લાગે છે?' તો કહે કે, 'અમે સાંભળેલું ખરું, પણ તમે અડકો છો એ જોયેલું નહિ. આવું કરવું હોય તો આપણે નહિ બને. અમારા પરોણા આવ્યા હોય તો અમારી શી આગ્રહ રહે?' મેં એને ઠંડો પાડવા માટે ખૂબ સમજાવ્યો, પણ એના સ્વભાવને હું ઓળખતો હતો. એ એમ સહેજે શાંત થાય એમ નહોતું. એ તો બબડતો બબડતો ચાલ્યો ગયો. મને થયું કે આ કાંઈક જિંદું મારશે. એ અરસામાં બહુ પ્રયાસ પછી મારે ત્યાં સાત આંડ રેંટિયા ચાલતા થયા હતા. મને થયું કે, બધાને ભંભેરીને તે આ રેંટિયા પણ અંધ પાડશે. સવારમાં એ મારા ઘર પાસેથી નીકળ્યા. રોજ તો મારા સામું જોઈને એ રિમત કરે, પણ આજ તો મારી સામે જોવાની પણ કોણ પરવા કરે! મેં એમને બોલાવ્યા અને કહ્યું, 'જરા ઘરમાં તો આવો.' તો કહે, 'હું તમારી સરતો નથી આવવાનો. હવે આપણે જીવ જિંદી ગયો છે.' મેં કહ્યું, 'એ બધી વાત સાચી, પણ મારી વાત પણ નહિ સાંભળો?' એક કલાક

ખેસીને મેં એ ભાઈને સમજાવ્યો. છેવટે એમ પણ જણાવ્યું કે : ‘ થોડા દિવસમાં હું આ ઘર છોડીને જઈશ પછી કાંઈ છે ? ’ ક્યવાતે મને એણે બોલી નાખ્યું, ‘ જાતું હોય તો તમારી મરજી; પણ આમ ધરમ નહિ હરાય. ’ મેં કહ્યું, ‘ તમે આને ધરમ માનો છો ? તમારી પાસે તો ધરમ અધરમની મેં ધણી વાતો કરી છે. ’ આનો જવાબ એ ન આપી શક્યો. પણ ત્યાર પછી એણે મારે ત્યાં આવવા જવાનું ગંધ ક્યું એટલું ખરું. મને પણ એની ગેરહાજરી સાલવા લાગી, પણ કોઈ ઉપાય ન હતો.

આની સાથે જ એક ખીજી વાત પણ કહી દેવા જેવી છે. માસરા ગામમાં એક એવી માન્યતા છે કે દૂધ વેચાય નહિ. કોઈને એમ ને એમ આપવું હોય તો અપાય, પણ વેચાય નહિ. આ માન્યતા તો મુંદર છે, પણ એની પાછળનો અર્થ સમજ્યા વિના આજે તો ઝોડની માફક એ માન્યતાને લોકે પકડી રાખી છે. દૂધ વેચી પૈસા કરવા એટલે નાણાં ખાતર ધરતો રસકસ વેચી મારવો. નાણાં ખાતર ધરમાં પણ દૂધ, ઘી, છાશ ના વાપરતાં વેચી મારવાં એ વાજખી નથી. પણ આડોશીપાડોશીની અડીઓપટ્ટી કાઢવા માટે શેર અચ્છેર દૂધ ન વેચી શકીએ તો તો આપણી બુદ્ધિ ગીરો મુકાઈ કહેવાય. આમ દોઢ વર્ષ સુધી મને માસરા ગામમાંથી દૂધ વેચાતું ન મળ્યું. દૂધ વેચવા ધણાને સમજાવેલા, પણ બધું વ્યર્થ. હા, લોકો આવીને દયા ખાય કે તમને તો અહીં દૂધ છાશનું ટ્રીપુંય ન મળે ! કોઈક વખતે ઘરે આવીને ભાવપૂર્વક અચ્છેર દૂધ આપી જાય, પણ પૈસાના બદલામાં એક શેર સરખું દૂધ મળવું મુશ્કેલ.

પેત્રો ભાઈ રિસાયો, એ તકનો લાભ લઈને મેં એને ત્યાં કહેવડાવ્યું કે મારે દૂધ વેચાતું જોઈએ છે; રોજ અડધો શેર દૂધ મોકલજો. પેલાએ રોજ અચ્છેર શું, પોણાશેર દૂધ મોકલવા માંડ્યું. એમ મારી હંમેશની ભીડ ભાંગી, પણ એણે મારી સાથે બોલવાનું તો બંધ જ રાખ્યું. આને હું શુદ્ધ અસહકાર તરીકે ઓળખાવું. એને તો અસહકાર શબ્દનું પણ ભાન ન હતું. પણ પ્રેમીઓ સાથે શી રીતે લડાય એનું આ અહિંસક સ્વરૂપ એણે આચરણમાં મૂકી બતાવ્યું.

ચાર પાંચ દિવસ પછી એકાએક એ મારી પાસે આવ્યો અને કહેવા લાગ્યો, ‘બબલભાઈ, હવે મને થઈ ગયું છે કે આ અટકાવ્યું અટકે એમ નથી. મેં મારાથી જેટલું અટકાવાય એટલું અટકાવી જોયું, પણ તમે ભેગું ક્યાં વિના રહો એમ નથી. હવે તમે તમારે અડવું હોય એને અડજો, હું કશું કહેવાનો નથી. મને તો લાગે છે કે ગાંધી મહાત્મા ભગવાનનો અવતાર છે. નહિ તો એક વાયરો આવે ને ઊડી જાય એવા માણસને સવે કરવામાં આવડી મોટી સરકારને શી વાર લાગે? પણ કોઈ એને કશું કરી શકતું નથી એ દૈવી અંશ છે ત્યારે જ ને!’

મેં કહ્યું, ‘એ ભગવાનનો અવતાર કે એવું કશું તો નથી, પણ એ ધર્મવાન માણસ છે એટલું ખરું. મરે પણ સતને છોડે નહિ એવા એ છે. આથી તો આખી દુનિયા એમની પાછળ ગાંડી થઈ છે.’ તે દિવસથી ફરી એ ભાઈ મારે ત્યાં પહેલાં પેઠે આવતો થઈ ગયો. હરિજન પ્રશ્ન તો ત્યાર પછી દિવસે દિવસે સહેત્રો થતો ગયો તે એટલે સુધી કે, હરિપુરા મહાસભામાં અમારા ગામના એ બારૈયા આવેવાનો અને

બીજા એ જીવાનો ત્યાંના સ્વચ્છતા-વિભાગમાં સ્વયંસેવક તરીકે આવ્યા હતા. મહાસભામાં નાતજાતના ભેદ નથી હોતા એટલું જ નહિ, પણ સ્વચ્છતા-વિભાગમાં કોકોના મળ ચૂંથવા પડશે એવું જાણવા છતાં એ સ્વયંસેવક બન્યા હતા.

મેં મકાન બદલવાનો તો નિશ્ચય કર્યો જ હતો. આથી પેલા ગીરો રાખેલા વાડામાં માટીનું કોટકું ચણવાનું નક્કી કર્યું. ગામઘોંકાએ માટી લાવી આપવાનું માથે લીધું. પણ હું દૂર રહેવા જઈ છું એ વાતની જાણ થતાં જે લત્તામાં હું રહું છું એ લત્તાના કોકો કહેવા લાગ્યા કે, ‘તમને અહીંથી બીજે રહેવા જવા નહિ દઈએ.’ મેં કહ્યું, ‘એમ કેમ ચાલે? જ્યાં રહેવાનું મકાન બને ત્યાં જ રહેવા તો જવાબને! ઓછો ગામથી બહાર જતો રહું છું!’ બધા કહે, ‘એવું કાંઈ નહિ. અમે આ લત્તામાં જ તમારે માટે એક મકાન બાંધી આપીએ છીએ. તમારે કશી ઉપાધિ કરવી નહિ.’ આમ કહીને બીજે દિવસે તો એમણે ચોક નજીકના એક ખૂણામાં પાથો ખોદવા માંડ્યો. અને થોડા દિવસમાં ત્યાં એક નાનકડી ઓરડી ઊભી થઈ ગઈ. આજીઆજીનાં પરાંના પાટીદાર મિત્રાએ એ ઓરડીનું છાપડું માયું અને મારે રહેવા માટે મકાન બની ગયું. પણ આ મકાન બનાવતા પહેલાં મેં પહેલી વાત એ કહી કે, ‘તમે મને અહીં રહેવાનું કહો છો એ વાત ખરી; પણ મારી ઓરડીમાં તો ઢેડ ભંગી બધા આવશે. એ તમને નહિ દાવે તો?’ એમણે કહ્યું, ‘અમને એવું કશું નડવાનું નથી. તમારી ઓરડીમાં તમને દાવે એમ તમે કરજો.’ ત્યાર પછી મેં ઓરડી બાંધવાની રજા આપેલી.

આ ઓરડી બાંધવામાં જુવાનિયાઓએ તેમ જ મોટરાંઓએ જે ઉત્સાહ બતાવ્યો એ જોઈને હું ખુશ થઈ ગયો. હું કામને અંગે પરગામ ગયો હતો ત્યારે મારી ગેરહાજરીમાં જ એમણે અધૂરી રહેલી ઓરડી ઊભી કરી નાખી. આમાં હું એમનો મારા પ્રત્યેનો નવો પ્રેમ જ જોઈ છું. નહિ તો આવાં સામુદાયિક કામ કરવાં કેવાં અધરાં છે તે હું જાણું છું. એનો એક અનુભવ માસરા ગામનો જ અહીં આપું.

હું માસરામાં આવ્યો ત્યારે મહાદેવના મંદિર પાસે કેટલાંક પતરાંનું એક માળખું ઝાંધે કાંધ દશામાં જમીન ઉપર પાંખાઈને પડ્યું હતું. મેં કહ્યું, ‘આ શું છે?’ તો કહે કે, ‘એ તો ગામની ધર્મશાળા હતી તે પડી ગઈ છે.’ પતરાની જ દીવાલ અને પતરાનું જ છાપરું. એવી પતરાની પેટી જેવી એ ધર્મશાળા વેરણછેરણ થઈ ગઈ હતી. મેં કહ્યું કે, ‘ધર્મશાળા એ તો ગામનું હૃદય કહેવાય. એને આવી દશામાં રાખીએ એ તો સારું નહિ. ચાલો, આપણે અધા ઉનાળાના દહાડામાં નવરા એકા રહીએ છીએ એને બદલે માટીની દીવાલો ચણી આ ધર્મશાળા ઊભી કરી દઈએ. તળાવ પણ પાસે છે. મહાદેવ પણ પાસે છે. તમારે જ કોઈક વાર એસવા ખપ લાગશે. કોઈક આવતો જતો રહેશે અને આશીર્વાદ આપશે.’ આ વાત અધાને ગમી ગઈ. કોઠાએ એવો ઉત્સાહ બતાવ્યો કે મને લાગ્યું કે ધર્મશાળા ઊભી જ થઈ ગઈ. બીજે દિવસે હું અધાને બોલાવવા ગયો તો કોઈ બહાર જ ફરકે નહિ. પણ બીજે દિવસે નહિ તો ત્રીજે દિવસેય કામ તો શરૂ થયું. પણ અમે માટીના પાંચ થર

સમ્રાજ્યને ધર્મશાળાનાં કોટડાં ઊભાં કરાવ્યાં એમાં તો પાંચ ભવ થયા. ત્રણ ગજની ઊંચાઈનાં કોટડાં ત્રણ મહિને પણ પૂરાં ન થયાં. એક કહેશે કે પેલાનો વારો છે ને પેલો કહેશે પેલાનો વારો છે. આવીએ છીએ, તમે જાઓ, એમ કહીને મને બે કલાક રાહ જોવડાવે. એક અંગ્રેજો અંધાવેલા હોય ને જોટલી મુસ્કેલી ન પડે એટલી મુસ્કેલી આ કોટડાં ઊભાં કરવામાં પડી. ચોમાસાનો એક વરસાદ તો આ અધૂરા કોટડા ઉપર પડી પણ ગયો. મન થતું હતું કે, આ કોઈ ગણકારતું નથી એટલે કરેલી મહેનત ઉપર પાણી ફરી વળવાનું છે. એક દિવસ સાંજે વાત વાતમાં અધાને એવો પાનો ચડી ગયો કે રાતે ને રાતે માટી ખોદવા નીકળી પડ્યા. છેવટે પેલા જૂના મોભ અને જૂનાં પતરાંનું તરાપું કોટડા ઉપર ચડી ગયું. એ જોઈને અધા ખુશ થયા. એકાદ બે વખત પ્રસંગ ગોઠવીને અધા ત્યાં બેસવા પણ ગયા. પરંતુ કામ એવું સાલપોલિયું અને અધૂરું રાખ્યું કે શિયાળા પહેલાં તો વાંદરાઓએ ધર્મશાળાનું તરાપું ફૂદી ફૂદીને ફરી નીચે નાખ્યું. બીજું ચોમાસું આવે એ પહેલાં તો ધર્મશાળાનાં પતરાં, નળિયાંનો તોટો આવ્યો એવાં ગામનાં કેટલાંમ છાપરાં ઉપર ચડી ગયાં! આજે ધર્મશાળાનાં કોટડાં આજ પડું કે કાલ એની તૈયારી કરી રહ્યાં છે.

ગામમાં હું પહેલો આવ્યો ત્યારે બહારથી પૈસા મંગાવતો, પણ મારું ખર્ચ હું પાંચ રૂપિયાથી વધુ ન રાખતો. અને જીવનમાં વધુ ને વધુ સાદાઈ ઉતારવા મથતો. પાણી ભરવાનું, દળવાનું, ખાંડવાનું બધું હાથે કરતો અને આજે પણ કરું છું. એમ છતાં હું જોઈ શક્યો કે, ગામજનોએ એવું લાગતું હતું

કે ‘એને શું છે ! બહારથી પૈસા લાવે છે ને ખાય છે. એ રેંટિયો શું કામ ન કાંતે ? એ કહે છે એવું આપણે કરવા જઈએ એ કેમ પરવડે ? આપણને કાંઈ કોઈ બહારથી પૈસા મોકલવાનું હતું ?’ મને લાગતું હતું કે, લોકોની આ મનોવૃત્તિથી મારા કામને નુકસાન પહોંચતું હતું. મારા પ્રત્યેના પ્રેમને કારણે એમને મારી આ સગવડનો દ્વેષ ન હતો. પણ હું કહું કે કરું એ એમનાથી થાય નહિ એમ એમને લાગ્યા જ કરતું. આનો ઉકેલ શો ?

પૂ. આપુજીએ તો ઘણી વખત કહેલું છે કે, જે ગામમાં કામ કરતા હોઈએ એ ગામના લોકોએ સેવકને પોષવો જોઈએ. પણ જે ગામના લોકો ગામની સફાઈ પાછળ વર્ષે ચાર આના નથી ખર્ચતા એ મારું ખર્ચ શી રીતે આવે ?

પણ ત્રણ માસ પૂરતો મેં એક નવો જ અખતરો શરૂ કર્યો. ઘરમાંથી વધારાની બધી ચીજ વસ્તુઓ કાઢી નાખી. અનાજ તેમ જ ખાવાનું પણ કાઢી નાખ્યું. અઢી અઢી શેરની ત્રણ માટલીઓ એક ખૂણામાં ગોઠવી. મારે ત્યાં બેસવા આવતા હતા તે કહે, ‘આમ કેમ ?’ મેં કહ્યું, ‘હવે આ માટલી-ઓમાં તમે જે નાખશો એ જ ખાવાનું. એ માટલી ભરાય એથી વધારે લાવશો તો પાછું લઈ જવું પડશે. એ ખાલી થશે તો હું કહેવા નહિ આવું. તમે જોઈ જજો અને ભરી જજો.’ જેતજેતામાં તો આ વાતની આખા ગામને ખબર પડી ગઈ. માટલી તો ગિણી રહે જ નહિ. એકમાં બાજરી, એકમાં દાળ અને એકમાં ચોખા. આ મારો નિત્યનો ખોરાક. હવે પામવા જેવું તો એ છે કે, પેલા પાદરી સાહેબ આવેલા અને આભડછેટની જે જખ્ખર આંધી આવેલી એ વખતે જ

આ પ્રયોગ ચાલતો હતો. મને થયેલું કે હવે ખરી કસોટી થવાની, પણ એ કપરા પ્રસંગે પણ ગામલોકોએ માટલીને કદી સાવ ખાલી રહેવા નહોતી દીધી.

આ પ્રયોગથી લોકોને એટલી ખાતરી થઈ ગઈ કે, હું તો એમના જેવો જ — એ આપે એ જ ખાનારો — એમનામાંનો જ એક હતો. આ રીતે અમારી વચ્ચેનું અંતર ટળી ગયું.

આ પ્રયોગ પછી મારું કેમ ચાલ્યું એ કહેતા પહેલાં મારે માસરાની સ્થિતિ વિષે થોડુંક કહેવું પડશે.

સામાન્ય રીતે આજની પરિસ્થિતિમાં એક પણ ગામ એ પક્ષ વિનાનું નહિ હોય એમ કહેવાય છે. એમાં મોટે ભાગે સત્ય છે. માસરાની હોળી જોઈ એટલે ઉપરોક્ત ખીનાનો મને પ્રત્યક્ષ અનુભવ થયો. પણ એ હોળી વિષે હું સ્વતંત્ર પ્રકરણમાં જ કહીશ.

મારા મૂંગા સફાઈકામથી આબડછેટનો જખમ પુરાતો જતો હતો એ અરસામાં ગામમાં ખૂબ જસા વધવા લાગ્યા. એક જણના આંખા વઢાઈ ગયા તો ખીજની ગંજીએ બળી ગઈ; વળી ત્રીજનું ઘર સળગ્યું તો ચોથાની વાડી વેડાઈ ગઈ. આમ કાંઈક ને કાંઈક ચાલ્યા કરે. પાણી પીવાના કૂવામાં ઘાસક્ષેટ નાખવાનું તો સાવ સામાન્ય થઈ પડ્યું હતું. આ જસાઓથી અકળાઈ એક વખત મેં ગામના લોકોને બેગા કરી ખૂબ સમજણ પાડી. છેવટે સૌએ પોતપોતાના છોકરાને કબજે રાખવાનું ઠરાવ્યું. આ વખતે બેગા થયા હતા ત્યારે ગામના એક આગેવાને વાત ઉપાડી કે, ‘બબલભાઈ આટલા વખતથી આપણે ત્યાં રહે છે, પણ એ શું ખાય છે, શું પીએ છે, એની આપણે કાંઈએ દરકાર કરી?’ બધા કહે

‘એ ખરું. એમને આપવાનો કાંઈક ઠરાવ કરવો જોઈએ.’ એટલામાં એક ભૂવો બોલી ઊઠ્યો, ‘બબલભાઈ કરે છે એ બધું સારું છે, પણ આપણને એમની એક વાત ગોઠતી ના આવી.’ હું સમજી ગયો કે એ આભડછેટ માટે કહે છે. મેં ઊભા થઈને અસ્પૃશ્યતાનિવારણ વિષેના મારા બધા વિચારો સમજાવ્યા અને કહ્યું કે, ‘જુઓ, હું સાવ સોનાનો હોઉં તોપણ આ અસ્પૃશ્યતાનિવારણની મેંખ તો મારામાં પડેલી જ છે. હું રહ્યો સેવક. મારી પાસે બધા સરખા. હું તમારી દવા કરું અને ઢેડભંગીની ન કરું એ કેમ ચાલે? તો તો હું ધરમ હારું. એટલે, આમ કચવાને મને મને કાંઈ પણ આપવાનો ઠરાવ કરો એ મને જ ન ગમે. જેમને દિલમાંથી ઉમળકો ઊઠતો હોય એ મારે ઘેર આવીને ભક્ષે એક દાણો નાખી જાય તોપણ મારે મન એની ભારે કિંમત છે. કોઈ શેર આપી જાય કે મણુ આપી જાય કે કોઈ કશું ન આપે એ બધા મારે મન સરખા છે. હા, હું એટલું તો માનું છું કે હું ગામનું કામ કરું છું અને ગામે મને ખવડાવવું તો જોઈએ. પણ એ ખવડાવવાનું પ્રેમનું હોવું જોઈએ.’

ત્યાર પછી તો ગામમાંથી કેટલાક ભાઈઓ, મોસમ હતી એટલે, થોડા દિવસમાં મારે ત્યાં એટલી ડાંગર બાજરી નાખી ગયા કે એ અનાજ મારે સવા વર્ષ ચાલ્યું. પણ આ વખત દરમ્યાન ઘી, દૂધ કે ખીજી ત્રીજી વસ્તુઓ સાથે અક્કા હતા. કારણ, ગામલોકો પોષે ત્યાં સુધી બીજા ગામ પાસેથી કશું ન લેવું એવી મનની ભાવના હતી. ડાંગરના બદલામાં ઘી દૂધ લાવી શકાય, પણ એ મનને ડાખતું હતું. લોકોએ ડાંગર કાંઈ ઘી દૂધનો બદલો કરવા માટે નહોતી

આપી. એટલે એ ન કર્યું. આથી શરીર સુકાયું, પણ મન પ્રસન્ન રહેતું.

સાર આદ તો આવ્યું સૂકું વર્ષ અને હિમ. ગામના લોકોને જ ખાવા ડાંગર ન હોય ત્યાં હું એમની પાસેથી શું લઉં? દસ શેર આવડો મેળવવા માટે ઘેર ઘેર ભટકવું પડે એવા પાસેથી હું શું લઉં? આ બધા વખત દરમિયાન થામણ તથા આબુઆબુનાં પરાંઓ સાથેના મારો સંબંધ વધતા જતો હતો. અને થામણ તો મારું કાર્યક્ષેત્ર જ બની ગયું હતું. દરેક અઠવાડિયાનો રવિવાર મેં થામણ ખાતે કાઢ્યો હતો. ત્યાંના સ્નેહીઓ મને કાંઈક લેવા માટે—છેવટે, ઘી દૂધ લેવા માટે—ખૂબ આગ્રહ કરતા હતા, પણ હું મારા સંકલ્પને વળગી રહ્યો હતો. હવે મને લાગ્યું કે, આવા વર્ષમાં બહારથી મેળવું એમાં કશું ખોટું નથી. આથી મેં એક નવી પાંચકોશી યોજના ઘડી કાઢી. એમાં એવું છે કે, માસરાની આબુઆબુના પાંચ ગાઉની અંદર વસતા સ્નેહીઓમાંથી જે આપવા તૈયાર હોય એની પાસેથી માસિક પાંચ રૂપિયા અગર એટલી કિંમતનું અનાજ સ્વીકારવું. આ વાત મેં બહાર મૂકી કે તુરત સ્નેહીઓને જોઈતી તક મળી ગઈ. બાર જણાએ બાર મહિના વહેંચી લીધા. આજે એ યોજના પ્રમાણે જ મારું ગાડું ચાલે છે.

રેટિયાપ્રવૃત્તિ માસરામાં લગભગ નથી ચાલી શકી એમ કહેવાય. રેટિયો કાંતવા મેં દોઢ વર્ષ સુધી લોકોને લલચાવ્યા, પણ આવું બેઠાકુ કામ કરવા કોઈ આગળ ન આવ્યું. કહેશે કે, ‘કહો તો બે ગાઉનો ફેરો ખાઈ આવું, પણ આવું બેસી રહેવાનું કામ અમને ન હાવે.’ છતાં મેં પ્રયત્ન તો ચાલુ

જ રાખ્યો. ગયા શિયાળામાં એક જણને, રોજની દસ પૂણી કાંતી જાય તો મારે એને એના જાતે કાંતેલા સૂતરનાં કપડાં પહેરાવવાં, એવી વાત કહી. એણે કાંતવાનું શરૂ કર્યું. એક પછી બીજો આવ્યો, પછી ત્રીજો આવ્યો, એમ કરતાં અઢાર થયા. મારી પાસે રેંટિયા સાત જ હતા. આ સાતેય રેંટિયા આખો દિવસ ફરવા લાગ્યા. દસ પૂણીની મર્યાદા તો એમણે અજાણમાં છોડી દીધી અને પૂનમ જેવા દિવસે તો રેંટિયા રાતના દસ દસ વાગ્યા સુધી ફરતા રહેવા લાગ્યા. બે મહિનામાં તો અધમણ સૂતર કંતાયું; એ વણાયું અને ગામ લોકો ખાદીનાં ડગલાં ને ટોપીઓ પહેરીને ગામમાં ફરવા લાગ્યા. જે કાંતતાં નહોતા શીખ્યા એ તો જોઈ જ રહ્યા : ‘અલ્યા, આ તો રમત નથી, પણ એક ઉત્પાદક ધંધો છે!’ ત્યાર પછી તો રેંટિયા મેં ઘેર આપવા માંડ્યા. આજે એમાંના ત્રણ રેંટિયા ચાલુ છે. બીજા ચાલુ કરવા પ્રયાસ કરું છું, પણ હવું એ કિંધેલા રેંટિયા જગતા નથી.

કોઈ પણ દેશમાં આવું કામ ચાલતું હોય તો એમાં ત્યાંની સરકાર મદદ કરે અને જોઈતી બધી સગવડ કરી આપે. પણ આપણે ત્યાં એથી સાવ કિંધું જ ચાલે છે. હું માસરામાં આવીને રહ્યો છું એ જાતની ખબર પડી કે તુરત ડોકોરથી ફોનદારનું તેડું આવ્યું. મેં મુખીને પૂછ્યું, ‘કાંઈ કાગળપત્ર છે?’ તો કહ્યું કે, ‘અહીં એવો રિવાજ નથી. ફોનદાર જેને બોલાવતા હોય એને લઈ જવાનું અને કહેવામાં આવે છે.’

થોડો વિચાર કરીને મેં કહ્યું, ‘સારું, હું આવીશ.’ ડોકોર ફોનદારને મળ્યો. એમણે માગી એ માહિતી આપી અને સાંજે પાછો ઘેર આવ્યો. શરૂઆતમાં લોકોને શંકા તો હતી જ કે

આ કાણુ હશે. મારે ડાકાર જવાનું થયું એટલે તો લોકોએ અનેક કલ્પનાઓ દોડાવી. પણ સાંજે નિર્વિધને પાછા આવ્યો એટલે એમને સમાધાન થયું કે આમાં કાંઈ વિશેષ ન હતું. મુખીને હુકમ મળ્યો કે અઠવાડિયે અઠવાડિયે મારે વિષે રિપોર્ટ મોકલવો. એ બિચારો આજે પણ મોકલ્યા કરતો હશે. પણ થોડા મહિના થયા ત્યાં તો ફોજદાર બદલાયો. નવા ફોજદારને પણ મારા જેવા બચંકર માણસનું મોઢું જોવાનું મન થયું. મેં પણ નવા ફોજદારનું મોઢું જોયું. ફોજદાર સાહેબ કહે, 'તમારે ત્યાં મહેમાન બહુ આવે છે ?' મેં કહ્યું, 'હા આવે.' સાહેબ કહે, 'તમારે એમને લઈને અહીં મળી જવું પડશે.' મેં કહ્યું, 'હું જ તમને કહેવા આવ્યો છું કે હવે મને બોલાવશો તો હું પોતે નહિ આવું. અને બોલાવવો જ હોય તો વોરંટ મોકલજો.' 'પણ તમારે તમારા મહેમાનને તો અહીં લઈ આવવા પડશે.' મેં કહ્યું, 'તમે કેવી વિચિત્ર વાત કરો છો ? મારો મહેમાન શા માટે અહીં આવે ? તમારો મહેમાન કાંઈ અમલદારને ત્યાં મળવા જાય છે ? હા, તમારે કાંઈ માહિતી જોઈતી હોય તો ત્યાં માણસ મોકલવો. અમારે ત્યાં બહુ જાહેર છે.' સાહેબ મુખીને કહે, 'મુખી, એમના મહેમાનને લઈને તમારે અહીં આવવું.' મેં કહ્યું, 'તમે કેવી અમુગતી વાત કરો છો ? મારા મહેમાન મારા જેવા જ હશે. એ શા માટે મુખી સાથે આવશે ?' છેવટે, એમણે સમાધાન કયું : 'જુઓ મુખી, તમારે એમને ત્યાં કાંઈ મહેમાન આવે તો એમની બધી માહિતી અહીં મોકલી આપવી.' ત્યાર પછી હું કે મારો મહેમાન કદી ફોજદારના બોલાવ્યા ડાકાર ગયા નથી.

પણ આવો જ એક પ્રસંગ મામલતદાર સાથે બની ગયો. એ સાલ વરસાદ ઓછો હોવાથી વરસ ખરડિયું હતું. અમારે ભાંતો મુખ્ય પાક ડાંગરનો. વરસાદ વિના ડાંગર શી રીતે થાય ? લોકો અકળાઈ ગયા. ઊહાપોહ થયો. પણ પાછોતરો થોડો વરસાદ થયો, એથી કાંઈ ડાંગર ન રોપાઈ. છતાં સરકારે તો માની લીધું કે, વરસાદ આવી ગયો અને વરસ સુધરી ગયું. પણ એટલામાં અધૂરામાં પૂરું હિમ પડ્યું. લોકોને જે કાંઈ થોડો પાક હતો એ પણ હાથથી ગયો. પણ હજી અમલદારોની આનાવારી કાયમ જ હતી. અમલદારોની ઊંધ ઉડાડવા માટે અને નુકસાનીની વિગતો મેળવવા માટે મેં માસરામાં આજીવ્યાજીવના વીસ ગામના ખેડૂત આગેવાનોની એક સભા બોલાવી. મારી ક્ષેપિત પત્રિકાની એક નકલ મામલતદાર સાહેબ પાસે પણ પહોંચી. સભા ભરાવાની હતી એને આગલે દિવસે વહેલી સવારે માસરા ગામના ચોરા આગળ એક ડમણિયું આવ્યું. અને એ ડમણિયામાંથી નીચે ઊતર્યા પહેલાં જ મોટેથી બરાડા પાડીને મામલતદાર સાહેબ ગામ-લોકોને ધમકાવવા લાગ્યા કે, ‘તમને ખૂબ ચરખી ચડી ગઈ છે. હિમની સભા બીજે કયાંય નથી ભરાતી અને તમારા ગામમાં જ કેમ ભરાય છે ?’ વગેરે વગેરે. મામલતદાર આમ બરાડા પાડે એ મારી કદપનામાં જ ન આવ્યું. પણ જ્યારે લોકોએ આવીને મને કહ્યું કે એ મામલતદાર છે ત્યારે હું એમને મળવા ગયો. એ વખતે પણ એમનું એ જ નાટક ચાલતું હતું. મેં કહ્યું, ‘તમે લોકોને શા માટે ધમકાવો છો ? સભા એમણે નથી બોલાવી. સભા તો મેં બોલાવી છે.’ ‘નહિ નહિ આ લોકો જ એવા છે. એમને ખૂબ ચરખી ચડી ગઈ છે.’ મેં

કહ્યું, 'હિમ પડ્યું છે એ વાત સાચી છે. પાક બળી ગયો છે એ વાત સાચી છે. હવે ખેડૂતો એકબીજા પાસે પોતાનું દુઃખ રડે એને તમે ચરબી ચડી કહો છો?' હવે સાહેબ મારા તરફ કોપાયમાન થયા: 'તમે જ લોકોને ખૂબ ઉશ્કેરો છો.' વગેરે. મેં કહ્યું, 'જો તમને એમ જ લાગતું હોય તો મારે તમારી સાથે કાંઈ વાત કરવાની છે નહિ.' મેં લોકોને ઉદ્દેશીને કહ્યું, 'જુઓ ભાઈઓ, આ સાહેબ આવ્યા છે. તમારે જે કાંઈ નુકસાન થયું હોય એ એમને કહો અને બતાવો.' સાહેબ કહે છે, 'પણ તમે શા માટે કહો છો? એમને બોલતાં નથી આવડતું?' મેં કહ્યું 'એમને બોલતાં તો આવડે છે.' 'ત્યારે તમે શા માટે બોલો છો?' 'એમને તમારી બીક લાગે છે એ માટે.' 'તમારી બીક નથી લાગતી અને મારી બીક શા માટે લાગે છે?' 'મારા હાથમાં સત્તા નથી અને તમારા હાથમાં સત્તા છે એટલા માટે.' એટલામાં તો લોકો સાહેબ પાસે હિમથી બળી ગયેલા અનાજના પૂળા લઈને આવ્યા અને કહે કે, 'સાહેબ, આપું જ બધું બળી ગયું છે. ચાલો, અમારાં ખેતર દેખાડું.' પછી તો સાહેબ પાક જોવા ગયા. હું ઘેર ગયો. પણ રસ્તામાં સાહેબ લોકોને કહે છે, 'તમે આને ગામમાં શા માટે રહેવા દો છો? તમારો મુખી કોણ છે?' એક જણ કહે, 'સાહેબ, અમે એમને શી રીતે કાઢીએ?' 'એને રહેવા માટે મકાન શા માટે આપો છો?' બીજો કહે, 'પણ સાહેબ, તમે જ એમને કાઢી મૂકો. તમે તો મોટા સાહેબ છો.' સાહેબે બીજી વાત ઉપાડી. 'પણ તમે એમની સભામાં શા માટે જાઓ છો? બોલો, તમે એમની સભામાં જવાના? તો હું હિમ

વિષે એક આંકડો પણ પાડવાનો નથી.' કેટલાક કહે, 'સાહેબ, અમારે ને સભાને શું છે? સાહેબ તમે હિમનું તો લખો.' આમ ધાકધમકી આપતા સાહેબ એ ત્રણ ખેતરો તપાસી રસ્તે પડ્યા.

ખીજે દિવસે ગામમાં સભા તો ભરાઈ. મામલતદાર સાહેબના આગલા દિવસના કાર્યને તિરસ્કારી કાઢનારો ઠરાવ પણ થયો, અને હિમથી થયેલા નુકસાનના આંકડા તથા ખેડૂતોની માગણીઓ કલેક્ટર તેમ જ જિલ્લા સમિતિ તરફ મોકલાવી આપવામાં આવ્યાં.

મામલતદાર સાહેબ તો આળુઆળુનાં ખીજાં ગામોમાં પણ ધમકી આપવા લાગ્યા કે, 'માસરાની સભામાં કોણ કોણ ગયા હતા? એવી ધમાલ કરશે તો માસરા માફક તમને પણ કાંઈ રાહત નહિ મળે.' પણ ઘોડો માટે આશ્ચર્યજનક ખીના તો એ બની કે, ફરી માસરા ગામના પાકની તપાસ થઈ અને એ વર્ષે ઠાસરા તાલુકામાં માસરા અને મોરઆમલી એ બે ગામોનું જ અડધું મહેસૂલ મુલતવી રહ્યું! મહાસભાવાદી સરકાર સ્થપાયા પછી આવી ઝીણી ઝીણી અડચણો હવે દૂર થવા લાગી છે.

સરકાર તરફથી ગ્રામઉદ્ધારની યોજના ઊપડી ત્યારે એનો વાયરો અમારી તરફનાં ગામડાંઓ સુધી પણ આવી ગયો હતો. એક દિવસ એક ગાઉ દૂરના ગામમાં ગ્રામઉદ્ધાર અંગે સભા ભરાઈ. એમાં અમલદારો તો હતા. પણ ગામડાના ઘોડો જેમના ત્રાસથી તોળા થઈ ગયા હતા અને જે દારૂ તથા એની સાથે બળી શકે એવાં બધાં કામોમાં પૂરા હતા એવા એક ભાઈ ગામડાના ઘોડાને મોટે અવાજે ઉપદેશ દેતા

હતા. સાહેબ એમને મોટરમાં ફેરવતા હતા. આની અસર ગામ લોકો ઉપર કેવી થાય ? અને આ સભામાં જાનુઆરી દ્વાનસથી 'સ્લાઈડ' બતાવતા હતા. શહેરના લોકોને એ ઉપયોગી હશે, પણ ગામડાના અબણુ લોકોને માટે તો એ તમાસો અને મસ્કરી જ જણાતાં. પહેરવા માટે એક જ ડગલું હોય એની પાસે મચ્છરદાનીનું મહત્ત્વ ગાર્ડએ એ શા કામનું ? ખાવાના જ સાંસા હોય ત્યાં ખાવા માટે ચમચા કાંટાનો ઉપયોગ બતાવીએ એ કેવું વિચિત્ર ! 'સ્લાઈડ' ગામડાની પ્રજાને ઘડવામાં બહુ મોટો ફાળો આપી શકે, પણ એ ગામડાના જીવનમાં ઉપયોગી થઈ પડે એ જાતની તૈયાર થવી જોઈએ.

એક દિવસ અમારા માસરા ગામમાં પણ આવો સુધારો દેખા દર્શ ગયો. અમલદારોએ ગ્રામપંચાયત માટે ગામના ૮-૧૦ આગેવાનોનાં નામ નોંધ્યાં. ગામમાંથી ઉકરડા તથા ચેરની વાડો કાઢી નાખવાનું બાબતુ થયું. 'તમારે ત્યાં એક રાત્રિશાળા આવશે. બધા મોટા મોટા બણવા જશે.' કેટલાકનાં નામ લખાયાં.

ગામમાં લોકલ બોર્ડની નિશાળ લાવવા માટે એક અરજી કરાવી અને કહ્યું કે, 'સો રૂપિયા એકઠા કરી મોકલાવી આપજો; બીજા સો રૂપિયા સરકાર આપશે અને નિશાળ બિઘડશે.' ગામલોકો સો રૂપિયા ક્યાંથી લાવે ? જેમ તેમ કરીને પાંત્રીસ રૂપિયા તો ગામે ભેગાં કર્યા અને મોકલાવી આપ્યા. પણ થોડા વખત પહેલાં જ ખચર આવી કે, આઠ દિવસમાં સો રૂપિયા પૂરા ભરી જાઓ અને નહિ તો તમારા ભરેલા રૂપિયા ઠાસરા આવીને પાછા લઈ જાઓ.

ગામમાં મારે ત્યાં રાત્રિશાળા ચાલતી તો હતી જ. પણ સરકાર તરફથી સરકારી રાત્રિશાળા નીકળવાની હતી તે કદી નીકળી નહિ. ગામના પાંત્રીસ રૂપિયા આટલા દિવસ સલવાઈ પડ્યા અને કામની મોસમમાં રૂપિયા પાછા શ્રેવા ઠાસરા જવાનું થયું એ એક નફો! આવી દેખાવ ખાતરની ગ્રામઉદ્ધારની પ્રવૃત્તિ પ્રજાનું ભલું તો કર્યું ન કરે, પણ પ્રજાના પૈસા પગાર અને ભાડાભથ્થામાં વાપરી નાખે.

મારા મકાનમાં મેં એક ખાનગી શિક્ષક ગોઠવીને દિવસનો વર્ગ શરૂ કર્યો છે. થોડા દિવસ પહેલાં શ્રોક્લ બોર્ડ તરફથી એ વર્ગ રજિસ્ટર પણ થયો છે. ૪૦ - ૫૦ વિદ્યાર્થીઓ એનો લાભ લે છે. આપણે આશા રાખીએ કે આજે મહાસભાવાદી સરકાર થઈ છે એ વખતે ગ્રામ-ઉદ્ધારની પ્રવૃત્તિ કાયમી અને સાચા સ્વરૂપની બને.

ધારાસભા કે શ્રોક્લ બોર્ડની ચૂંટણીમાં મને આજ સુધી કદી રસ ન હતો. પણ આપણી મહાસભાએ હોદ્દા સ્વીકાર્યા તેમ જ ધારાસભામાં ઊભા રહેવાની નીતિ સ્વીકારી, ત્યારથી આપણી સ્થિતિ બદલાઈ છે. એમ છતાં એવી પ્રવૃત્તિમાં રસ નહિ હોવાથી ચૂંટણીકાર્યમાં પડવાની મને બિલકુલ ઇચ્છા ન હતી. પણ ગઈ ધારાસભાની ચૂંટણી વખતના સંજોગો જોતાં મને જણાયું કે આમાં તો ભાગ લેવો જ જોઈએ. જે શ્રોકોને આપણે મત આપવા માટે રસ ઉત્પન્ન કરવા માગીએ છીએ — મતની કિંમત સમજતા કરવા ઇચ્છીએ છીએ — એ શ્રોકો આપણને એક ઠેકાણે ચૂંટણીમાં રસ વિનાના જુએ પછી એમનામાં રસ ક્યાંથી જામે? એટલે એક માસ માટે મેં ચૂંટણીકાર્યમાં પડવાનું નક્કી કર્યું. તાલુકાનાં

લગભગ બધાં બારેયાં ગામોમાં ફર્યો. જૂની ઓળખાણો તાજી થઈ અને કામ પણ લાગી. અમારા ગામના કોઠાએ તો એ ચૂંટણીકામમાં ખૂબ જ રસ લીધો. એમણે આજુ-બાજુનાં બીજાં ગામો પાસેથી તથા સગાસાગવેથી પણ મહાસભાને જ મત અપાવ્યા.

આ ચૂંટણીની વાત નીકળી છે ત્યારે મને એ ચાર વસ્તુઓ કહી દેવાનું મન થાય છે. આજ સુધીની ચૂંટણીઓએ પ્રગતને ધડવાને બદલે નીતિબ્રષ્ટ કરી છે. ઉમેદવારોએ એક દિવસ માટે ચા અને મીઠાઈઓ ખવડાવી, મોટરો દોડાવી, ખોટી લાલચો ખતાવી, ગામના એકાદ આગેવાનને થોડા રૂપિયા ચાંપ્યા. આ આજ સુધીની મત મેળવવાની પ્રથા. મહાસભાએ આ પ્રથામાં મહત્વના ફેરફારો કરી નાખ્યા છે. એમ છતાં મહાસભાનો ખૂણેખૂણાનાં ગામડાંમાં પૂરો પ્રચાર ન હોવાને કારણે તથા મહાસભાને નામે જિનમહાસભાવાદી ઉમેદવારો જિભા થઈ જતા હોવાથી, હજુ અંગત લાગવગ, દયાણુ તથા કોમી તત્ત્વ કામ કરી રહ્યાં છે, એ કોઈ પણ ભોગે ટાળવાં જોઈએ.

ગ્રામસફાર્થ

ગામડામાં જેસી કામ કરનારાઓના અનુભવો વાંચીએ છીએ તો જ્યાં ત્યાં ગ્રામસફાર્થને મહત્ત્વ અપાતું હોય એવું દેખાય છે. શું ગામડાના લોકોની ગરીબાઈનો સવાલ નાનો-સૂનો છે ? એમની દેવાદાર સ્થિતિનો પ્રશ્ન ઓછો વિકટ છે ? કે બધા એવી મહત્ત્વની વાતો છોડીને સફાર્થ સફાર્થ જ કરી રહ્યા છે ! ગામડાનો અનુભવ ન હોય એવો માણસ સહેજે આવું બોલી ઊઠે. પણ ગામડામાં જે ગયો છે અને ત્યાં જઈને રહ્યો છે એને પાકો અનુભવ થયો છે કે, ગામડાની ગરીબાઈ, દેવાદાર સ્થિતિ અને એ ઉપરાંત બીજી હાડ-મારીઓનો કાંઈ પાર નથી; પણ એ બધાથીયે આગળ વધી જાય એવો—આપણી આંખ ફાડીને અંદર પેસી જાય એવો—પ્રશ્ન ત્યાંની ગંદકીનો છે.

આપણે ગામડામાં દાખલ થઈએ તો આપણું પહેલું જ ધ્યાન ત્યાંના ગંધ મારતા ઉકરડા અને છાણથી ભરેલી શેરીઓ એંચશે. એથી આગળ વધીશું તો એ સુકાયેલા છાણની

ધૂળથી નાહતાં ત્યાંનાં નાગડાં છોકરાં આવવાનાં. કોઈ ખસ થયેલી હોવાથી પહોળા પગ રાખીને ખોડંગતું ખોડંગતું ચાલતું હશે. કોઈના માથામાં મોટા ફેલ્લા હશે અને એના ઉપર પેલી ગંદી ધૂળના ઢગલા વળ્યા હશે. કોઈ હાથનાં આંગળાં ખજવાળ્યાં કરતું હશે, તો કોઈને આખે શરીરે ફેલ્લી ફેલ્લી નીકળેલી દેખાશે.

ત્યાંથી આગળ વધી ગામના ચોકમાં જશે તો ચોક વચ્ચેવચ્ચે એકાદ ઉકરડાએ પોતાનું સ્થાન જમાવ્યું હશે. એ જ ગામડાનાં બાળકોનું કીડાંગણ હશે અને ગામનો ચોતરો કે ચોક પણ એ જ !

તમે નજર ફેંકતા ચાલશો તો એક ઘરના આંગણા સામે દાતણની ચીરીઓ, કુંગળીનાં ફેતરાં અને ગંધાતી વાસી છાશ પડેલાં દેખશે, તો બીજા ઘરના આંગણા સામે ઢોરે ગૂંદેલું છાણુ અને મૂતર પડેલું હશે. એમાં વળી કોઈ છોકરો ઊભો ઊભો પેશાબ કરતો હશે. ત્રીજા જગ્યાએ વળી કૂતરાને ખાવા માટે ફેંકેલી કાદરી અને કઢી વેરાયેલાં પડયાં હશે; કયાંક સાંડી તો કયાંક ઘાસ. આ બધામાં પુરવણી કરવા માટે, ઠેકઠેકાણે સંખ્યાબંધ ફરતાં કૂતરાંઓની હગાર માલૂમ પડશે. આ તો મેં આંગણાં અને શેરીઓની વાત કરી. પણ એકાદ ઘરમાં દાખલ થઈને તમે જુઓ તો તમારી આંખ ફાટી જાય. મારા ઘર પાછળ રહેતાં એક ડોશીમાનો જ દાખલો આપું, તો તમને સહેજે ખ્યાલ આવશે કે ગામડાના ઘરની દશા કેવી હોય છે. એ ડોશી એકલાં છે. વરસ દહાડે એમના ભાઈ એમને થોડા દાણા આપે. બાકી એમના ગુજરાનનું સાધન એમની ભેંસ. ડોશીમાનું ઘર

એટલે ૧૨'x૧૨'ની એક ઓરડી. માટીનું કોટકું ને ઉપર છાજ; અને તેમાંય એક ભીંત તો અડધી, એટલે એમાં ડોશીમા સાંડીઓ ભરાવીને તાપ, ટાઢ કે વરસાદ ખાળે. આ ઓરડીમાં ચોમાસાને દહાડે ત્રણ જીવ રહે. એક એમનું ડોલું, બીજી એમની પાડી અને ત્રીજાં ડોશીમા. એક ખૂણામાં ચૂસો છે એ જ એમનું રસોડું. કોઈને એમ થાય કે ત્યારે ડોશીમા સૂતાં ક્યાં હશે? એમનો ખાટલો ચૂસો અને રસોડું બધાને પોતાની બગલમાં સમાવી દે અને એના ઉપર ડોશીમા સૂવે. ડોલું પોદળો કરે કે પાડી પૂંછડું વીંઝે ત્યારે જોઈ લો ડોશીમાનો ગુસ્સો! એમને શબ્દે શબ્દે મોતી ખરે! ગમે તેમ, એકલાં ડોશીમાને વાતો કરવાનો પૂરતો સહવાસ મળી રહે છે. કોઈ કહેશે એટલી સંકડાશમાં એ બીચારી શું કરે? સાચે જ એની સંકડાશનો પાર નથી, પણ એમાંય એ તો વધારો કરે છે. દોર બંધાય છે એ ભાગ અને બાકીના ભાગ વચ્ચે એ બે ઇંચની પાળ સરખી નહિ બનાવે. એટલે બેંસ મૂતરે તો એનો રેસો ખાટલા નીચે થઈને ચૂલા પાસે પહોંચે. બાર મહિને એક વાર પણ જો એ ઘર લીંપે તો તો ધન્યવાદ. પહેરવાનાં બે લૂગડાં હોય તો એક આ ખૂણે પડ્યું હોય અને બીજું પેસે ખૂણે. હાંદલી બારણાં પાસે પડી હોય તો ઢોબલી પાણીના ગોળા પાસે પડી હોય. પાણી પીવાનું પ્યાલું હોય, પણ એ પેલા પાડાના પગમાં અડળાતું હોય. આ તો જેમાં નરી ગરીબાઈ ભરી છે એવા એક ઘરનું મેં વર્ણન આપ્યું. પણ હવે એ જ ગામના એક તાલેવાન ગણાતા આગેવાનનું ઘર તમને બતાવું.

એક શેરીનો છેલ્લો ખૂણો અને એમાં સામસામાં બન્ને ઘર એ બાઈનાં. વચલી શેરી પણ એમની જ કહોને. સામા ઘરમાં ઢોર અને ઘાસ રાખવાની એમને પૂરતી સગવડ છે. આગલા ઘરમાં ૩૦'x૧૨'ની એક ઓસરી અને ૩૦'x૧૫'નો એક ઓરડો છે. આ ઓરડામાં અગિયાર કોડીઓ ગોઠવી છે, બે કોઠલાં ગોઠવ્યાં છે, એક પાણિયારી છે અને એક ડામચિયો છે. એકેય દીવાલમાં ખારી કે બળિયું નથી. નહિ તો હવા કે પ્રકાશ ઓરડામાં પેસી જ જાય તો ! આ અંધારિયા ઓરડામાં માળા ઉપરથી ઘાસ ઉતારવાની નિસરણી વચ્ચેવચ્ચે બિભી છે. એની પાછળ ઘંટી બેસી છે. એની બાજુમાં ટોપલાં, ડબ્બાં, માટલાં, કોઠલાં, લૂગડાં, તમાકુના પડા અને બીજી ગણી ન શકાય એવી અને એટલી ચીજો પડી છે. ત્રણ કોડી આરણેથી પેસતાં જમણે હાથે વચ્ચે બિભી છે. આથી એની પાછળ રસોડું બની ગયું છે. એ રસોડાનો કોઠલો બુઝો તો અંદર દૂધ હતું, દહીં હતું, રોટલા હતા, દાળ હતી, મીઠામરચાનાં ફૂલડાં હતાં, ગરોળીઓ હતી, બાવડાં હતાં અને ધૂળના ઢગ હતા. આ વસ્તુઓનાં વાસણુ જોયાં હોય તો બધાં જ ખુલ્લાં. રસોડાના કોઠલા ઉપર કોઠાના પાશિયા, લાકડાની ખૂંટીઓ, તૂટેલાં દોરડાં અને એવી તૂટેલી ફૂટેલી અનેક ચીજો કેટલાંય વર્ષોથી પડી હશે. જમીન ઉપર આખા રસોડામાં હાંદલીઓ, ઢાળલીઓ, તાવડીઓ વેરણુઝેરણુ પડ્યાં હતાં અને એ બધાં જ એટલાં ' એક છાશવાળું હોય તો બીજું દાળવાળું હોય. હવે ઓરડામાં ખાલી જગ્યા ક્યાં રહી ? આરણેથી રસોડા સુધી પડેંચવાનો ત્રણ ફૂટનો રસ્તો. એમાંય કોટા, પ્યાલા, લૂકો, બળદના

ધૂધરમાળ, એવું તેવું તો પડ્યું હોય. પણ એ વટાવીને બે તથુ જથુ જમવા બેસે એટલે આખો ઓરડો ચિકાર. આવું જ ઓસરીનું અને એથીયે બૂંડું વચલી શેરીનું, કારણ કે શેરીમાં પણ એમનાં ઢોર. એટલે ઓસરીમાં પેસતાં પેસતાં કાઈ પડે નહિ તો જ સારું, — એટલાં પેશાબપાણી અને કીચડ !

હજી એક ત્રીજા ઘરનું ચિત્ર આપું. બાપ ઓસરીમાં બેઠો બેઠો હુક્કો ગગડાવતો હોય. એના ખાટલા પાસે જ છોકરો હચ્ચો હોય અને બિભો બિભો રડતો હોય. એનાં નાક, મોઢા અને માથા ઉપર માખીઓ બમણતી હોય. એથી મોટો છોકરો ઓરડાના બારણા પાસે બિભો બિભો માખીથી વીંટાયેલો રોટલો ચાવતો હોય. મા રોટલા ઘડતી હોય, છોડીને ગાળો દેતી દેતી પાણી લઈ જઈ બાઈને ધોવાનું કહેતી હોય. આઠ વર્ષની નાની છોડી ગોળામાંથી લોટો ભરી નાના બાઈને સાફ કરે છે. પાણી ઓછું પડ્યું, હાથ બગડેલો રહ્યો. એ જ હાથે લોટો લઈ ફરી ગોળામાંથી પાણી ભરી, માંડ માંડ રડતા બાઈને સાફ કર્યો. બાપ તો અપ્રીણનો નશો ચડ્યો હોય એમ ખાટલે બેઠો હુક્કાના દમ દીધા કરે છે.

ચોથું દબ્ય આપવું હોય તો, ઢોર ચારીને ગોવાળિયો આવ્યો. લાકડી આંગણામાં ફેંકતોકને ડામચિયે બાઝ્યો. ગોદડાં બિંચાં કરીને રોટલો કાઢ્યો. નજીક પડેલી કાઠીમાંથી કઠી ભરેલી હાંદલી કાઠી અને ઘરના ઉંબરા ઉપર જ ખાવા બેઠો. રોટલાનું એક બટકું મોંમાં મૂક્યું, બાકીનો રોટલો સાથળ ઉપર મૂક્યો, અને કઠીની હાંદલી માંડી મોઢે !

એટલામાં અંતરસ ગયું. રોટલો અને હાંદલી બેય બોંય ઉપર મૂક્યાં અને દોડ્યો ગોળે. પણ ત્યાં બોટો-બોટો ના જડ્યો, એટલે નીચે પડેલું પાણીનું પાણિયું જ મોઢે માંડ્યું! પાછા ફરતાં બોટો પગમાં જ અફળાયો. આવાં તો કેટલાંય ચિત્રો આપવા બેસું તો આપી શકાય. પણ તે બોલ રોકવો જોઈએ.

આવટાના રોટલાને અદલે ઘઉંનો રોટલો મળે તો શું આ સ્થિતિમાં ફેર પડી જવાનો? એ ફેર પાડવા માટે તો સદાઈ પ્રત્યેનો પ્રેમ ઉત્પન્ન કરવો જોઈએ, સંસ્કારી રહેણી-કરણીની ટેવો પડાવવી જોઈએ. અને એવી ટેવો, તમે ગંદા છો, તમને અરોઅર રહેતાં જ નથી આવડતું, એવી દૂર સ્થા રહ્યા ટીકાઓ કરવાથી નથી પડવાની. એ માટે તો જાતે સદાઈ કરી એમને વશ કરવા પડશે અને સાથે સાથે સ્વચ્છતાનો એમનામાં પ્રેમ જગાડવો પડશે.

ગામની અને ઘરની તો મેં વાત કરી, પણ ગામ બહાર ફરવા જાઓ તોય તમારી એ જ દશા. તમે જતા હો એ વખતે શૈય બેઠેલી અહેનોને ઊઠવું પડે. તમારે ફરવું હોય તળાવની પાળ ઉપર, પણ એના ઉપર ચાલો તો તમારા પગ બગડ્યા વિના ન રહે. તળાવને એ જ કાંઠે કપડાં ધોવાતાં હોય, એમાં જ છોકરાઓ જૂસકા મારતા હોય, ત્યાં જ છોકરાં બોટે જઈ આવીને પાણી લેતાં હોય, અને એ જ આરા ઉપર એકાદ છોકરો ધારિયું લઈને માછલી પકડવા મથતો હોય.

આમ ગામડાના જીવનમાં ન્યાં ને ત્યાં ગંદકી પેસી ગઈ છે. ગરીબાઈ આનું એક કારણ છે, પરંતુ અજ્ઞાન

અને વહુંમે એમાં મોટા ભાગ ભજવે છે. એ દૂર થાય તો જ ગામડાના ખેડૂતના હાથમાં જે લૂખોમૂકો આવડાતો રોટલો રહ્યો છે એનો પણ એ પૂરતો ઉપયોગ કરી શકે. આજે તો એની પાસે જે છે એને પણ એ અણુધડ રીતે વાપરે છે. ગામડિયો આજે ધાનની ધૂળ કરીને ખાય છે. એને બદલે આપણે એને ધાનમાંથી પુષ્ટિકારક ખોરાક ખાતો કરીએ તો પણ ઘણું થાય. આ કરવા માટે આપણે એના જીવનમાં પેસી ગયેલી અણુધડતા દૂર કરવી પડશે, અને ગંદકી પ્રત્યે એનામાં સૂગ ઉત્પન્ન કરવી પડશે.

આની શરૂઆત કયાંથી કરવી અને એમાં શાં વિધો આવે છે એ વિષે હવે મારો અનુભવ કહું.

મેં મારી શરૂઆત મારા ઘરથી કરી : મારું ઘર, મારું આંગણું, મારું ફળિયું, મારું જાજર, મારું શરીર, મારું રાત્રી-રચીલું, મારાં કપડાં, બધું સ્વચ્છ અને સુધડ રાખવાં. આની અસર, આપણે બોલીએ કે ન બોલીએ, પણ થોડો ઉપર થાય જ છે. ભલે એ જોઈને બધા ઝટપટ એમ કરતા ન થઈ જાય, પણ સફાઈ વિષે વિચાર કરતા તો એ થાય છે. એ શરૂમાં એમ કહેશે, આ કેવું સારું લાગે છે ! પ્રથમ ભૂમિકામાં આટલું પણ સંતોષકારક છે. સાથે સાથે વાત વાતમાં આંગણું સ્વચ્છ હોય તો કેવું સુંદર લાગે છે, એવા ઉદ્દગારો દ્વારા આપણી વસ્તુની ટકોર ચાલુ રખાય. આપણે ત્યાં ખેસવા આવનારા ઉપર તો આની અસર થાય જ છે. એથી આગળનો રસ્તો, આપણે ત્યાં આવતાં નાનાં બાળકોને ફૂલે કે તળાવે લઈ જઈ નવડાવવાં ધોવડાવવાં, એમના મેલભયોં લાંબા નખ કાપી આપવા, એમના અમ્મવરિથ વાળને

વ્યવસ્થિત કરી આપવા, એ બધું આવશે. આની અસર જાણી થાય છે. મા ભલે બાળકને સ્વચ્છ ન રાખતી હોય; પણ બ્યારે એ એના બાળકને આવો નાહેલો ધોયેલો અને સુધડ જીએ છે, ત્યારે એ સહેજે રાજી થાય છે, અને એ બાળક પાસેથી જ તમારી હકીકત મેળવી તમારા તરફ માન અને લાગણી ધરાવતી થાય છે. પછી તો તમે બાળક સાથે મિત્રાચારી બાંધી એને ઘેર જઈ શકો; એની માને એને સાફ રાખવાનું કહી શકો એટલું જ નહિ, પણ એને પોતાનું ઘર અને આંગણું વ્યવસ્થિત કરવાનું પણ કહી શકો. આનું પરિણામ જરૂર કાંઈક તો આવે જ છે. આ સાથે જ ગામના આગેવાનોને ભેગા કરી ગામની ગંદકીનો ખ્યાલ આપવો. એને દૂર કરવાના ઉપાયો પૂછવા ન સૂઝે તો આપણે સુઝાડવા. આટલા પ્રચાર પછી આપણે આપણું આમસદાઈનું ત્રીજું પગલું ભરવું. ગામનો કૂવો જોઈશું તો એની બે ત્રણ બાજુએ પાણી અને કાળા કાદવનાં ખાખડાં ભર્યાં હશે. અહીંનો એ કાદવ ખૂંદી રોજ કૂવે ચડશે. ચાલતાં ચાલતાં કાદવને એકાદ બે ગાળો ભાંડશે, પણ એ કાદવ કાઢવાનું કે કઢાવવાનું કાંઈ નહિ કરે. આ જોઈને તમે જો નીક કરો કે બીજી કાંઈ રીતે પાણીનું વહેણ દૂર જતું કરો, ને એ રીતે જૂનો ખાડો સૂકવો અગર પૂરો, તો બધા ચહેરા પર પ્રસન્નતા જોશે અને એમની પ્રસન્ન આંખો તમારી તરફ વળશે.

આ પછીનું ચોથું પગલું તે ગામના બોકોનાં આંગણાં વાળવા જવાનું. હું શરૂઆતમાં શેરી વાળવા જવાનું નથી કહેતો. કારણ, જાતે સદાઈ કરવી એ કામ તરફ જ ગામડાના બોકોને વૃણા હોય છે. એટલે આપણે શેરીઓ વાળતા થઈ

જેઈએ તો આપણા તરફ સારી લાગણી ધરાવવા છતાં એ લાચાર થઈને ઊભા રહી જાય છે. ન વાળશો, ન વાળશો, એમ એ કહેતા રહે છે અને એમની લાગણી રીઢી થતી જાય છે. પણ પ્રથમ જો આપણે એમનાં આંગણાં વાળતા થઈએ છીએ તો આટલા પરિચય પછી એ પોતાના આંગણામાં આપણા હાથથી સાવરણો ફરતો જોઈ શકતા નથી. તમને એ વાળવા જ નહિ દે: કાં તો કહેશે હું વાળી નાખીશ અને કાં તો તમને ઊભા રાખીને સાવરણો ખૂંચવીને વાળી નાખશે. આવખતે આપણે જ વાળવાનો આગ્રહ ન રાખવો, પણ એના વાળવાના કામને ઉત્તેજન આપવું. કોઈ વખતે ઉતાવળે વાળી નાખતી અહેનના વાળવામાં કચરો પણ રહી જતો હોય તો એને સહન કરી લેવું; અને સમય પારખીને, કચરો રહી જાય છે એવી મીઠી ટંકાર પણ કરી લેવાય. સાથે સાથે આંગણું સ્વચ્છ રાખવાના ફાયદા અને મહત્ત્વ પણ તમે સમજવી શકો. ગંદા આંગણાનાં નુકસાનો પણ સમજવી શકો. અનુભવે તમે જોઈ શકશો કે, મોટા ભાગનાં આંગણાં તમારે નહિ વાળવાં પડે. પણ હા, કેટલીક વખતે તમારે એથી ઊલટા અનુભવ માટે પણ તૈયારી રાખવી પડશે. મને યાદ છે કે મારે કોઈ કોઈ વખતે સફાઈ-સત્યાગ્રહ કરવો પડતો. એક અહેનને એવો બોળે લાગ્યો કે, આંગણાની સફાઈનું આટલું કામ મારા જવાથી વધ્યું. પણ મારા કામનો ચારે આળુથી સત્કાર થતો જોઈને એની સામે બોલવાની એની હિંમત નહોતી.

હું રોજ એના આંગણા આગળ જઈ એટલે એ કહેશે કે તમે અહીં વાળશો નહિ. હું કહું, કેમ? તો તે જવાબમાં કહે, હું વાળી લઈશ. ત્રણ દિવસ આવો અનુભવ થયો. પછી

તો મેં જાતે જ વાળી નાખવાનો નિશ્ચય કર્યો. પણ આ વખતેય એ બહેન રોકવા આવી. મેં કહ્યું, 'તમે પોતે વાળતાં નથી અને મને વાળવાદેતાં નથી એ કેવું?' જવાબ મળ્યો, 'અમારે જેવું રાખવું હશે એવું રાખીશું; તમે તમારે જાઓ.' મેં કહ્યું, 'એવું કાંઈ ચાલે? બધા આંગણું સ્વચ્છ રાખે અને આપણું એકલાનું આંગણું જ ગંદું રાખીએ એવું કેમ કરાય?' આટલું કહીને મેં તો વાળવા માંડ્યું. પણ એણે મારું કાનું પકડી રાખીને મને અટકાવ્યો. મેં કહ્યું, 'જો તમારે એવું જ કરવું હોય તો તો હું આ બેઠો. તમે જશો પછી વાળાશ.' બે ત્રણ વખત મેં વાળવા પ્રયત્ન કર્યો અને બે ત્રણ વખત એણે મને રોક્યો. એટલામાં એ બાઈનો ધણી બહારથી આવ્યો. એણે કહ્યું, 'તમે આગળ જાઓ; હું વાળી નાખું છું.' એમ કહી એણે આંગણું વાળી નાખ્યું અને હું આગળ વધ્યો.

એક બીજી બહેન પોતાની શરીની વચ્ચેવચ્ચ ગંદા કચરાનો ઢગલો કરી રાખેલો. મેં કહ્યું, 'આ ઢગલો અહીં કેમ રાખ્યો છે?' જવાબ મળ્યો, 'એનું તમારે શું કામ છે?' મેં કહ્યું, 'ગંદું દેખાય છે એટલા માટે.' 'એ તમારે જેવાનું છે? અમારે જેવું હશે એવું ચાલશે.' મેં કહ્યું, 'પણ મારે નથી ચાલતું ને. આપણું ગામ તો ચોખ્ખું જોઈએ.' છેવટે એણે કહ્યું, 'તમે જાઓ, અમે બીંચકી લઈશું.' પણ દિવસે દિવસે ઢગલો ઊપડવાને બદલે મોટો થતો ચાલ્યો. આથી ત્રીજે દિવસે મેં કચરો ટોપલામાં ભરવા માંડ્યો. એટલામાં પેલી બાઈ ઉતાવળા ઉતાવળા આવી, ટોપલો ઠાલવીને જરા દૂર મૂકી આવી. મેં કહ્યું, 'જુઓ, આને તો એ ઢગલો કાઢવો

જ છે. કાં તો તમે કાઢો અને કાં તો મને કાઢવા દો' 'તે કાંઈ તમારે બળબળીથી કઢાવવો છે?' 'ના, બળબળીથી નહિ. પણ રાજપુત્રીથી.' આવો પ્રસંગ અને ત્યારે આનુબાનુના લોકો તો ભેગા થઈ જ નાચ. અને એ બધાને દોષ બાઈનો જ લાગે એ એક કફોડી પરિસ્થિતિ છે; કારણ, આથી જ એનો ઉકળાટ વધે છે. છેવટે એ બાઈને નમતું તો આપવું પડ્યું, પણ બબડતાં બબડતાં કહે, 'આવા ને આવા ક્યાંથી વાળવા આવતા હશે!' વગેરે. આથી લોકો એની ટીકા કરવા લાગે. પણ આવા દાખલા તો જૂન જ અને છે. મોટે ભાગે તો આપણને વાળવા ન દે અને ન વાળવું હોય તો ઘરમાં ન હોય એવો ડોળ કરી ઘરમાં ભરાઈ રહે, પણ જેમની સાથે આપણે સંબંધ વધારી શક્યા હોઈએ તેઓ તો વાળવા નહિ જ દે. કેટલીક બહેનો તો આપણે જઈએ એ પહેલાં જ આંગણું વાળીને સ્વચ્છ રાખશે અને કહેશે, 'જુઓ આજે તો તમે આવ્યા એ પહેલાં જ વાળી નાખ્યું છે કે નહિ?' આપણે એની કદર કરવી અને ઉત્તેજન આપવું.

પણ આથી કઠણ અનુભવ તો કોઈ ઘરના કરાની થડમાં ફૂતરાએ કરેલી હગાર તથા એ હગારે એકઠો કરેલો કચરો દૂર કરવા માટે આપણે પાવડો વાપરીએ છીએ ત્યારે થાય છે. મોટી બૂમો પાડતી પાડતી બહેનો બહાર દોડી આવશે અને કહેશે, 'મારો કરો ખોદી નાખવો છે?' આપણે કહીએ, 'હું તો આ કચરો કાઢું છું.' પણ એ કહેશે, 'અમારો એ કચરો બંધે રહ્યો. અમારે ગંદવાડ નથી કાઢવી. ચોમાસામાં કરો બધો ધોવાઈ જાય છે.' સાચી વાત એ હોય છે કે, જાહેર શરી કે મહોલ્લાની ફળીમાં બીંતોને ચડીને દોઢ બખ્ખે તો શું પણ

ત્રણ ત્રણ ચાર ચાર ફૂટ સુધી માટી નાખી, ગામડાના લોકો શેરીની બંને બાજુ આંતરી લઈને રસ્તો એક પગદંડી જેવો કરી મૂકે છે. આ આંતરેલી જમીન ઉપર ઊગેલું ઘાસ કે કચરો ક્ષેવા જાઓ તોપણ ખૂબ પાડે, તો પછી શેરીનો મૂળ રસ્તો ખોદી કાઢવાની તો વાત જ ક્યાં રહી ? પણ આવે વખતે એમની સાથે બહુ મીઠાશથી કામ ક્ષેવાનું હોય છે. એ મીઠાશ વડે મેં એવી નકામી આંતરેલી કેટલીયે જમીનો આજ સુધીમાં ખોદી નાખી છે. મને ખાતરી છે કે, મારે બદલે ગામનો જ બીજો કોઈ જો એ ખોદતો હોત તો વાત વાતમાં ધારિયાં ઊડત, અને લોક કોર્ટકચેરીએ ચડ્યા હોત. પણ એ લોકો, ઘણી વખત ન ગમે છતાં, મને તથા મારા કામને સહી ક્ષેતા એ હું સ્પષ્ટ જોઈ શકતો. આ રીતે આંગણું વાળવાનો પ્રશ્ન તો સુગમ થઈ જાય છે, પણ ગામની જાહેર શેરીઓ સાફ કરવાનો પ્રશ્ન વધુ મૂંઝવણભર્યો છે. કારણ, લોકોમાં શેરી આપણી છે, આપણે વાપરીએ છીએ અને આપણે સાફ રાખવી જોઈએ, એ જાતની ભાવના જ નથી. ત્યાં તો તરત પ્રશ્ન ઊઠવાનો કે, એ ક્યાં મારી છે ? શું બીજાનાં નરક અમે ઉસરડવા જઈએ ? બહેનો આંગણું પૂરતું સંભાળી લે છે. ભાઈઓમાંથી કેટલાક આંગણું સાફ રાખવા માટે બહેનો ઉપર તાકીદ રાખે છે. જાણે કે પોતે તો હુકમ કરવા જ સરળચેલા હોય નહિ ! હું વાળતો -હોઈ ત્યારે ગામના ઘરડેરાને પણ જરા શરમ ને સંકોચ તો થાય, પણ બધા જ પોતાની જાત પાસે લાચારી અનુભવે. આવી સ્થિતિમાં ગામને સાફ જ રાખવું હોય તો ગામના ભંગીને કાંઈક મળી રહે અને ગામની જાહેર શેરીઓ વાળી જાય એવી ગામ તરફથી કોઈક વ્યવસ્થા કરાવવી

એ જ મને થોડાં લાગેલું. જાતે સદાઈ કરવામાં કાંઈ હીલુમદ નથી એ બતાવવા પૂરતું આપણે આપણી શેરી અને કાંઈ કાંઈ વખતે ગંદા વિભાગો વાળવાનું કર્યું જ કરીએ. આમાં પણ ગામ કેવડું છે એના ઉપર આધાર રાખે છે. જો ગામ મોટું હોય તો સમસ્ત ગામની આવી વ્યવસ્થા કરવી લગભગ મુશ્કેલ, કારણ એમાં વિદ્ન નાખનારા અને સાથ ન આપનારા નીકળી પડે. આવે વખતે દરેક મહોલ્લાએ પોતપોતાનો મહોલ્લો ભંગીને વાળવા સોંપી દેવો જોઈએ. બદલામાં વાર્ષિક ચાર આઠ આના કે કાંઈક અનાજ આપવાનું ઠરાવવું જોઈએ. જો ગામ નાનું હોય તો આખા ગામની પણ આવી વ્યવસ્થા કરી શકાય. મેં મારા આખા ગામની આવી વ્યવસ્થા કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો. આખા ગામને ભેગું કરી સદાઈનું મહત્ત્વ સમજાવ્યું. ગંદકીથી આવેલાં પરિણામોના આમેહૂબ ચિતાર દોરી આપ્યો અને એનો તોડ કેમ કાઢવો એનો રસ્તો સૂચવ્યો. ઇંચવટે ગામના બન્ને ભંગીઓએ આંતરે દિવસે આખા ગામની જાહેર શેરીઓ વાળવી, અને ગામે ધર દીઠ એમને ચાર આના આપવા એવું ઠરાવ્યું. એ મહિના ગામ વળાયું પણ ખરું. પણ પછી પેલા ભંગી ભાઈઓએ થોડા પૈસાની માગણી કરી અને ગામભોકોએ એ આપવાનાં કાંઈ ચિદ્ધ બતાવ્યાં નહિ, એટલે એ થોજના પડી ભાગી. મેં એ કાયમ રાખવા માટે આગેવાનોને સમજાવવામાં કાંઈ બાકી રાખી નહિ, પણ એનું કાંઈ ફળ નીકળ્યું નહિ. ગામમાં પંચાયત અગર મ્યુનિસિપાલિટી હોય તો તો આવાં કામ સહેજમાં ઊકલી જાય.

આ સ્થિતિમાં જાહેર શેરીઓ વાળવાનું કામ પણ મેં ઉપાડી લીધું. આ વસ્તુ ગામભોકોને ગમતી નહોતી. પણ

ગામમાં એકસપીનો અભાવ તથા ખોટી પ્રતિષ્ઠાનું ભૂત એમની ભલી લાગણીને પણ છૂંદીને ઠેકાણે કરી નાખતું. લાંબે ગાળે હું વાળું એ એમને સદી ગયું. મને આ સ્થિતિમાં આ સિવાય બીજો કોઈ માર્ગ ન દેખાયો. હા, મને એમ લાગે છે કે, ચાર આનાને બદલે જે મેં ઘર દીઠ પાંચ શેર અનાજ આપવાની વ્યવસ્થા કરાવી હોત તો કદાચ એ ઓછું મુશ્કેલ બનત. પણ ગામના વસવાયાએ પોતાની મહેનત બદલ ગામમાંથી અનાજ ઉધરાવવામાં જે ત્રાસ વેઠે છે એ જેતાં તો મને એ પણ મુશ્કેલ લાગે છે. છતાં હું એ અખતરો કરી જુઓ. પરંતુ, ત્યાર પછીના વર્ષમાં પાછોતરો વરસાદને કારણે ડાંગર મિલકુલ પાકી નહિ, એટલે એ વાત છેડવામાં મેં બહુ માલ જોયો નહિ. જોકે આ સાથે આપેલા બીજા પ્રકરણમાં એમનાં ખરચના આંકડા જોઈએ છીએ તો એમનાં ખોટાં ખર્ચો આ રકમ કરતાં પચાસ ગણાં વધારે છે. પણ આ વાર્ષિક ચાર આના ખરચવા કોઈ તૈયાર ન જણાયું; કારણ, આવા ચાર આનાથી તંદુરસ્તીને કેટલો ફાયદો થાય, બીમારીને કારણે ભૂત ભૂવા પાછળ તથા વૈદ દાકતર પાછળ ખરચવા પડતા કેટલા પૈસા બચી જાય, તથા ખસ દાદર ફોલ્લા વગેરેની કેટલી હાલાકીમાંથી બિગરી જવાય, એનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ હજી એમને હતો નથી. કોઈકને હતો છે પણ બધા તૈયાર નથી એટલે એમનું બહુ ચાલતું નથી. હા, એકાદ અમલદાર આવે તો એની બળજબરીને વશ થઈને ચાર આનાને બદલે આઠ આના કે આઠ રૂપિયા આપી દે. થોડીક મોટાઈ મેળવવા માટે એકાદ ભાટ બારોટને બેત્રણ રૂપિયા આપી દે. પણ પોતાની મેળે પોતાનો સ્વાર્થ સમજીને ચાર આના ખરચવા એ તૈયાર નથી.

અંધે જ આખા સમાજમાં સામુદાયિક કામ આવ્યું એટલે લોકો અનેક બહાનાં કાઢે અને કામને હોય એથી વધુ મુશ્કેલ બનાવી મૂકે. પણ આ કામમાં તો મેં જોયું કે, ચાર આના માટે આખું ગામ ચાર ચાર કલાક સુધી લડાલડી અને ખોલાખોલી કરે.

એમનામાં ભાદરવાની ઉજાણીને દિવસે માતાનો એક રથ નીકળે છે. આનો ખર્ચ કાઢવા માટે ઘર દીઠ બે આના ઉધરાવવાના હતા. બધાના પૈસા સાંજના પાંચ સુધીમાં આવી ગયા, પણ ત્રણ જણના બાકી રહ્યા હતા. એ કાંઈક ને કાંઈક બહાનાં કાઢી તુરત આપતા નહોતા. આ છ આના માટે રાતના બાર વાગ્યા સુધી ખોલાખોલી ચાલી, પણ પેલા ત્રણ જણ બળ્લે આના આપવા તૈયાર નહોતા અને એ ન આપે ત્યાં સુધી બીજા પોતાના પૈસા વાપરવા દેવા તૈયાર નહોતા. સૌ કહેતા હતા કે આ તો માતા માટેનું કામ છે, ધર્મનું કામ છે. પણ એ ધર્મકાર્ય એક જણ ન આપે તો પણ અટકી પડે તેવું! છેવટે એ રથ રાત્રે બે વાગ્યે નીકળ્યો હતો. પૈસા ઉધરાવવાની વાત આવે ત્યારે અમારા ગામમાં લગભગ દરેક વખતે આવું જ બને છે.

સંક્રાંતિનું કામ ઋતુ પ્રમાણે પણ બદલવું પડે છે. ચોમાસામાં મારે ફળી અને શેરી વાળવાનું અંધ કરવું પડ્યું, પણ એને બદલે નવાં જ કામે હાથમાં આવી પડ્યાં. કાંઈ જગ્યાએ પાણી ભરાતું હોય તો નીક ખોદી વહેણ ચાલુ કરવું કે એવું તેવું તો હતું જ. પણ આ ગામમાં એક એવો વહેમ ભરાયો હતો કે, ચોમાસામાં શેરીમાં પડતું છાણ એકઠું કરીએ તો ઠારમાં રોગચાળો ફેલાય. આથી શેરીઓ બહુ ગંદી રહેતી,

અને છાણું કામતી ખાતર ખેતરને લાભ આપવાને બદલે શરીરમાં રમતાં છોકરાંઓના શરીરમાં જઈ ઝેરનું કામ સારતું. મેં આ છાણુ જિંચકવા ઘણી બહેનોને સમજાવ્યું, પણ બધું નિરર્થક. છેવટે મેં નિર્ણય કર્યો કે, મારે જ એ છાણુ એકઠું કરવું અને એના ઉકરડામાંથી દવાદારનું ખર્ચ કાઢવું. આ રીતે મારું એક કામ વધ્યું. પણ શરૂઆતમાં મારા આ કામ તરફ કેટલીક બહેનો ભયની નજરે જોતી. જેમ સદાઈનું કામ રીઠું થયું તેમ આ પણ રીઠું થયું. વધારામાં કેટલીક બહેનો છાણુ ઉપાડવાની હિંમત પણ કરવા લાગી. એટલે મારે ભાગે રોજનું છ થી આઠ ટોપલા છાણુ આવતું તેની જગ્યાએ દોઢેક મહિના બાદ એકાદ ટોપલો માંડ મળવા લાગ્યું. આ રીતે મારો અર્થ તો સર્યો. આવા અનેક વહેમો ગામડામાં કામ કરી રહ્યા હોય છે. એની પાછળ કાંઈક કારણો પણ હોય છે. એ નીકળે ખરા, પણ નીકળતા પહેલાં આપણી ધીરજની પૂરી કસોટી કરે.

વચ્ચે એક સત્ર મેં ઘર-સદાઈનું રાખ્યું હતું. રોજ બપોરના એકાદ બે ઘેર બેસવા જાઉં. એમની વાતોમાં બળું. સાથે સાથે ઘરની ગંદકી અને અવ્યવસ્થા જોઈ લઉં. પછી એ વ્યવસ્થિત કરવા લાગું. લૂગડાં ન્યાં ત્યાં પડ્યાં હોય તે ગડી વાળીને વળગણીએ મૂકું. વળગણી ના હોય ત્યાં દોરી બાંધી વળગણી બનાવું, ઓસરીમાં કે ફળી આગળ આભોટતા ગંદા કોટા ખાલાને જિંચકીને પાણિયારે મૂકું. ગોળામાંથી પાણી કાઢવાનો ખાત્રો મોઢે ન માંડવાની, બધાં વાસણ માંજીને સાફ રાખવાની, પાણી સાફ ગળણેથી ગાળવાની,

આવી અનેક સૂચનાઓ સાથેસાથ આપતો જઈ. આ રીતે ઘરો સાફ થતાં અને સફાઈની ભાવના પણ વધતી.

ઘરોમાં નકામી વસ્તુઓ એટલી બધી હોય છે કે, નાનું ઘર એ બધીને સમાવવા તૈયાર નથી હોતું, અને ઘરમાલિક એને છોડવા તૈયાર નથી હોતો. આ ગામમાં, ખેડા જિલ્લાનાં લગભગ બધાં જ ગામોમાં, ઘરની સંકડાશ એટલી બધી હોય છે કે એનો નિકાલ કેમ લાવવો એની સૂઝ નથી પડતી. આખું ગામ ફરીથી વસાવો તો કદાચ કાંઈક ઘરોની વ્યવસ્થા કે મોકળાશ આવે. પણ આજની સ્થિતિમાં એ ક્યાં શક્ય છે ? કેટલીક જગ્યાએ તો ગામનું તળ જ એવું હોય છે કે ગામને ફરી ગોઠવીને રચવાનું પણ અશક્ય અને. માસરા ગામની જ સ્થિતિ એવી છે. મકાનની આગળ કે પાછળ ક્યાંય છૂટ હોય નહિ. આ સંકડાશમાં વધારો કરનારાં પાછાં દોર. ખેડૂતને દોર ન હોય તો આલે પણ શી રીતે ? પણ આ કામ જેવો વગર વિચાર્યો દોરોતો શોખ કાઢીને નહિ હોય. દોર પાળીને એને ખવડાવવાની ને બાંધવાની તો વ્યવસ્થા જોઈએ ને ! ખવડાવવા ઘાસ ન હોય અને બાંધવા છાપડું ન હોય, પછી દોરને રાખ્યે શો ફાયદો ? આ તો દોરને પાળવાનો નહિ પણ મારવાનો શોખ થયો ! અને એ દોર પણ કેવાં ! હાડકાં ચામડાથી મઢેલાં ! અમારે ત્યાં એક એક ઘરમાં ૧૩-૧૩ ને ૧૪-૧૪ દોરના દાખલા છે. અરે ! એક ઘરમાં તો ૧૭ દોર છે. આટલાં બધાં દોર રાખવાને બદલે જો એ એ કે ત્રણ દોર જ રાખે અને એની સારી બરદાસ્ત કરે, તો આ ૧૭ દોર કરતાં પણ એ વધુ લાભ ઉઠાવી શકે. લાભ ન થાય તોય હાડમારીમાંથી તો બચી જાય. ઉનાળાના દહાડામાં

તળાવમાં પાણી ખૂટી જાય છે ત્યારે કૂવામાંથી પાણી ખેંચી ઢોર ખાતા કોકો તથા એમનાં ઢોરની સ્થિતિ જોઈને તે કમકમાટી છૂટે છે. આવાં નાનાં ગામોમાં કૂવા પાસે હવાડો તો હોય છે, પણ હવાડો ભરવા માટે કોસ, વરત, બળદ જોઈએ તે ન મળે. એટલે છતે હવાડે કોકોને અને ઢોરને ન હવાડા જેવું થાય છે. અને ગામનું એટલે કોઈનું નહિ એ નિયમ તો આજકાલ સાર્વાત્રિક થઈ પડ્યો છે. ચોમાસામાં આ ઢોરને પોતે રહેતા હોય એ જ મકાનમાં બાંધવાનાં. પછી એ કયાં સ્વચ્છતા સાચવે ?

સામાન્ય રીતે ગામડાના કોકો શૌચ માટે ખેતરનો ઉપયોગ કરે છે. પણ સવારમાં વહેલા ઊઠીને જવાનું હોય ત્યારે તો તળાવની પાળ કે ગામની આગુબાગુનાં નાનાં મોટાં ધુંગાંનું શરણુ જ લેવું પડે. આમાંય અહેનોની દશા તો બહુ દયાજનક હોય છે. કોઈ પુરુષ આગુબાગુમાંથી નીકળ્યો એટલે એણે પોતાની હાજત રોકીને ઊભું જ થઈ જવાનું. આમાં મર્યાદા તો શી સચવાય જ ? આવી મુશ્કેલી છતાં ગામલોકોને જાજરની એટલી બધી ઘૂણા કે, મને પણ જાજર ન મૂકવા દે. પછી તેઓ પોતે એનો ઉપયોગ તો શાનો જ કરે ? એવી જ સ્થિતિ પેશાબ કરવાની. કોઈકના ઘર પાછળ નવેરું હોય તો ઠીક છે, નહિ તો ઢોર બાંધાતાં હોય ત્યાં જ અહેનોને તો હાજતે એસવું પડે.

આ મુશ્કેલી માત્ર માસરા જેવા નાના ગામની જ છે એવું નથી. પણ મોટાં ઉજળિયાત ગામોની પણ એ જ દશા છે. ત્યાં કદાચ આથી વધુ મુશ્કેલી હોય છે. એવાં ગામોમાં

કોઈકને ત્યાં દટણુ-જનર હોય છે. પણ એ તો ગંદકીનાં જ ધર. એક વખત મારે એવું જનર જોવાનો પ્રસંગ આવ્યો હતો. પગ ક્યાં મૂકવો એની સૂઝ ન પડે એટલું અંદર અંધારું. ચારેય બાજુ વંદાના થર બાઝ્યા હતા અને પાણી બેવાનું ડબલું તો વર્ષોથી સાફ નહિ થયેલું. આમાં પણ બેસીને ઊભા થતી વખતે માથું સીડીના દાદરે ભટકાય એવી વ્યવસ્થા. આવાં જનર કરતાં તો ગામડાના ઢોંકો શેરીઓ અગાડે છે એ હું વધારે પસંદ કરું. કારણ, આ શેરી ઉપર સૂરજનો તાપ તો રોજ પડવાનો.

ગામડામાં અને ખાસ કરીને બારૈયા કામમાં જેવી આભડછેટની સૂગ હોય છે, એવી જ એક જગ્યાએ મળ પડ્યો હોય એના ઉપર ફરી બેસવાની સૂગ હોય છે. આથી એમની પાસે જનરની વાત કરીએ છીએ ત્યારે એમનું દિલ દુભાય છે. છતાં એ વાત છોડવાની નથી. રોજ ને રોજ નવે નવે સ્વરૂપે એના ફાયદાઓ બતાવી બતાવીને આપણે એ વાત કરતા જવું જોઈએ. જનર વસાવતા થઈએ એ પહેલાં ખેતરમાં જ જનર જવાની પ્રથા પાડવી પડાવવી જોઈએ. અને મળ ઉપર માટી ઢાંકવાનું ગંદુ (!) કામ કરવાની પણ સમજ પાડવી જોઈએ. ગામડામાં આ એક નવી રુચિ પેદા કરવાની છે. આપણે રોજ પાવડો અગર કોદાળી લઈને શૌચ જઈએ છીએ અને એકાદ ખેતરના ખૂણામાં મળ ઢાંકીએ છીએ એની અસર થાય છે. એ મળવાળી જગ્યાનું કાળું ઊંચું કરસણ કોઈ પણ ખેડૂતની નજર ખેંચે છે, અને ધીમે ધીમે જૂની સૂગ ધસાતી જાય છે. આપણે આપણું જનર વસાવી શકીએ એના જેવું તો બીજું કશું

નહિ. શરૂઆતમાં બીજા એનો ઉપયોગ નહિ કરે. પણ દિવસ જય છે એમ અપરિચિત વસ્તુ પરિચિત થતી જાય છે, અને આપણા ધ્યાનમાં ન આવે એમ કોઈ કોઈ એનો ઉપયોગ કરતા થઈ જાય છે. પછી તો એ પ્રવાહ વધતો જ જાય છે.

સ્વચ્છતાની દૃષ્ટિએ આશ્રમ વિદ્યાપીઠની ઢબના ડોલ-જનજરને હું આદર્શ જનજર ગણું છું. પણ ગામડાની કેટલીક મુશ્કેલીઓનો વિચાર કરતાં, ગામડા માટે હું ખાડા-જનજરની જ ભલામણ કરું છું. નજીકના ખેતરમાં એક ફૂટ ઊંડો અને એક ફૂટ પહોળો એવો લાંબો ખાડો ખોદી, એના ઉપર એક માણસ ખસેડી શકે એવું હલકું છતાં મજબૂત અને ઊંચલી ન પડે એવું જનજરનું ચોકકું ગોઠવવું જોઈએ. આ ચોકકાનું માપ નીચે પ્રમાણે હશે તો અનુકૂળ થઈ પડશે :

કુલ ઊંચાઈ ૭ ફૂટ

લાંબાઈ પહોળાઈ ૨૫૫ "

જમીનથી પાટિયાની બેઠકની ઊંચાઈ ૧ ફૂટ

બેઠકનાં પાટિયાં વચ્ચેનું અંતર ૯ ઇંચ.

આવા ચોકકાને વાંસનું ફરતું પાલું ચોડી દેવાય. મજબૂતાઈ ખાતર કેટલાક પતરું પણ જડી લે છે. જનજર ઉપર ચડતાં સામે જ બેઠકનું પાટિયું આવે એ રીતે જનજરનું બારણું ગોઠવવું. ચોકકું જડી વળી અગર તો ર"xર"ની સાઈઝમાંથી બની શકે. સંભાળ એટલી જ રાખવાની હોય છે કે એ હલકું છતાં સાલપોલિયું ન થાય. વરસાદ અને તાપ ખાળી શકાય એ માટે ઉપર છાપરું પણ આવશ્યક છે. એય

પેલા પાલા અગર પતરામાંથી બની રહે. જેમ જાજરની બેઠક સુધીનો એક ફૂટનો ભાગ પાલું જડ્યા વિનાનો હોય છે, તેમ ઉપરનો એક ફૂટનો ભાગ પણ ખુલ્લો રાખવો, જેથી જાજર બંધ હોય ત્યારે પણ ઉપરથી હવા પ્રકાશ આવે જાય.

આજના જમાનામાં આખા દેશમાં જાજરનો પ્રચાર કરવો એ એક આવશ્યક સુધારો મનાવો જોઈએ. આપણાં સ્વાસ્થ્ય અને સ્વચ્છતા માપવાનો એ પારો ગણાવો જોઈએ.

રોગો

ગામડામાં સર્વસામાન્ય રોગ જોવા જઈએ તો દાદર અને ખસ છે. આ રોગ થવાનું કારણ લોકોની ગંદી રહેણી-કરણી સિવાય બીજું કશું નથી. અમારા ગામમાં સેંકડે ૮૦ લોકોને દાદર વળગેલી છે. કેટલાક તો એવા છે કે એમને આખા શરીરે દાદર છે. પણ મોટા ભાગના લોકોને દાદર પેટું કેડ અને સાથળના મૂળમાં હોય છે. આમાં બહેનોને પુરુષો કરતાં પણ વધારે છે. ગામમાં આટલી બધી દાદર કેમ છે એનાં કારણો શોધવા જતાં મને નીચેનાં મળ્યાં છે :

૧. પરસેવે રેખજેખ થયા હોય કે નાહ્યા હોય, પણ શરીર લૂછી નાખવાની એમનામાં પ્રથા જ નથી. આથી પાણી કે પરસેવાની બીનાશ સાથે મેલ ભળે છે. એમાંથી ગંદકી, ખંજવાળ અને દાદર ખસ જન્મે છે.

૨. બહુ સખત ધોતિયું અથવા નાકું બાંધવાથી કેડના ભાગમાં વલૂરાટ વધે છે એ પણ દાદર ખસનું એક કારણ

છે. નાહવા માટે ઓથાવાળી જગ્યા નહિ મળવાથી થોડા રીતે શરીરના બધા ભાગ સ્વચ્છ નથી થઈ શકતા એ પણ એક કારણ છે.

૩. કબજિયાતનું દર્દ સર્વસામાન્ય છે. એ પણ એક કારણ છે.

૪. તળાવમાં આવતું પાણી ગંદવાડથી ભરેલું હોય છે. એવા ગંદા પાણીમાં નાહવું, કપડાં ધોવાં એ પણ એક કારણ છે.

૫. આવટો, તેલ અને વધારે પ્રમાણમાં ખવાતાં મરચાં, આવા સૂકા ખોરાકની ગરમી પણ કામ કરતી હોય એવું જણાય છે.

દાદરની દવા લેવા માટે મારી પાસે બહુ લોકો આવે છે, પણ કાચમ માટે દાદરને દૂર કરવાનાં સાધનો કોઈ નથી અજાણતું. આવી દવાથી ઓછી થયેલી દાદર ફરી ફરી બિચળે છે. આખે શરીરે દાદર હોય એને તો દવા પણ શી લગાડવી? ગામડામાં જ મળતી કોઈ વનસ્પતિ આવા રોગ માટે શોધી કાઢવી જોઈએ, જેથી ગામડાના લોકો સહેજે એનો ઉપયોગ કરી શકે.

આવો જ બીજો વધુ પ્રચલિત રોગ તે આંખો આવવી; ખાસ કરીને નાનાં છોકરાંની અને પાછળથી મોટરાંઓની. આનાં કારણો નીચે મુજબ જણાયાં છે :

૧. શરીરોમાં ગંદી છાશવાળી ધૂળમાં રમવું અને આંખોમાં દડ જવો.

૨. કબજિયાત.

૩. માંખાપની બેઢરકારી.

૪. નવાં ધાન્યો ખાવાં.

આંખમાં પહેલાં તો એક પ્રકારનો રાતો રંગ નાખીને આંખો મટાડવા પ્રયત્ન કરાતા. મારા આવ્યા પછી ભોરીકના પાણીથી આંખો ધોઈને ખાખરનો અર્ક નાખવો શરૂ કર્યો છે. એથી સામાન્ય રીતે આરામ થઈ જાય છે.

આ ભોકામાં ત્રીજો ખાસ રોગ તે મોટા અમૂઢ ખીલ નીકળવા અગર ગળું ફૂલી જવું. પણ આને સામાન્ય રીતે મહારાજની ગાંઠ નીકળી છે એમ માની ભૂવા પાસે દોડે છે, અને ખીજ કાઢી દવા કરાવે તો કાંઈક નુકસાન થાય એવો ભય સેવે છે. કેટલાકના મનમાંથી એ ભય હવે ગયો છે. એવા ભોકા મૂળિયું ઘસીને ચોપડે છે અગર આપણે કહીએ તેમ શેક, માટી કે પોટીસનો પ્રયોગ કરે છે.

ચોથો રોગ તે ટાઢિયો કે ચોથિયો તાવ. ખાસ કરીને બાદરવા મહિનાની અધવચ્ચથી આ તાવ વધે છે. આમ મામની આજીવ્યાજીવની પાઈમાં ભરાતાં પાણીમાં ઉત્પન્ન થયેલા મચ્છરો, ચોમાસાની મોસમમાં ખૂબ કામ કર્યું હોય તેનો થાક, અને ચાલુ ત્રીણી કબજિયાત, આટલાં કારણો હોય છે. આમાં હું દિવેલનો જીલાગ તથા કરિયાતાનો ઉકાળો આપું છું. પણ જીલાગ લેવાનું બહુ ઓછા પસંદ કરે છે. આથી એકલો ઉકાળો બહુ કામ નથી કરતો. ખીમારીમાં પણ બે ત્રણ વખત ખાતું તો જોઈએ જ એ જાતની એમની માન્યતા કેટલીક વખત વધારે નુકસાન કરે છે. આટલા સર્વસામાન્ય રોગો ગણાય.

એ ઉપરાંત નાનાં બાળકોને સસણી થવી, શરીરમાં ફીકાશ વધતી જવી, કમળો થવો, આવાં દર્દો પણ થાય છે;

પણુ આવા બીમારોને હું વૈદ દાકતરની સલાહ લેવાનું જ કહું છું. પણુ એ વૈદ દાકતર પાસે પહોંચે એ પહેલાં ગામના જૂવા-દાકતરો એને ઘેરી લે છે અને દર્દ ઘટાડવાને બદલે કોઈ વખતે વધારી આપે છે; ખર્ચ કરાવે છે તે તો જુદું. પણુ આ જૂવા વિષે તો હું અલગ જ કહીશ. ઉનાળામાં પેશાબની બળતરાના કેસ પણુ હોય છે.

ચોમાસામાં વીંછી કરડવાના બનાવ ખૂબ બને છે. ડંખ ઉપર પોટાસ પરમેન્ગેનીઝ, લિંબુનો તેળબ તથા પાણીનું એક ટીપું, આ એક પ્રયોગ. મીઠાના પાણીનાં ટીપાં આંખમાં પાડવાં, એ બીજો પ્રયોગ. ચોરનાં પાંદડાંનો રસ ચોળી વીંછી ઉતારતા હોય એમ મસળવું, આ ત્રીજો પ્રયોગ. આમાંથી જુદા જુદા માણસને જુદો જુદો પ્રયોગ લાગુ પડે છે. કોઈ વખતે એક પણુ લાગુ ન પડે એવું પણુ બને છે.

સામાન્ય ગ્રામસેવક દાકતર નથી. તે બહુ સામાન્ય ઇલાજો કદાચ કરી શકે. તેના પૂરતી બેપાંચ દવાઓ તે કદાચ પોતાની પાસે રાખી શકે. પણુ દવાઓ આપવા કરતાં સ્વાસ્થ્યના નિયમોનું પાલન વધે એ હું વધુ મહત્ત્વનું માનું છું.

ખેતી

આજે માસરાનો ધંધો શો એમ કોઈ પૂછે તો ખેતી સિવાય બીજો ન કહી શકાય. કારણ, ગામમાં એક પણ માણસ એવો નથી કે જે ખેતી કરતો ન હોય, અગર ખેતી સાથે એનો કાંઈક પણ સંબંધ ન હોય.

અહીંના શોકોનો મૂળ ધંધો ખેતી ન હતો એ મેં અગાઉ જણાવી દીધું છે. પણ આજકાલ તો એ ખેતી જ બની ગયો છે એટલું જ નહિ, પણ સારું વર્ષ ન આવે અને ખેતીનો પાક નિષ્ફળ જાય, ત્યારે ખાવું શું એ જ પ્રશ્ન એમની પાસે આવીને ઊભો રહે છે. બધે પાટીદારો જેવી એમની ખેતી વિકસી ન હોય, પણ એમાં એમની પ્રગતિ થઈ છે એ સાવ સાચી બીના છે. પહેલાં એમને ખેતી કરતાં જ ન આવડતી. તેને બદલે આજે ડાંગર, બાજરી, ખાવડો, કપાસ, તુવેર, તમાકુ વગેરે તુલો એ બેવા લાગ્યા

છે. એ ખેતીમાં પાછળ છે, એનાં કારણોમાં એમની ખ્ખનાવડત ઉપરાંત ગરીબાઈ અને આળસ પણ મોટો ભાગ ભજવે છે. એની પાસે જોઈએ ત્યારે રોકડાં નાણાં ન હોય. બીજા ખેડૂતો નાણાંને જોરે ખિયાવું ગમે ત્યાંથી વસાવી લે, હળલાકડાની એકાદ જોડ ફાજલ રાખે, ખેતરમાં ઘાસ વધી ગયું હોય તો એક સાથે પાંચ પચીસ માણસ રોકી ખેતર ચોખ્ખું કરાવી નાખે. આવું કશું આ ખેડૂતો ન કરાવી શકે એટલું જ નહિ, પણ વરસાદ આવ્યા પછી પણ કેટલીક વખતે એને બળદ, હળલાકડું કે ખિયાવાને અભાવે ઓભાવું પડે. બીજું, એને વિચારપૂર્વક કે વ્યવસ્થિત કામ કરવાની આદત જ નથી પડી, એટલે દરેક કામની એને છેલ્લી ક્ષણે સૂઝ પડે છે. આથી એની ખેતીમાં બરકત નથી આવતી.

નવરાશને વખતે મોજમજ માણુવાની મરજી સૌને થાય. પણ આ તો ખેતીની મોસમ વખતે કોઈનું લગન આવી પડે તો એમાં જવાનુંય ચૂકે નહિ. સગેવહાલે ગમે હોય તો એકાદ વરાપ એ સહેજે ખોઈ ખેસે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે, એમને મોજમજ માણુવાની ઓછી મજે છે અને મહેનત તો એટલી ને એટલી, કોઈક વખતે વધારે પણ, કરવાની આવે છે.

સામાન્ય ખેડૂત કામની મોસમમાં ૪-૫ વાગ્યે ખેતરમાં પહોંચવાનો, અને બપોરના ૧૧-૧૨ વાગે એ પહેલાં આખા દિવસનું કામ પૂરું કરીને એ ઘેર પાછો વળવાનો. પછી આરામ લેવો હોય તો આરામ લે, અગર બીજા દિવસની તૈયારી કરી મૂકે. બ્યારે આ કોકો તો સવારના સાત વાગી

જમ ત્યાં સુધી હુક્કાપાણી અને ચામાંથી ગિંચા ન આવે. એમાંથી પરવાચી હોય તો હજી રોટલા તૈયાર ન થયા હોય. આ રીતે ૮-૯ વાગ્યે એ એતર બેગો થાય. ત્યાં જ બે કોઈ વાતો કરાવનારું મળ્યું તો એનો હુક્કો તો તૈયાર જ હોય. મોડો ગયો હોય એટલે તડકો તો ઝટ આવે જ. પછી પરસેવાના રેલા ગિતરે. બળદને પણ પહેલેથી ચાર કે અનાજ પૂરીને તૈયાર કર્યા હોય એવું નહિ; એટલે એય ઝટ થાકી જાય. હળલાકડું પણ દહાડામાં પંદર વખત છોડવું બાંધવું પડે. આવી હાલતમાં એ સાંજના સાત સુધી ધોમ વખતા તાપમાં કામ કર્યા કરે, છતાં પેલો અપોરે બાર વાગ્યે ઘેર ચાલ્યો ગયો એના કરતાં ઓછું કામ કરીને ઘેર પાછો આવે. પોતે અને બળદ થાકીને શ્વેચ થઈ ગયા હોય એ વિશેષતા.

એટલું જ નહિ પણ મેં તો નજરે જોયું છે કે, ચોમાસું બેસે એ પહેલાં પાટીદારો એતીનાં સાધન વગેરે સમારાવી તૈયાર થઈ ગયા હોય. ક્યારે વરસાદ આવે અને ક્યારે ઓરવા જાઉં એની એ રાહ જોઈ રહ્યા હોય છે. જ્યારે આમનું એથી સાવ શિલ્પ હોય છે. વરસાદ આવ્યા પછી તો એ હળલાકડાં બેગાં કરવા બેસે એટલું જ નહિ, પણ કોઈક તો એ માટે જોઈતું લાકડું વાઢવા પણ એ વખતે નીકળે. આ તાકડે સુથાર એને જેમ ચીરવો હોય એમ ચીરે. બિયાવાનું ઠેકાણું ન હોય એટલે વાણિયો પણ દોઢા બમણા ફૂટી કાઢે. અને કોઈક તો વળી ખરી ઓરણીની મોસમ ચાલતી હોય ત્યારે છાપરા ઉપર નળિયાં ચાળવા ચડ્યો હોય ! બધા નળિયાં ચાળતા હોય ત્યારે એ સગેવહાલે

ગામગામતરું કરતો હોય અને મોટું કાળિયું બાંધીને હુક્કો
 લે...ઓ કરતો હોય ! સો સો વીધાંવાળા પાટીદારનાં ખેતર
 ખેડાઈને ઓરવા માટે તૈયાર થઈ ગયાં હોય ત્યારે આ
 ભાઈના એ વીધાંના ખેતરમાં હજુ સાંડીઓ ઊભી હોય. આ
 વખતે જ પહેલો વરસાદ શરૂ થયો, ત્યારે ધણાખરા ખેડૂતો
 ઓરવા જતા હતા એ વખતે મારા ઘર સામેના મકાનમાં
 જ ધણીધણિયાણી લડતાં હતાં. મેં તપાસ કરી તો જણાયું
 કે બિયાવું છે નહિ. વાણિયો ઉધાર આપે એવી શાખ
 નથી. મને થયું કે બિયાવા વિના આનું આખું વરસ
 બગડશે એટલે એક વાણિયા ઉપર મેં એને બિયાવું આપવાની
 ચિટ્ટી લખી આપી. ત્યાં તો એ કહે છે, ‘ખાવાનુંય નથી એ
 પણ લખી આપો.’ મેં જોયું કે લાલચ વધતી જાય છે.
 મેં કહ્યું, ‘ભાઈ, એ મારી શક્તિની વાત નથી.’ એણે કહ્યું,
 ‘હીક ત્યારે બિયાવું તો લખી આપો.’ મેં કહ્યું, ‘પણ બિયાવું
 લઈને ઓરી દર્શ કે ખાઈ જઈશ ?’ એ કહે છે, ‘ઓરીશ
 ઓરીશ; આવું શું બોલો છો, મારા ભાઈ ! પણ મારી પાસે
 બળદ નથી.’ મેં કહ્યું, ‘ત્યારે તું શું કરવાનો ? અને બળદ
 નથી એટલે કોઈની સાથે તું સંઢલ પણ શી રીતે કરવાનો ?’
 એ કહે, ‘એ તો હું કોઈકનો માગી આણીશ.’ મેં કહ્યું, ‘આવી
 મોસમમાં તને કોણ બળદ આપવાનો ?’ ત્રીજો દિવસે એક
 વાણિયાને ત્યાંથી પચીસ રૂપિયા આપવાના કરી એક માંદલો
 બળદ એ વાયદે લઈ આવ્યો અને કોઈકની સાથે સંઢલ
 કરીને કામ શરૂ કર્યું. પણ એનું ઓરવાનું શરૂ થયું એટલા
 વખતમાં બીજાના ખેતરમાં તો ડાંગર બાજરીના કોંટા પણ
 ફટી ગયા હતા. પાંચ દિવસ પછી એ જ ખેડૂતે પેલા

વાણિયાને વાયદાના પૈસા આપવા માટે પોતાનું અડધું મકાન ગામના દુકાનદારને રૂપિયા પચીસમાં ગીરો લખી આપ્યું.

આવી હાલત ગામડાના ખેડૂતની છે ! એમાં કેટલીક વખતે એમની ગરીબાઈ એમને પજવે છે. પણ એના કરતાં પણ વધુ એની બેદરકારી, આળસ અને બાધાઈ પજવે છે. આ જ ખેડૂતે આ બળદ કે ગિયાવું મેળવવાનો પ્રયત્ન જરા વહેંચે કયો હોત તો એને સરતો અને સારો બળદ મળત, ઘર મેલવા વખત ન આવત, અને ખેતીમાં પાછળ ન પડત. પણ જો એ એટલે જાગતો રહે તો હુકો લઈને ગામમાં વાતોનાં ગપ્પાં ફાણુ છોલે ? ઘરમાં રહે તો ઐરી પજવે કે ફલાણું લાવે ને ઢીકણું લાવે. એટલે એ બહાર જ રહે. મેં એને કહ્યું, ‘આવા સૂકા વરસમાં તેં કાંઈ મજૂરીબજૂરી લીધી ?’ તો કહે ‘હા. ત્રણ રૂપિયા આવ્યા’તા.’ ત્યારે આ જ વરસમાં બે પાંચ જણા ૫૦-૫૦ ની મજૂરી પણ મેળવી શક્યા હતા. એટલું જ નહિ, પણ આ વરસાદમાં એના છાપરામાંથી પાણી ચાળણી માફક ઘરમાં ગળ્યા કરે છે. આ ત્રાસથી એની ઐરી એને રોજ ભાંડે છે, પણ હજી એણે એનું છાપરું ચાળ્યું નથી.

માસરાની આબુબાબુની મોટા ભાગની જમીન કચારીની છે. એટલે અહીંનો મુખ્ય પાક ડાંગર છે. કાળી જમીનમાં ખૂબ વરસાદ આવે અને કચારડા ભરાઈ જાય તો જ ડાંગર પાકે. નહિ તો શિયાળુ પાક તરીકે ચણા અગર દિવેલા ઓરી કાંઈક તૂલ લેવા ખેડૂત મહેનત કરે છે. કેટલીક જમીન કાળી અને રાતીનું મિશ્રણ છે અને કેટલીક જરાયત છે.

અધી મળીને ગામ તામે ૧૩૫૨ એકર જમીન છે. એમાંની ૧૨૬૧ એકર જમીન સરકારી છે અને ૬૧ એકર જમીન ધનામી છે. આ હિસાબે જલ્લ દીદ સરેરાશ જમીન ૧૧૧ એકર કરતાં પણ ઓછી પડી. આમાંય વળી ગામમાં અધાં મળીને ૩૩૮ ખાતાં છે; એમાંનાં ૫૦ તો બહારગામનાં શેઠ શાહુકારને કબજે છે.

વર્ષ આખરે ગામને જમીનમહેસૂલના રૂ. ૪,૧૪૩ ભરવા પડે છે. એટલે ખાતા દીદ મહેસૂલ ૧૨૧ રૂપિયા થયું; એકર દીદ સરેરાશ ૩ રૂપિયા થયું, અને જલ્લ દીદ સરેરાશ ૪૧૧૧ રૂપિયા થયું. અહીંની માળ પ્રદેશની જમીનના પ્રમાણમાં આ મહેસૂલ વધારે કહેવાય. આ મહેસૂલના દરો વિષે ફરી તપાસ થવી જોઈએ અને ખેડૂતોની સ્થિતિનો પણ એ દરો સાથે વિચાર થવો જોઈએ. આ સાલ સૂકા વરસને કારણે બોંકાએ ખૂબ ખૂમો પાડી ત્યારે સરકાર તરફથી અડધું મહેસૂલ મુલતવી રાખવાની રાહત મળી છે. જોકે પાકેલા તૂલની આની ગણવાની પદ્ધતિ એટલી ગૂંચવણભરી છે કે એમાં ખેડૂતને તો કશી ગમ જ ન પડે. એમાંય વળી જ્યારે ઉપલા સાહેબોની ખુશામત કરવાની વૃત્તિવાળા તલાટી, સર્કલ હોય અગર બડકણુ મામલતદાર હોય, ત્યારે તો ખેડૂતોની સાચી નિઃસહાય સ્થિતિ વિષે આંકડા પાડતાં પણ એ ફફડે છે. અને હિમ પડ્યું હોય કે કાતરા ખાઈ ગયા હોય, છતાં મોટે ભાગે ખેડૂતને રાહત ન મળી શકે એ જાતના આનાવારીના આંકડા ગોઠવી આપે છે. આ આંકડા નક્કી કરતી વખતે પણ સર્કલ કે તલાટી આંકડાની ગતાગમ વિનાના અને હાએ હા કરે એવા, ગામના બે ચાર નક્કી કરેલા ખેડૂતોને ચોરામાં બોલાવીને પોતે

નક્કી કરેલા હેવાલ ઉપર સહીઓ લઈ લે છે. આ સ્થિતિમાં ફરક થવાની જરૂર છે.

આનાવારીમાં એક ખાસ સુધારો કરવા જેવો એ છે કે, આજકાલ ખેડૂતને એના ખેતરના પડતર શેઠાનો પણ કર ભરવો પડે છે, કારણ કે એ પડતર શેઠાના ધાસની પણ આનાવારી મણવામાં આવે છે. આમ ન થવું જોઈએ. જે જગ્યાએ ધાસ જ ઉમળ કરી વેચાણ કરવામાં આવતું હોય ત્યાં સરકાર કર લે એ વાજબી છે. પણ ખેડૂતે પોતાના દોર માટે શેઠા રાખ્યો હોય એનું મહેસૂલ તો નહિ જ લેવાવું જોઈએ. ગોચરની જમીન દિવસે દિવસે ઓછી થતી જાય છે. ખેડૂત દોરને કેમ પાલવવાં એ જ પ્રશ્ન ઊભો થવા લાગ્યો છે. અમારા ગામમાં ખરાબાના ૧૦-૧૨ ટુકડા ગોચર માટે કાઢેલા છે, પણ એ એટલા દૂર અને એવા ખરાબ છે કે એમાં દોરનું પોષણ કરવું બહુ મુશ્કેલ પડે. એ સ્થિતિમાં આ શેઠાની આનાવારી તો બંધ થવી જ જોઈએ.

અમારે ત્યાં હાલમાં જમીનમહેસૂલ બે હપતે લેવામાં આવે છે. એક હપતો ડિસેમ્બરની ૧૫મીનો છે અને બીજો ફેબ્રુઆરીનો છે. ખેડૂતને આ હપતો એક એક મહિનો આગળ પડે છે. કારણ, પાક આવ્યા પહેલાં ખેડૂતને મહેસૂલનાં નાણાં લેવા માટે વાણિયા પાસે જવું પડે છે. એટલે વાણિયાને એનો બધો પાક પોતાના જ ઘરમાં હલવાય એવી જોગવાઈ કરવાની સુંદર તક મળી રહે છે. આણેલાં નાણાં ઉપર બાજના ધોડા પણ વધતા જાય છે. જે પાકનું વેચાણ થયા પછી આ હપતો લેવાતા હોય તો ખેડૂતની આ છેલ્લી ચૂસ તો અટકી જાય.

અહીંની જમીનમાં ડાંગર અને ચણા તો સારા થાય છે. પરંતુ બાજરી અને તુવેરના પાકને પણ આ જમીન માફક છે. પરંતુ બાજરી, તુવેર, ચણા, દિવેલી જેવા મોંઘા પાકો વેપારીઓ ખેડૂતના ઘરમાં રહેવા નથી દેતા. એથી એ બાવટો, કાદરા અને બંટી જેવા સોંધા તૂલો લેવા તરફ વધારે ઢળેલો રહે છે. વાણિયો સામાન્ય રીતે કાદરા અને બાવટો ખેડૂત પાસેથી ન છૂટકે જ કઢાવે છે. કારણ, એમાં બહુ ભાવ નથી આવતો. જોકે એ લઈ જાય છે ત્યારે તો એમાંય ખેડૂતને નવડાવી જ નાખે છે. કારણ, ખેડૂત પાસેથી મોસમમાં કાદરા ૦-૬-૦ અને બાવટો ૦-૧૪-૦ મળ્યું લઈ જાય છે. એ જ કાદરા બાવટો પાછળથી એ રૂપિયે અને દોઢ રૂપિયે મળ્યું વેચે છે. એટલે ખેડૂતને દેવાં પતાવવા માટે પરસેવો રેડી રેડીને પકવેલો પાક સોંધામાં સોંધો વેચી દેવો પડે છે; અને જરૂર પડે ત્યારે ઉનાળામાં એ જ માલનાં દોઢાં બમણાં નાણાં આપીને કે બ્યાજનાં બ્યાજ સ્વીકારીને એને ખાવા માટે અગર તો બિયાવા માટે પાછો આણવો પડે છે. ખેડૂત માટે આ બહુ ભયંકર સ્થિતિ છે. બિયાવાની બાબતમાં ખેડૂતને ખૂબ જ સોસવું પડે છે. કારણ, ખેડૂત પહેલેથી બિયાવું નથી રાખતો, નથી રાખી શકતો. વરસાદ વરસે ત્યારે ખરે ટાંકણે એને વાણિયાનાં બારણાં ખખડાવવાં પડે છે. એ વખતે વાણિયો 'ખીના બમણા' વાળો ધર્મકાનૂન સંભળાવે છે અને ખેડૂત એને વશ થાય છે. ખીના અઢી અને ત્રણ ગણા ભાવ ખેડૂતને આપવા પડ્યા એવું પણ મેં જોયું છે. રાજ્યના પૂર્ણ નિયંત્રણવાળી અગર તો શુદ્ધ દાનતના કાર્યકર્તાઓની સહકારી મંડળી કે ભંડાર સ્થપાયા વિના ખેડૂતોનો આ ત્રાસ દૂર થવાનો

નથી. ૧૯૩૬-૩૭ ની સાલમાં મહાસભાની સમિતિએ સસ્તા અનાજની દુકાનો કાઢી, એથી ખેડૂતોને હજારો રૂપિયાની બચત થઈ ગઈ. સમિતિની દુકાન ખેડૂતને રોકડાં નાણાં લઈને માલ આપતી, છતાં ખેડૂતો એ દુકાનોએ જ પડાપડી કરતા. એનું કારણ વાણિયાની ખેસુમાર ચૂસ જ હતી. આ દુકાનો ચાલવાથી, વેપારીઓ દર વર્ષે ખિયાવાના ભાવ વધારી મૂકતા હતા, એવું આ વખતે એમનાથી થઈ જ ન શક્યું.

આ ગામમાં બધી વસ્તી લગભગ એક જ કોમની હોવાથી જમીનવહેંચણી બહુ અસમાન નથી. છતાં એમાં નીચેના વળ પડેલા છે :

	કુટુંબો
૧. જમીન બિલકુલ નહિ એવાં	૨
૨. ૧ થી ૫ વીધાંવાળાં	૧૯
૩. ૬ થી ૧૦ વીધાંવાળાં	૫૪
૪. ૧૧ થી ૨૫ વીધાંવાળાં	૬૯
૫. ૨૬ થી ૫૦ વીધાંવાળાં	૪
૬. ૫૧ થી ૧૦૦ વીધાંવાળાં	૫

૧૫૩

આમાં ૬ કુટુંબો નંબરની સ્થિતિ ગામમાં સારી ગણાય; ૫ માં નંબરની સામાન્ય કહેવાય; ૪ થો નંબર કાંઈક ઠીક કહેવાય; ૩ જો નંબર તાણ ભોગવનાર ગણાય, અને ૧ જો ૨ જો નંબર ગરીબ ચીંથરેહાલમાં ખપે.

અહીંની સારામાં સારી જમીનની કિંમત વીધે ૩. ૪૫ ગણાય છે. સામાન્ય જમીનની કિંમત ૩. ૨૫-૩૦ ગણાય છે. કેટલીક તો ૫ કે ૧૦ રૂપિયે વીધું જાય એવી પણ છે.

એમ છતાં આ હલકી જમીનનું મહેસૂલ પણ રા. રા થી ૩ હોય છે. અહીંની જમીન જેટલી દેખાય છે એના પ્રમાણમાં પણ એની આવક તો નથી જ હોતી.

છેલ્લાં પાંચ વર્ષમાં પહેલાં બે સારાં ગયાં. ત્યાર પછીના વર્ષમાં હિમ પડ્યું. એથા વર્ષમાં સુકવણું તથા હિમ બન્ને આવ્યાં. અને આ પાંચમું વર્ષ હજી કેવું નીકળશે એ કહી શકાય નહિ. આ હાલતમાં ખેડૂતની દશા દિવસે દિવસે વધુ દેવાદાર અને રસકસ વિનાની થતી જાય છે.

આ લોકો દોર પુષ્કળ રાખે છે, એટલે ખાતર ઠીક પ્રમાણમાં ઉત્પન્ન થાય છે. અહીં બળતર તરીકે છાણું બાળવાનો રિવાજ નથી, પણ એમાસામાં ખેતરમાં અંગારો લઈ જવા માટે જરૂર જેટલાં થોડાં છાણું બનાવવામાં આવે છે. પણ એ સિવાયનું બધું છાણું ખાતર તરીકે વપરાય છે. પણ આ ખાતરને ખેડૂત ગિંડા ખાડા ખોદીને ભરતો નથી. સામાન્ય ટેકરી ઉપર સહેજ ખાડો કરીને એ છાણુના ઢગલા કરે છે. આ છાણુમાં દોરનું મૂતર ભેળવવામાં નથી આવતું એ પણ એક ખામી છે. સૂરજનો તાપ પણ આ ખાતરના કેટલાક કસનો નાશ કરે છે. થોડા ભાઈઓએ ખાતર સંધરવાની મારી કેટલીક સૂચનાઓ સ્વીકારી છે. આથી એમનું ખાતર સુંદર બનવા લાગ્યું છે. મોટા ભાગના ખેડૂતો પોતાનું ખાતર પોતાના જ ખેતરમાં વાપરે છે, પણ કોઈકે કોઈકે વેચે પણ છે. સામાન્ય રીતે એક ગાડું ખાતરની કિંમત ૮ થી ૧૨ આના ઉપજે છે.

અહીં પરદેશી કે બનાવટી ખાતરનું તો કોઈને ભાત જ નથી. કોઈ કોઈ વખતે અનાજ ઓરતી વખતે સાથે

દિવેલા કે તલના ખેળની બૂકી છાંટે છે. હળલાકડાં પણ અહીં જૂના જમાનાનાં જ વપરાય છે. લાટમાં પાટીદાર ખેડૂતો આવ્યા ત્યારથી આ બોકો કરખ તથા રાંપડીનો ઉપયોગ કરતાં શીખ્યા છે, અને એ ઉપયોગ વધતો જાય છે એ સારું જ છે. કારણ, એથી ખેતી સારી થાય છે. હળની જગ્યાએ હમણાં હમણાં પાટો વપરાવા લાગી છે. પણ જમીન ઊંડી ખેડવા માટે અને ચાસ પહોળા પાડવા માટે પાટ કરતાં હળ જ વધારે સારું કામ આપે છે. ડાંગર રોપતાં પહેલાં કચારડામાં અહીંના બોકો ધાણિયો ફેરવે છે. એ એક સુંદર હથિયાર છે. ભવિષ્યમાં નીંદામણની તો પછી ચિંતા જ નથી રહેતી, કારણ કે ઘાસને જડમૂળથી એ ઉખેડી કાઢે છે અને ઊખડેલી જમીન તથા પાણીને ડહોળીને રાખ બનાવી દે છે. આ ડહોળા કાદવમાં ખોદાઈ આવેલું ઘાસ કોહવાઈને ખેતરને સુંદર ખાતરના ગુણ આપે છે.

આ બોકોની ખેતીમાં મોટામાં મોટી ખામી હોય તો એ છે કે, એ હંમેશા મોસમમાં મોડા પડે છે એટલે જમીનમાં એકાદ વખત હળલાકડું ફેરવ્યું ન ફેરવ્યું અને ઓરવાનું શરૂ કરી દે છે. આથી, પાક સારો નથી ઊતરતો તેમ વધુય નથી ઊતરતો. એટી સ્વભાવ અને પૈસાની તાણને લઈને એ પાછળથી નીંદામણ પણ બહુ વધી જવા દે છે. આથી પણ ગિર્ગેલા છોડ બરાબર ફૂટતા ફાલતા નથી.

કાદરા, તુવેર, કડોળ, કપાસ, તલ, દિવેલા વગેરેનું બી આ બોકો સાથે જ ઓરે છે. આથી એક ફાયદો છે જ કે પહેલે પાકે એ તૂલ લેવાઈ ગયા પછી પાછળ રહેલા તૂલને જમીનનો કસ ખેંચવાની સારી સગવડ મળી રહે છે. પણ દરેક

ખીની ઓળ સ્વતંત્ર નાખવા જેટલું નિયમન આમાં દાખલ કરે તો વાઢવા લણવાનું કે નીંદવાનું બહુ સહેલું બની જાય.

મેં અગાઉ જણાવ્યું એમ, ખેડૂતને ઢોર માટે ગોચરની ભારે મુશ્કેલી છે. આથી ઢોર ચરાવવા પાછળ ખેડૂતનો બહુ વખત જાય છે. ઉનાળામાં તો લગભગ એ જ એનો મુખ્ય વ્યવસાય થઈ પડે છે. અને આથી જ એ નાનાં બાળકોને ભણાવવા કરતાં ઢોરમાં મોકલવાનું વધુ પસંદ કરે છે. લીંબડાનાં પાન ખવડાવીને ઢોર ધરાવવાના પ્રસંગો પણ ઉનાળામાં આવી પડે છે !

સીમમાં પાણીની બહુ અગવડ છે, આથી પાણી પીવા માટે કાં તો માઈલ દોઢ માઈલ ચાલવું પડે અગર ઘરે આવવું પડે. ખેડૂત અને ઢોર માટે આ પણ એક જબરો ત્રાસ છે. કૂવા છે એમાં પાણી બહુ થોડાં અને ઊંડાં છે એટલું જ નહિ, પણ એ કૂવા અવડ અને તૂટેલા કૂટેલા છે, આથી પાણીનો ઉપયોગ થઈ શકતો નથી.

આ ખેડૂતોને પાણીની સગવડ મળે, ફળજાડ (આંબા વગેરે) તથા શાકભાજીની ખેતી તરફ વાળવામાં આવે, તો ખરીફ સાથે રવી પાકનો લાભ પણ એ ઉઠાવી શકે. આ ખેડૂતો ખેતરની વાડોએ વેલા ચઢાવે, જાડ ઉપર દૂધી ગલકી ચઢાવે કે તમાકુના ધરુવાડિયા માફક ૧૦-૧૦ છોડ મરચી રીંગણીના રોપી દે, તો એના સૂકા ખોરાકમાં તાજાં શાકભાજીનાં પોષક તત્ત્વોનો ઉમેરો થાય.

ખેતીનાં સાધનો મળી રહે, શાહુકારોનો ત્રાસ જાય, અને આજસ છોડીને ખેડૂતો ખેતીમાં જીવ પડાવતા થાય, તો આજે મેળવે છે એના કરતાં ખેડૂત વધારે ઊપજ મેળવતો થાય.

બજાર

માસરાનું બજાર કયું એમ કહેવું હોય તો કહેવાય કે એનાં ખજાં. કારણ એ જ એનું ખરું બજાર છે. એના હિતખતની મોટા ભાગની નિકાસ આ ખજામાંથી જ થઈ જાય છે. ગામનો વાણિયો તેમ જ થામણા ચુણેલના શેઠ શાહુકારો પાક થાય છે ત્યારે ખેડૂતોનાં ખેતરોમાં આવીને જ સોદા કરી જાય છે. કેટલીક વખતે તો ઊભે પાકે પશુ સોદા ચાલે છે. આ સોદાના રૂપિયા ખેડૂત ભાગ્યે જ એના હાથમાં ભાળે છે. કારણ વાણિયાએ એને ગોઠવવા માટે ચોપડાનું ચિતરામણ પહેલેથી જ કરી રાખેલું હોય છે. એટલે ખાવા જોગા બાવટો કોદરો રાખીને એને બીજું બધું વાણિયાને ઘેર જ હાલવી આવવું પડે છે. વાણિયો એનું મહેસૂલ ભરી આપે અને ૧૦-૧૫ રૂપિયા લૂગડાં લેવા કે એવા પરચૂરણ કામ માટે હાથમાં પકડાવી આપે. બાકીનું બધું જૂના દેવા પેટે જમા થઈ ગયું હોય.

આ ઉપરાંત કોઈક વાણિયા સાથે બંધાઈ ન ગયો હોય તો એ થામણા, ચુણેલ, ઉમરેઠ કે ડોકોર આ ચાર સ્થળોમાંથી કોઈ પણ એક જગ્યાએ ગાડામાં નાખીને પોતાનો માલ લઈ જાય અને ખળામાં આવીને લઈ જનારા વેપારીઓને જ એ રૂપિયા આધાપાછા કરીને એ વેચી મારે. અહીં પણ એ બહુ ફાવી જાય એવું તો નહિ જ. કારણ, એ વખતે બજારની પીઠ હલકામાં હલકી હોય છે. ફાયદો એટલો જ કે રૂપિયા રોકડા એના હાથમાં આવે. પણ એ ભરવાની જોગવાઈ પણ ખેડૂતે મનમાં પહેલેથી કરી રાખી હોય છે.

પરચૂરણ ચીજ વસ્તુઓ તથા કપડાંલત્તાં મોટે ભાગે ઉમરેઠમાંથી અને અમુક સ્લોકો ડોકોરથી લાવે છે. અનાજ કે તેલ ગોળ થામણા, ચુણેલ અગર ગામના વાણિયાને ત્યાંથી લેવાનું હોય છે. આ લેવડદેવડ કેવી રીતે ચાલે છે તે તો આ સાથે એક હાટડીનું વર્ણન આપ્યું છે તે ઉપરથી બરાબર ખ્યાલમાં આવી જશે.

અહીં ગામડામાં પણ લેવડદેવડને અંગે સંપ થાય છે અને હડતાલો પડે છે. થોડાં વર્ષ પહેલાં અમારા ગામના સ્લોકોએ ઠરાવ કર્યો કે, આપણે ડાંગર એક રૂપિયાથી હેંટે નથી વેચવી. ત્યારે બધા વાણિયાઓએ એવો ઠરાવ કર્યો કે આપણે એક રૂપિયાથી ઓછે જ લેવી. છેવટે એમાંથી બે ચાર જણાએ ગામના એકાદ બે આગેવાનોને ફાડચા અને ડાંગર ૦-૧૪-૦ મણ વેચાઈ. આ તો હું ગામમાં આવ્યો એ પહેલાંનો બનાવ છે. પણ આવે વખતે ખેડૂતના માલના નિકાસની કાંઈક વ્યવસ્થિત થોજના હોય તો એ સ્લોકો વાણિયાની લાંચ રુશવતની જળમાં ફસાઈને નમતું ન આપે. ખેડૂતને વાણિયા

પાસે આટલું બધું નમી પડવું પડે છે એનું કારણ એની દેવાદાર સ્થિતિ તથા પ્રસંગોપાત્ત નાણાં માટે વાણિયા પાસે જ હાથ ધરવો પડવાનો છે એ ખ્યાલ છે. સહકારી ધોરણની કોઈ વ્યવસ્થિત યોજના વિના આ સ્થિતિનો અંત આવવાનો નથી.

*

*

*

ગામડાની હાટડી એટલે ખારસો લાંબો પહોળો એક ઓરડો. એમાં જ રાંધવાનું રસોડું, એમાં જ ઘરનું રાયરચીલું, એમાં જ માલની વખાર અને એમાં જ હાટનો થડો. કોઈ કહેશે, એમાં એ સૂતો કયાં હશે, એનાં બેરાં છોકરાં બેસતાં કયાં હશે, માલના કોથળા રહેતા કયાં હશે? પણ એ એમ નહિ સમજાય. જુઓ હું સમજાવું. ઓરડા વચ્ચેવચ્ચે માલના કોથળાની થપ્પી લગાવી દીધી એટલે પાછળ એક ઓરડી બની ગઈ. એમાં બેરાં છોકરાં બેસે બેઠે. ઓરડામાં દાખલ થતાં જમણે હાથે ડાંગર, કેદરા અને બાવટાની કોડીઓ ઝીલી કરી દીધી, એટલે એની પાછળ રસોડું બની ગયું, અને બાકીનો આગળ વધ્યો એ ભાગ આપણા શેઠની દુકાન !

આ ગામડાની દુકાનમાં ચોખ્ખા મળે દાળ મળે, મીઠું મળે મરચું મળે, તેલ મળે દિવેલ મળે, ગોળ મળે ઘી મળે, ચા મળે ખાંડ મળે, બીડી મળે તમાકુ મળે, અને જોઈતી હોય તો કુંગળી કે દીવાસળીની પેટી પણ મળે. ટૂંકમાં ગામડામાં વાપરવા જોગી બધી વસ્તુઓ મળે !

અમારે ત્યાં રોકડ નાણાંને કોઈ બહુ માન નહિ. પૈસા તો કોઈ મજૂરી કરતા હોય એવા મજૂર જ લાવે. બાકી તો લાખી આવે અને કહેશે; ‘ટોકરકાકા, આ અડધી ડાંગરનો

ગોળ આપો. બાકી રહે એમાંથી અડધીનું તેલ અને અડધીની મારી બા હારુ છેંકણી આલો.’

ટોકરકાકા ત્રાજવાની દાંડી ઊંચી કરી ન કરી ને ઝાંગરને કોડીમાં પધરાવે અને કહેશે, ‘લે આ ગોળ, લે આ તેલ, અને આ તારી બા હારુ છેંકણી.’ આપતાં આપતાં ગોળનું એક દડથું તેલમાં પડી જાય તો ટોકરકાકા કહેશે, ‘લઈ લે, લઈ લે, એ તો હારુ જ છે. ગોળને તેલમાં જ ખાવાનો છે ને !’

બાબરિયો આવીને કહેશે, ‘ટોકરકાકા, આ કાદરાની મગફળી આપોને !’ એ મગફળી એની ચાળમાં લેતો હોય છે ત્યાં તો ચતુરી આવીને ખૂમ મારે છે, ‘ટોકરકાકા, મારા બાપા કહી ગયા છે, અધમણુ ફાંદિયું આલો. હું ખેતરમાં જઈ છું તે ઓરવા લેતી જઈ.’ ટોકરકાકા તાડૂકી ઊઠે છે, ‘તારો બાપ ક્યાં ગયો છે ? અધમણુ ફાંદિયાને શું કરવું છે ? હજી ગયા વરસની તો એક પાઈપણુ ભરી નથી અને લાવો લાવો કરતા દોડ્યા આવે છે. લઈ જ આ પંદર શેર ફાંદિયું અને કહેજે તારા બાપને કે પૈસા ઝટ આપી જાય.’

ચતુરી ફાંદિયું લઈને જાય છે ત્યાં તો બહાર નાયણા દેડનો છોકરો ખૂમ મારે છે, ‘મોટા, એ મોટા, એક પૈસાનું તેલ આપોને ભાઈસા’બ.’ ટોકર શેઠ એના નાના ભાઈને કહે છે, ‘ચૂનિયા, જ તેલ આપ.’ ચૂનિયો તેલની બરણી બહાર લઈ જાય છે અને કહે છે, ‘મેલ વાડકી હેઠે.’ પછી બે પાવળાં તેલ રેડીને પૈસો ઉપાડી પાછો ફરે છે ત્યાં છોકરો ફરી બોલે છે. ‘મોટા, ભેગાભેગો એક પૈસાનો ગોળ હો આલતા જાઓ’ નાનો શેઠ બરાડી ઊઠે છે, ‘એક હાથે

માગતાં શું જીભ દુઃખે છે ? મોટો ઘરાક ચર્મને આવ્યો છે તે !'

એટલામાં ડાહલી વાઘરણ આવે છે. એણે અડધી લાજ કાઢી છે, અડધું જોતી જાય છે, હસતી જાય છે અને વાતો કરતી જાય છે. 'ટોકરકાકા, અમારી વાડીઆડીયે જોવા નથી આવતા ?' ટોકરકાકા કહેશે, 'અલી, કાલે તું ચોળાની શીંગો આપી ગઈ, પણ બધી નાખી દેવી પડી. એકેએકમાં ધયળ.' ડાહલી કહેશે, 'એમ ચમ થયું કાકા ? તમારે હારુ તો વેળી વેળીને લાવી'તી. એક પૈસાની છેંકણી આવે તો !'

તમે ટોકરકાકાને તો શાના જોયા હોય ! એમનાં રૂપરંગ પણ જોવા જેવાં ગણાય. ટોકરકાકાના ડિલ ઉપર ડગલું તો, કોઈક વાર એ ગામગામતરે જાય ત્યારે જ હોય. આકી તો, હમણાં છૂટી પડશે, હમણાં નીચે પડી જશે, એવું ઢીલું પોચું ધોતિયું અને એના ઉપર ચાંદીનો કંદોરો હોય. એ કંદોરો ન હોત તો તો કાણ જાણે ટોકરકાકાનું પેટ વધી વધીને કયાંય જિંચું ચડી ગયું હોત ! ટોકરકાકા ડિલે ડગલું ભલે ન પહેરે, પણ એમને માથે તેલ ઘીના ડાઘથી તરબોળ થયેલી કાળા બનાતની ટોપી તો હોય હોય ને હોય. કાન ઉપર કલમ ખોતી હોય, બાજુમાં ડબ્બા ઉપર ચોપડો પડ્યો હોય અને ટોકરકાકા ખૂબ મારે, 'અલ્યા ! આ વખત કપાસિયા બહુ સારા આવ્યા છે. બિચાવું લઈ જવું છે ને ?'

બૂદર કહેશે 'શું ભાવ રાખ્યો, ટોકરકાકા ?'

ટોકરકાકા કહેશે, 'ભાવ તો જે હશે એ ક્ષેવાશે. કાંઈ ઘરબાર તો નહિ લૂંટી લઈએ.'

ટોકરકાકાને ત્યાં ગામના લગભગ બધા ખેડૂતો આવે જાય. ટોકરકાકાએ કોઈકના કચારડામાં ભાગ રાખ્યો હોય, તો કોઈકના ખેતર ઉપર રૂપિયા ધીર્યાં હોય; કોઈકનું ઘર લખાવી લીધું હોય, તો કોઈકનાં કડલાં કાંપી ઘરમાં આંધી મૂક્યાં હોય. કાંઈ નહિ તો છેવટે કોઈકના ડોઆનું ઘી લેવાનું પણ કાકા ભૂલે નહિ.

અમારા ગામના લોક ભણેલા નહિ, એટલે ટોકરકાકાની આંખ તે જ એમની આંખ. ટોકરકાકા કહેશે : ‘સાત પૈસાનો ગોળ, ત્રણ પૈસાનું તેલ, અઠી પૈસાની ખાંડ અને ચાર પૈસાની ચા. એટલે સાડાસોળ પૈસા થયા. જા, ચાર આના આપજો.’ ‘હારુ કાકા, હારુ. હાથમાં આવશે એટલે તરત આવી જઈશ. કાલ રૂતિયો લાટમાં દાડીએ ગયો’તો. એના પાંચ આના આવવાના છે.’

નાથો ભગત ધીમે પગે ટોકરકાકાના ઓરડામાં આવે. થોડી વાર બેસે. ટોકરકાકા કહે એમ ચણાની ગૂણો આડી અવળા ખસેડે, બે ચાર લાકડાં દાડી આપે અને ઊભો થતાં થતાં કહેશે : ‘કાકા, એક બે રૂપિયા ન આશો ?’

‘શું કરવા છે?’

‘આ છોડીને એને હાહરેથી તેડવા આવ્યા છે તે એક કાપડું ને હાલ્લો લેવા’તાં.’

‘કાલે આવજો.’

‘કાકા! ત્રણ દિવસથી તો ફેરા થાય છે. અને કાલ તો છોડીને વળાવવી છે. કાલે આશો તો લાવું કચારે ને કરું શું?’

‘તારા આઠ તો બાકી છે’, કાકાનો અવાજ મોટો થવા લાગ્યો; ‘આ વખતે તેં કશું જમા તો કરાવ્યું નથી, પછી મારે આપવા ક્યાંથી ?’

‘કાકા, આ તમારું વેચી છે એના પૈસા આવવાના છે. એમાંથી તમારા ભરી જઈશ. આ એક કામ કાઢો.’

ટોકરકાકા બરાડી ગિઠ્યા, ‘પણ વ્યાજ નેટલું તો ભરવું જોઈએ ને. જા લઈ જા લઈ જવા હોય તો. શે આ બે છે. ત્રણ ભરવા પડશે; પછી કહેશે કીધું નહોતું.’

‘કાકા, એમ શેં પહોંચાય ?’

‘તો મારો ગગો ક્યાં કુંવારો રહી જાય છે? મેલ પાછા.’

ભગત કહેશે, ‘લાવો, શો લાવો. કાકા, પણ બે દી મોડું થાય તો વાજબાજ ચડાવશે નહિ.’

‘શો, વ્યાજ બ્યાજ ચડાવશે નહિ. તારે બોલવામાં શું ગયું? ફીક, પણ વહેલો દઈ જજો.’ ભગતે રૂપિયા ફાળિયાને છેડે બાંધ્યા અને ઘર તરફ ચાલવા માંડ્યું.

દિવાળી આવી એટલે ટોકરકાકા બધા ખેડૂતોની ડાંગર એક વખારમાં ભેગી કરાવે; અને ગાડાં ભરાવી ભરાવીને ઉમરેઠ રવાના કરે.

પછી ટોકરકાકા હિસાબ કરી આપે : ‘જો તારા ૧૩૫ પહેલાંના બાકી હતા, ૧૪૫ રૂપિયાની તું ચીજભાવ લઈ ગયો, ૨૦૫ તારા મહેસૂલ પેટે ભર્યો, અને ૨૭૫ વ્યાજ થયું. એટલે બધા મળીને ૨૦૭૫ થયા. એમાંથી તારી ૮૦ મણુ ડાંગર આવી એના ૮૦ પોણું ૬૦ ને ૮૦ ફ ૧૬૦ એટલે ૭૦ રૂપિયા થયા. એટલે તારે ખાતે હવે ૧૩૭૫

રહ્યા. જો આ વખતે તું ડાંગર બહુ થોડી લાવ્યો. ઘરમાં કેટલી રાખી ?

‘ઘરમાં તો વરહ દા’ડો ચાલે એટલીયે નથી.’

‘પણ તું ગામ કરવાનો તો દેવું શી રીતે ભરવાનો ? આ વખતે ચણા કેટલા ઓચી છે ?’

‘પાંચ વીધાંમાં.’

‘પેલા વાંટાવાળામાં કે ?’

‘હોવે.’

‘ડીક, ત્યાં તો સારા ચણા થવાના. જો સાંભળ, આ વખતે બધા ચણા આપી જ અને આ દેવું કાઢી નાખ. ગામ ને ગામ કેટલો તણાયા કરીશ ? હમણાં તો હું પોતે પણ નાણાબીડમાં છું. તમારા કોફોનું આવે કાંઈ નહિ અને ક્ષેત્ર ટાણે ચડ્યા થોડે જીભા રહ્યા ! અહીં તે શું પૈસાનાં ઝાડ જિગે છે ?’

ગામમાં ટોકરકાકા જ્યાં જાય ત્યાં ગોદડું પાથરીને જાયે એસાડે. કાકા એકે નહિ એ પહેલાં તો દૂકાની ચલમ ભરી આપે અને કાકા ઘેર જાય એ પહેલાં તો દૂધનો કોટો એમને ઘેર પહોંચતો કર્યો હોય !

તમે કહેશો, ત્યારે તો ટોકરકાકા પ્રત્યે કોફોને ખૂબ સદ્ભાવ ! પણ એ તો હું તમને કહું ત્યારે ખબર પડે. ટોકરકાકા ન હોય ત્યારે કોફો માંહોમાંહે શું એકે છે એ ખબર છે ? ‘ઈ ટોકરિયો વાણિયો જ આપણને ચૂસી ખાઈ ગયો છે. અહીં આવ્યો ત્યારે ખાવાનુંય કેકાણું હતું ?’

મૂળો બારિયો બોલ્યો : ‘અરે ! ઈ આવ્યા ત્યારે એને મણ બંટી તો મેં આપી’તી. હાથે ખાંડીને એય ભાઈ બિચારા

રોટલો ટીપી ખાતા. આજે તો ગામનાં અડધાં ખેતર એને ઘેર છે અને પાંદે એ પૈસાનો જીવ છે એ જુદો. આ ડાંકારમાં ઈંટેરી ઘર ચણાવ્યું તે આપણા પૈસામાંથી જ ને!’

ચંદાભાઈ કહેશે, ‘એણે જ આપણને લૂંટી ખાધા છે. વ્યાજના ઘોડામાંથી ઊભા જ ક્યાં થવા દે છે? એનું ઘર ભર્યાં જ કરીએ છીએ તોયે એ તો લાવ લાવ ને લાવ! પણ લાવે તે ક્યાંથી? દી આખો મજૂરી કરી કરીને મરી જઈએ છીએ. ચોમાસામાં ઢીંચણ ઢીંચણ હમાણા બહેડામાં કળી જઈએ છીએ તોયે કરમે તો બાવટાનો રોટલો ને ભેડકું. અને જો ને, ઈ તો વગર પરસેવે લી દૂધ ખાય છે ને! એનો નાનો ભાઈ હમણાં આવ્યો છે. જોયો ને? ખાસો છે ને હાથીના અચ્ચા જેવો!’

રામો કહેશે ‘એ તો કરમમાં હોય એવું ભોગવવાનું. આપણે કરમે મજૂરી લખી છે ને એના કરમમાં લી દૂધ લખ્યાં છે.’

નાથો ઊકળી ઊડે છે! ‘શું પથરા કરમમાં લખ્યું છે! આપણે આખા કરીએ પછી એ શું કરવા ન ખાય? આપણામાં દૈવત હોય તો આપણી હજાર માણસની વસ્તીને લૂંટનારો છે ક્યાં? હું તો દેખતો નથી. પણ આપણે તો ઈજ લાગના છીએ. આપણામાં સંપ ક્યાં છે? ભાઈ ભાઈમાં લડવું અને નિંદા કરવી એ આપણને આવડ્યું છે. કોઈ આપ પાછળ કારજ ન કરે તો દાંતિયાં કરીને તૂટી પડીએ. પણ કોઈ એમ નથી હમજતું કે કારજનું ખાધેલું તો કાલ હવારે નેકળી જવાનું છે. પણ પોતાના જ ભાઈના ગળામાં

વાણિયાનો ભરડો મેહવાનો એમાંથી એ બિચારો જિંદગીભર
ભોમો નહિ થઈ હકવાનો.’

જેણે ભગત કહેશે, ‘ડાહી વાત છે. આપણે જ આપણી
નાતનું ઊંધું વાળ્યું છે. મહીં મહીંના કનિયા ઉપરાંત
આપણને બીજું શું સૂઝે છે? બીજી કોઈ પણ નાત જીવે,
એમાં કેટલા ભણેલા ગણેલા અને જીંચી જીંચી પાયરીએ
ચડેલા હોય છે! આપણી નાતમાં એક પણ એવો ભણેલો
ગણેલો હોય તો બતાવો. આપણે તો દૂકાના ગગડાટ અને
અક્ષીણના કેદમાં પડ્યા રહેવું છે. દુનિયા ભલે ને જવું હોય
ત્યાં જાય, આપણે તો પડ્યા છીએ તે પડ્યા છીએ.
આપદાદાની જતન કરીને સાચવેલી આજસને પકડીને પડ્યા
છીએ. પોતાની જાતને ઠાકોર ભાયડા કહેવડાવીને અભેમાન
લઈએ છીએ. પણ હું તો કહું છું કે, એવું અભેમાન કોઈનું
રહ્યું નથી ને રહેવાનું નથી. મને તો એમ લાગે છે કે, જો
આમ ને આમ પડ્યા રહીશું તો આપણી કામનું એક બુંદ
સુધ્ધાં નહિ રહે. આજ તો પેલા ભોઈ ને વાળંદ તમારું
ખાવાની ના પાડે છે. પણ કાલ તો પેલો વાઘરીયે ઊઠીને
કહેશે કે, તમારા કરતાં અમે જીંચ્યા છીએ.’

ગોકળ મતાદાર કહેશે, ‘હીક, પણ હવે કરવું છે શું?’

‘કરવાનું શું હોય? આ જોતા નથી? પાટીદાર,
વાણિયા, બામણ બધા અવેર કરીને રહ્યા છે તો સુખ
ભોગવે છે. આપણેય આપણાં કરતક સુધારવાં જોઈએ.
હું તો કહું છું કે, આ વાણિયો લૂંટે છે અને બધાય લૂંટે છે
એ આપણાં કરતકને લીધે જ. બાકી નેકીવાળા માણસને
લૂંટનારો આ દુનિયામાં હું કોઈને જોતો જ નથી.’

રઘાકાકા કહેશે, 'સાચી વાત છે. મારું કહેવું એમ થાય છે કે, આપણે આપણી નાતનાં બધાં ગામનાં પંચ ભેગાં કરીને કાંઈક બંધોબસ્ત કરીએ. જો આ લગન મરણના ખરચ ઓછા થાય તો આપણને વાણિયોય થું લૂંટવાનો હતો અને કોઈએય થું કરવાનું હતું?'

ખાતર ઉતાવળો ઉતાવળો બબડી ગયો, 'તમે કહો છો એ બધુંય સાચું. પણ મારું કહેવું એમ થાય છે કે, જ્યાં સુધી આપણાં જ્યાં બે આંકડા ભણશે નહિ ત્યાં સુધી આપણું માથું જિંચું થવાનું નથી. આપણે ભણેલા નહિ એટલે સૌ આપણને લૂંટે છે, સૌ હલકા ગણે છે. એટલે હવે તો છાશમાં માખણ જાય નહિ અને ફૂવડ કહેવાઈએ નહિ એવું કરવું છે.'

આવો રોષ છતાં વાણિયો સામે મળે છે ત્યારે તો બધા ઠાવકાઈથી વર્તે છે, મીઠી મીઠી વાતો કરે છે, કારણ દરેક એક યા બીજે કારણે વાણિયાથી દબાયેલો છે.

આ તો મેં તમને એક જ ગામની હાટડીનું વર્ણન આપ્યું. પણ ગામડે ગામડે આવી હાટડીઓ પડી છે અને ગામડે ગામડે આવી ચૂસણનીતિ ચાલે છે.

દેવાદાર સ્થિતિ

ગામડા ઉપર આજકાલ પ્રભાવ પાડનારી વ્યક્તિઓ હોય તો એ છે : ગામનો વાણિયો અને થાણેથી આવતો પોલીસ અગર તલાટી. પોલીસ કે તલાટી તો અમુક અમુક દિવસે જ આવે, પણ વાણિયા સાથે તો ગામજનોને બારે માસનાં પાનાં પડ્યાં હોય છે. ગિયાવું જોઈતું હોય તોપણ વાણિયાને ત્યાં અને મીઠું મરચું ક્ષેવું હોય તોપણ વાણિયાને ત્યાં. લગન કરવું હોય તોપણ વાણિયાનું કામ અને કારજ કરવું હોય તોપણ વાણિયાનું. વાણિયો ક્ષેતાંય ચીરે અને દેતાંય ચીરે. વળી, ગામ અબણ એટલે ગામની આંખ પણ વાણિયો. માસરાની સાડાઆઠસોની વસ્તીમાં વાણિયાનો હિસાબ ઉઠેલી શકે એવો એક પણ નથી. માંડ સહી કરી જાણે એવા ૨૫-૩૦ છે. આ હાલતમાં વાણિયાની હાએ હા અને વાણિયાની નાએ ના, એવી ગામની હાલત હોય એમાં શી નવાઈ?

વાણિયાની સ્થિતિ જાણીને તો કોઈ પણ માણસ આશ્ચર્ય પામે. કહેવામ છે કે, શેઠ પ્રથમ જ્યારે માસરામાં આવ્યા ત્યારે પહેરેલે કપડે અને રૂપિયા દોઢની મૂડી લઈને આવ્યા હતા. આજે એમની પાસે રૂ. ૧૫,૦૦૦ની મિલકત મનાય છે. એનો ધંધો આ માસરાની હાટડી સિવાય બીજો કોઈ છે જ નહિ. આજે ગામના ખેડૂતો પાસે ઢોર નથી ત્યારે શેઠ પાસે ૧૦ બળદ છે, ૪ ભેંસ છે અને ૫ વાછડા છે. કોંકા પોતાનાં ઘરનાં ઘર ગીરો મૂકવા લાગ્યા છે, ત્યારે આ શેઠિયાને નામે રૂ. ૬૦૦માં ૬ ઘર ગીરો પડ્યાં છે. ગામના ખેડૂતો બાપ-દાદાની ભોંય વેચવા ફરે છે, ત્યારે આ શેઠ ૩૮ વીધાં જમીન ભાગે ખેડાવે છે. આ ઉપરાંત હજી રૂ. ૭,૦૦૦નું દેવું શેઠ ગામ ઉપર કાઢે છે. આ દેવાનું બ્યાજ ગણીએ તોપણ એની વાર્ષિક આવક રૂ. ૮૦૦ ની થાય. આમ ગામનું ધન અને જમીન ઢસડાતાં ઢસડાતાં વાણિયાઓ પાસે અને એની મારફત શહેરોમાં જવા લાગ્યાં છે. આ તો મેં ગામમાં રહેતા એક વાણિયાની વાત કરી. પણ માસરા ગામના ખેડૂતો તો ચુણેલ, થામણા, ઉમરેડ, ડાંકાર અને એવા જ બીજા બાજુના ગામના દસ બાર શેઠ શાહુકારની સાથે સંબંધ રાખે છે. એ બધાનું મળીને ગામને માથે રૂ. ૪૧,૦૦૦નું દેવું છે.

આજકાલ ખેડૂતનું મોટામાં મોટું દુઃખ એની દેવાદાર સ્થિતિ છે. દેવાદાર સ્થિતિ થવાનાં કારણો અનેક છે. એમાં લમ-મરણનાં વધારેપડતાં ખર્ચો, વ્યસન આદિ બીજાં મોટાં ખર્ચો, ધીરધાર પદ્ધતિ, મહેસૂલની રોકડ માગણી, અને એ બધાંમાં વધારો કરનારી એવી એની ગરીબ સ્થિતિ. ખેડૂત ગરીબ હોવાને કારણે જ વધુ દેવાદાર બનતો જાય છે.

હાલની સ્થિતિ એવી છે કે, વાણિયા માને છે કે, ગામ-
 લોકોએ અમને નવડાવી નાખ્યા, અમારાં બેણાં ડૂબવા બેઠાં છે,
 લીધેલું પાછું આપવાની કોઈની દાનત જ નથી. સામેથી ખેડૂતો
 માને છે કે, આપણે જે કાંઈ મહેનત મજૂરી કરીને કમાઈએ
 છીએ એ બધું દેવાં અને દેવાનાં વ્યાજને નામે વાણિયો
 આપણી પાસેથી ચૂસી ખાય છે. કોઈને કોઈનો પરસ્પર
 વિશ્વાસ નથી. બંને એકબીજાને છેતરવા માગે છે. આમાં લાભ
 એકેય પક્ષને નથી. પણ વાણિયા પાસે ભુદ્ધિ છે ને નાણાં છે.
 ખેડૂત પાસે અજ્ઞાન છે ને ગરીબાઈ છે. એટલે, છેવટે બધો માર
 તો ખેડૂત ઉપર જ પડે છે, એ આપણે ખેડૂત અને વાણિયાની
 હાલની સ્થિતિ જોઈને એક ક્ષણના પણ વિલંબ વિના કહી શકીએ
 એમ છીએ. ખેડૂત પણ આ જાણે છે. એમ છતાં, હજાર જાતનાં
 અપમાન વેડીને પણ, અણીને પ્રસંગે એને વાણિયા પાસે જવું
 પડે છે. છોકરો પરણાવવો હોય કે છોકરી પરણાવવી હોય
 અગર તો માળાપનું કારજ ઉકેલવું હોય, ત્યારે લાચાર બનીને
 ખેડૂતને વાણિયાનું શરણ શોધવું પડે છે. અને આ તકનો
 લાભ લઈને વાણિયો એને નમાવવો હોય એટલે નમાવે છે
 અને સારી પેઠે નિચોવી નાખે છે. જમીન લખી શેવાય
 તો જમીન લખી શે, ઘર લખી શેવાય તો તેમ કરે; ઘરમાં
 કાંઈ સારું અનાજ હોય તો તે કબજે કરે અગર તો એકાદ
 બે વાછડા છોડી જાય; અને કાંઈ ન હોય તો છેવટે એના
 છોકરાને બે પાંચ વર્ષ માટે ચાકર તરીકે રાખવાનું પણ
 લખાવી શે.

ખેડૂતોની નાણા વિનાની અસહાય હાલતનો લાભ
 ગામડાના ધનધૂતા વેપારીઓ પૂરેપૂરો ઉઠાવે છે. એમનામાંથી

બણેલા તો બહુ ઓછા હોય છે. એટલે હિસાબકિતાબમાં, વ્યાજના દરમાં, ભાવતાલમાં અનેક રીતે એની ચૂસ ચાલે છે. વાણિયો આ ખેડૂતોને કંઈ રીતે સકંજમાં લે છે એનો એક દાખલો આપું. અમારે ત્યાં એક ખેડૂત છે : ખૂબ ગરીબ ને આળસુનો પીર. એની ઐરી મરી ગઈ. પાછળ કાંઈ કારણ કર્યા વિના તો કેમ જ ચાલે ? હું એને મળ્યો. મેં કહ્યું, ‘ભલા માણસ, તને જ ખાવાના તાકડા નથી ત્યાં આવા માદા વરસમાં દેવાં કરીને કારણનાં ખરચ કરવા ક્યાં જાય છે ?’ આ વાત એને ગળે ઊતરી અને. એણે ખર્ચ બહુ ઓછું કરવાનું કબૂલ્યું. જોકે આ ઓછા ખર્ચના વિરોધમાં એનાં કેટલાંક સગાંવહાલાં, બોલાવ્યા છતાં, જમવા ન આવ્યાં. પણ આટલા ઓછા ખર્ચથીયે એની શી દશા થઈ છે એ આપણે જાણીએ ત્યારે એમ થાય કે ખોટાં ખર્ચોએ ખેડૂતોને કેવા મારી નાખ્યા છે. પણ હું આ લખું છું એ તો ખેડૂત કેવી રીતે વાણિયાની જાળમાં ફસાય છે તે બતાવવા માટે.

એ ભાઈએ કારણ કરવા માટે રૂપિયા પચીસનું સીધું વાણિયાને ત્યાંથી ઉધાર લીધું. દસેક રૂપિયા વાણિયાએ રોકડા આપ્યા. અને આમ આ પાંત્રીસ રૂપિયા બદલ એનું અડધું ઘર ગીરો લખાવી લીધું. ખેડૂતની હાલત એવી હતી કે, પાંત્રીસ રૂપિયા તો શું પણ પાંત્રીસ આના પણ પાછા આપવા એની પાસે ન હતા. કુરારમાં વાણિયાએ એક લુચ્ચી કલમ લખાવી લીધેલી કે, આ ઘર પાછળ હું જે કાંઈ ખર્ચ કરું તે મૂળ ઘરમાલિકે વ્યાજ સાથે પાછું વાળવું. આ કલમનો લાભ લઈ એ મકાનને કાયમ માટે પોતાનું કરવાની પેરવી વાણિયાએ કરી. એણે એરડીનાં નળિયાં કાઢી પતરાં જડ્યાં, અને

એના ઉપર રૂપિયા ચાળીસનું ખર્ચ ચઢાવ્યું. આ રીતે ૩૫ ને બદલે ૭૫ થયા. એનું વ્યાજ વધતું ગયું એ જુદું. આ વર્ષે પેલો ખેડૂત કહે છે કે, વાણિયો મારી પાસે ૧૨૫ રૂપિયા માગે છે. હવે એ ધર શી રીતે પાછું લેવાનો ! આ તો મેં એક દાખલો આપ્યો. ખેડૂતોનું અજ્ઞાન અને વહેંચેનો લાભ લઈ એને ખાડામાં ઉતારી નાખ્યાના આવા અનેક દાખલા મળી આવે એમ છે.

અને દુઃખભરી સ્થિતિ એ છે કે, આ ખેડૂત પણ એક એવી મનોવૃત્તિ સેવતો થયો છે કે પાછળ જે થવાનું હશે તે થઈ રહેશે, અત્યારે તો જે મળે છે એ લઈ લેવા દે. એટલે, પાંચ રૂપિયા લઈને પોતે ૫૦ રૂપિયાનું ખેતર લખી આપે છે, એ પણ એ ભૂલી જાય છે. એટલું જ નહિ પણ લીધેલાં નાણાં પાછાં આપવાની પણ એની દાનત નથી હોતી. દિવસે દિવસે આ નાપાક દાનત વધતી જાય છે. ગરીબાઈને ત્રાસે એને બદદાનતનો અને ધાંધો કરી મૂક્યો છે. દેવાથી એ એટલો રીઢો થઈ ગયો છે કે, ભલે ને ગમે તેટલું દેવું વધે, આજની મુશ્કેલીમાંથી તો ઊગર્યો, એવું એ માનતો થયો છે. વ્યાજનાં વ્યાજ ચડીને દેવું એટલું મોટું થઈ ગયું હોય છે કે એ વાળી શકાય એવી હિંમત જ એનામાં નથી રહેતી. દેવું નથી ભરવાનો એમ કહે તો કાયદો અને વાણિયો બન્ને એને ખાઈ જાય એમ છે, એ જોઈને જ એ દેવાનો ઇન્કાર નથી કરતો. પણ એના મનમાં તો એ જ વાત રમી રહી હોય છે.

આ રીતે આજની સ્થિતિએ ખેડૂત પાસે એનો ધર્મ અને શાખ બન્ને ખોવડાવી નાખ્યાં છે. આથી ખેડૂત દસ શેર બિયાવું લેવા આવ્યો હોય તો વાણિયાનો એક નાનો

જોકરો પણ એને પાંચ ફેરા ખવડાવે. આથી ખોટી ખુશામત વધી છે. ખેડૂત એક સ્વમાની અને શાખવાળો માણસ મણ્ણાતો તેને બદલે દિવસે દિવસે એ હડે હડે થતો કંગાળ અને ખેશરમ આદમી લેખાતો જાય છે. આ સ્થિતિનો તુરતમાં અંત આવવો જોઈએ. નહિ તો પ્રજાનો એક સર્વોત્કૃષ્ટ વર્ગ સમાજની નીચામાં નીચી પાયરીએ પહોંચવાનો અને એની અસર સમાજના એક પણ અંગ ઉપર થયા વિના રહેવાની નથી.

એટલી ગરીબાઈ છતાં ખોટી મોટાઈની શી વાત કરવી! અમારા જ ગામમાં રોજ ખાવું ક્યાંથી એવા પ્રશ્નવાળા એક ભાઈને અધમણ વજનનો એક બિસ્તરો દોઢેક ગાઉ જિંચકી જવાનું કહેવામાં આવ્યું. બદલામાં એ આના આપવાનું કહ્યું. આ એક કલાકનું કામ કહેવાય. પણ એક કલાકના આવા બે આના લેવા એ તૈયાર ન હતો! એવું પોટલું જિંચકીને કાણ જાય? આમાં પોટલું જિંચકીને પૈસા કમાવા એ હલકું છે એ ભાવના હતી, અને સાથે સાથે એટલી મહેનત કાણ કરે એ વૃત્તિ હતી. આ સ્થિતિને શી રીતે પહોંચવું એ એક અધરો કાયડો છે.

આમ પીડાઈ રહેલો ખેડૂત પણ આજે, ધર્મનું શિક્ષણ લેવા શું આપે પણ પડેલા સમાજની કુટેવોને પોષે એવા ઝારને બાર મહિને બે ત્રણ રૂપિયા આપશે; ભવૈયાના હલકા ચેન્યાળા જોઈને આઠ આના રૂપિયો ફેંકી દેશે; ભૂવા બાવા ત્રણ ૧-૨ રૂપિયા ખર્ચશે; ચા હુક્કા પાછળ ૫-૭ રૂપિયા ખર્ચશે; અડીયા દારૂ પાછળ ૧૫-૨૦ ખર્ચશે; અને આત્મા જ બીજાં પણ નકામાં ખર્ચ કરશે; અને તે ધર્મને નામે,

વહેમને નામે, ખોટી મોટાઈને નામે. ધર્મ કે ઈશ્વરમાં ન માનવાવાળા કહેશે કે, આર્થિક સંકડામણ આગળ માણસ ધર્મ કે ઈશ્વર બધું ભૂલી જાય છે. ત્યારે હજી આથી આર્થિક સંકડામણ કેવીક મુશ્કેલ જોઈએ છે? છતાં એ એના ધર્મનાં ખર્ચો કર્યા કરે છે, એનાં દેવદેવીઓને મરધા પાડા વધેર્યા કરે છે, બ્રાહ્મણોને લાડુ જમાડ્યા કરે છે. ચોમાસું આવતાં પહેલાં એને પોતાને આવડાના રોટલાના વાખા પડે છે; એમ છતાં મહારાજ પાસે વહેંચવાનો છોકરાના ભારોભાર ગોળ એ અચૂક વહેંચે છે, દેવું કરીને પણ વહેંચે છે. આમાં ધર્મ તો સુકાઈ નથી જતો. જરૂર આ ધર્મ નહિ પણ અધર્મ છે. પણ પ્રજા તો એને ધર્મ માને છે. એટલે આર્થિક સંકડામણ પ્રજાની ધાર્મિક વૃત્તિને મારી નથી નાખતી અથવા કાઢી નથી મૂકતી, પણ એને વિકૃત કરી મૂકે છે એમ કહેવું જોઈએ. આ વિકૃતિ થવાનું એક કારણ એમની પાસે સાચો ધર્મ સમજાવનારા પહોંચ્યા નથી એ પણ છે. એમની પાસે ધર્મ કેણુ ફેલાવે છે? એક આનાના પૈસા માટે ગમે તેવું માન અપમાન વેદવાનું જાણવા છતાં, પાંચ ગાઉ જાય એવો સ્વાર્થી ગોર, અશીણ અને તમાકુનું મહત્ત્વ ગાનારા ભાટ આરોટો, ખોટી ખુશામત કરી છાતીની કસ તોડવાવાળા ભાંડ-ભવૈયા, અને ચાનાં બટોરાં માટે ઘેર ઘેર ભમતા ભૂવા બાવાઓ. આ બધા એમને ધર્મ આપવાવાળા છે. એમને આપેલો ધર્મ કેવો હોય? એ વિકૃત ન થાય તો બીજું શું થાય? આવી હાલતમાં ગામડામાં નીતિ ક્યાંથી રહે? ગ્રામાણિકતા ક્યાંથી આવે? લીધેલું પાછું આપવાનું ક્યાંથી સૂઝે?

એટલે તો આજે ગામડે ગામડે શુદ્ધ ચારિત્ર્યના અને નિઃસ્વાર્થી જીવનવાળા સાચા સેવકોની જરૂર છે. ધર્મને નામે ઘર ઘાલી બેઠેલા વહેમો સામે જેહાદ પોકારીને પ્રજાને સાચા ધર્મને ચીલે ચડાવવાની જરૂર છે.

ન્યાં નીતિ અને પ્રામાણિકતા જ જવા બેઠાં છે, શાખની કિંમત ખોવાઈ ગઈ છે, ત્યાં વચનપાલન, સમયપાલન કે સામાજિક કલ્યાણની ભાવનાની વાત જ શી કરવી? નયોં સ્વાર્થ નાચી રહ્યો હોય ત્યાં એક બાટલી દારૂ માટે કોઈ ઘાસની ગંજી બાળી મૂકે, એકાદ રૂપિયા માટે ખોટી સાક્ષી પૂરી કોઈને સાત વર્ષ જેલખાને પૂરી આવે, કે એવી જ બીજી નાની વાત માટે ક્ષેત્રોનાં ખેતર બેલાડે કે આંબા ગોડી નાંખે એમાં શી નવાઈ?

કોઈ કહેશે કે, ફલાણી કામ ટેકીલી છે, મરે પણ માથું ન નમાવે, વાઢી નાખે પણ નામ ન બતાવે. પણ હું એ માનવા તૈયાર નથી. જે માણસને સ્વાર્થે ઘેરી લીધો છે એનામાં એવી જિંચી ભાવના ટકી જ ન શકે. ન્યારે મને કોઈ કહે છે કે, બારૈયા કામ તો એવી કે વળે તો વહાણુ જેવી અને ખૂડે તો પથરા જેવી; એને હાથમાં ક્ષેનારો બેઠો એ; ત્યારે હું કહું છું કે, એ જ બહુ ખૂરી દશા છે ને! એને એનો પોતાનો એવો કોઈ ધર્મ નથી, કોઈ ટેક નથી. આજે આવીને કોઈ પ્રજાસેવક એની પાસે કોઈ મોટા અન્યાય સામે જેહાદ પોકારાવી શકે, તો બીજી જ ક્ષણે કોઈ બદમાસ એકેક દારૂની બાટલીથી એ જ જેહાદની બદગોઈ કરાવી શકે. આવી વ્યક્તિ ઉપર કેટલો ભરોસો રખાય? એ ક્યારે ખાડામાં નાખે એની શી ખબર? આ તો નાવિક વિનાના વહાણુને દરિયામાં તરવા

મૂકવા જેવું થાય. કાં તો એ સેંકડો માઈલની મુસાફરી કરાવે અને કાં તો પાતાળને તળિયે પહોંચાડે. સુકાની હોય તે ખડક આવે ત્યારે સુકાન ફેરવે ને ! આ તો આંધળા માણુ જેવી હાલત છે. સારું નરસું પારખવાનાં જ્ઞાન વિવેક નથી એટલે જેવો વાંચરો વાય એમ વહે. એને પોતાની પાંચ સ્થિતિનું—શક્તિનું—સાચું જ્ઞાન આપવું એ આજની પ્રથમ જરૂરિયાત છે. એ જ્ઞાન આપ્યા પહેલાં અજ્ઞાન પ્રજ્ઞનો ઉપયોગ કરવાની આશા કરવી એ પણ એક ચૂસણ છે અને અતિ હીન છે, કેમ કે તેમાં મનુષ્યત્વનું અપમાન છે. એ મહાભયમ પડવાનું જોખમ ખેડવાની વાત છે.

કોઈ બ્યારે મને કહે છે કે, બારૈયા કોમ બહુ ઝેરીલી ખાઈને ખોદે એવી—સગા ભાઈનું પણ માથું વાઢે એવી છે ત્યારે હું કહું છું કે મને એ આક્ષેપ વધારે પડતો લાગે છે આપણામાં પાટીદાર કે બ્રાહ્મણ વાણિયામાં કયાં એવા દાખલ નથી મળી આવતા ? આપણી કુટિલતા ઉપર ચાલાકીને પડદો હોય છે, એટલે એ ઝોઝી નજરે ચડે છે. બાકી ઉજળિયાત શું કે પછાત શું, બન્નેમાં મને સારા નરસ અનુભવો થયા છે.

કોઈ પણ એક કોમ વિષે અમુક અભિપ્રાય બાંધી બેવે એ જ હું તો અનુગતું માનું છું. માણસનો જેવો ધંધો અંજો જેવી પરિસ્થિતિમાં તે મુકાય છે તેવી તેની ઉપર અસર થાય છે. મારા ગામની કંઝાલિયત, અજ્ઞાન અને સ્વાર્થપરાયણ અધોગતિ વિષે મેં અહીં વર્ણન કર્યું. પણ એ જ મામલે કોઈ પણ જાતના સ્વાર્થ વિના, સદ્વૃત્તિથી પ્રેરણાને મારે માં એમાંના ફેટલાક કેવા ધસાયા છે એ મેં મારા વસવાટ વિષે

પ્રકરણમાં જણાવ્યું છે. કોઈ એવો અભિપ્રાય આંધે કે આ ગામ સ્વાર્થી છે અગર બારેયા કોમ સ્વાર્થી છે, તો હું કહું કે એ બન્નેને અન્નાય થાય છે. દુઃખ અને દયાથી હાલી જીઠનારું માનવહૃદય જે બધામાં છે એ જ માનવહૃદય આ શરીરોમાં પણ પડ્યું છે. માત્ર એમની પરિસ્થિતિ અને સંજોગોએ એની માત્રામાં વધારો ઘટાડો કર્યો છે.

ચાલુ અનિષ્ટ રૂઢિઓએ ખેડૂતને એવો ગુલામ બનાવ્યો છે કે, એ રૂઢિઓ એનું સત્યાનાશ વાળી રહી છે એની પણ એને ખબર નથી પડતી. ખેડૂત આર્થિક દૃષ્ટિએ કંગાળ બનતો જાય છે એટલેથી જ આ નથી અટક્યું. પણ એ માણસ મટવા લાગ્યો છે. એક માનવી તરીકેનું એનું સ્વમાન એને વેચવું પડે છે. ખોટી ખુશામત, લાંચરુશવત અને ખીજાં ન કરવાનાં કામો આ હીન દશા એની પાસે કરાવે છે. એ ખેતી ઉપરનો, ઈશ્વર ઉપરનો અને માનવજાત ઉપરનો વિશ્વાસ ખોવા એકો છે. અરે, પોતાની જાત ઉપરનો વિશ્વાસ પણ એણે ખોયો છે!

પ્રામાણિકતા અને ટેક જેવી વસ્તુઓ એને બનાવટી લાગવા માંડી છે. આ સ્થિતિમાંથી ખેડૂતને ઉગારવો હોય તો એના દેવાના પ્રશ્નને એક ક્ષણના પણ વિલંબ વિના હાથમાં લેવો જોઈએ.

ત્યારે-આ સ્થિતિનો તાત્કાલિક ઉપાય શો? વાણિયાને ગામમાંથી કાઢી મૂકવો? એ પણ આજની સ્થિતિમાં શક્ય નથી. ખેડૂતને સરકારભરતના પૈસા લેવા માટે વાણિયા પાસે જ જવાનું હોય છે. સારા નરસા પ્રસંગ ઉકેલવા માટે વાણિયાની જ મદદ લેવી પડે છે. આવે

પ્રસંગે એ ક્યાં જાય ? એ સગવડ જિભી થયા પહેલાં વાણિયો કદી નીકળવાનો નથી. આ કાયડાનો ઉકેલ મને એક જ લાગે છે અને તે સરકાર તરફથી દેવા-તપાસ-સમિતિ નીમવી અને વાજખી હોય તે દેવું રાખી ખીજું રદ કરાવવું. એની સાથે સાથે જ ફરી આવી દેવાદાર સ્થિતિ જિભી ન થાય એવી લેવડદેવડની સગવડ પેદા કરવી. ગામડાના ખેડૂતના દેવાનો ઇતિહાસ બહુ રમૂજી હોય છે. મા પાછળ કારજ કરવા ૨૫) રૂ. લીધા હોય એમાંથી ૧૫૦ થાય. આમાં અનાજ વગેરે આપીને ૪૦-૫૦ તો ભરી દીધા હોય તોય ૧૦૦ અને એનું ચાલુ વ્યાજ તો જિભાં ને જિભાં જ હોય. ખેડૂત આવાં દેવાં ક્યારે ભરી રહે અને ક્યારે છુટકારાનો દમ ખેંચે ? એટલે આવી બાબતમાં તો મૂળ રકમનું ભરણું થઈ ગયું હોય તો બાકીની બધી રકમ રદ ગણાવી જોઈએ. ત્યાં મૂળ રકમનું ભરણું જ ન થયું હોય ત્યાં વાજખી રકમ ઠરાવી આ સમિતિએ ખેડૂતને હપતા નક્કી કરી આપવા જોઈએ અને એ હપત! પણ ખેતરમાંથી જિપજેલા પાકના સ્વરૂપમાં શાહુકારને નિયમિત રીતે મળ્યા કરે એવો અંદોઅસ્ત કરવો જોઈએ. અહીંયાં પણ પાછો મૂળ રકમનો ઝઘડો પડવાનો, કારણ મોટા ભાગના શાહુકારો વ્યાજ ઉમેરીને નવી રકમને મૂળ રકમ જેવી જ બનાવી દેતા હોય છે.

ખીજી બાજુથી લગ્નમરણનાં ખર્ચની રકમ પણ સરકારે ઠરાવી આપવી જોઈએ. એ ઠરાવેલી રકમથી વધુ ખર્ચ કરનાર સામે કાયદો જિભો રાખવો જોઈએ. આની સાથે જ અમલદારો તેમ જ ગ્રામસેવકાએ પ્રજાને આવા કાયદાનું મહત્ત્વ સમજાવી ખોટા ખર્ચાઓમાંથી જિગરી જવાનું જ્ઞાન

ફેલાવવું રહ્યું. આજે પ્રજા અજ્ઞાન છે. અજ્ઞાન અને વહેંચને કારણે એ જ્યાં જ્યાં ખોટા ખર્ચા કરતી હોય ત્યાં ત્યાં એને અટકાવવી જોઈએ. અને એ અટકાયત માત્ર કાયદાથી નહિ થાય; કાયદા સાથે પ્રજાને સાચી કેળવણી મળવી જ જોઈએ.

શાહુકાર અને ખેડૂત વચ્ચેનું વૈમનસ્ય ટાળવું હોય અને યુસાર્ધ રહેલા ખેડૂતને ઉગારી લેવો હોય તો ઉપર પ્રમાણે કાયદો અને જ્ઞાન બંનેનો ઉપયોગ થવો જોઈએ. જ્યાં ગામલોકો વધુ કેળવાય ત્યાં તો ભવિષ્યમાં ‘સહકારી ભંડાર’ પણ ગામલોકો ચલાવી શકે, અને સહકારી ભંડોળ પણ જમા કરી શકે. પણ એ શક્તિ એનામાં આવે ત્યાં સુધી તો એને વાણિયાની જરૂર પડવાની. સરકારે વાણિયાની નીતિ ઉપર પણ કાયદાનું દબાણ મૂકવું જોઈએ, જેથી એ કશા ગેરવાજખી ગોટાળા ન ચલાવ્યા કરે. આજે તો સાણસામાં સપડાયેલા ખેડૂત પાસે એ દોકડો બ્યાજને બદલે પાંચ અને દસ દોકડા પણ લે છે. પણ એ એવી ચાલાકીથી કે ન્યાયની કોર્ટમાં ઊભા થવું પડે તો એ કાયદાની ચુંગલમાંથી આઘાદ રીતે છટકી જઈ શકે.

આ બધો વિચાર કરતાં, કાયદા વગેરે ખેડૂતોને જરૂર રાહત આપવાના; પણ સાચો રસ્તો તો પ્રજાકેળવણી જ છે. અને તેમાં લેવડદેવડનો હિસાબ સમજવાનું જ્ઞાન એક ક્રાંતિકારી શક્તિ બને એમ છે. ગૂજરાત વિદ્યાપીઠની ખેડૂતના ચોપડાની કલ્પના આવી શક્તિ નિપજાવવામાંથી હતી. પ્રૌઢ કેળવણી જો નામાને શીખવી દે તો ખેડૂતના અજ્ઞાનને કારણે વાણિયો જે કપાડાં કરે છે તે તો અટકે જ. અને તેમાંથી ખેડૂતના માનસમાંથી ક્રાંતિની ચિનગારીઓ જરૂર ઝરે.

આવક અને જવક

કોઈ પણ પ્રજા સુખી છે કે દુઃખી એ એની આવક-જવકનાં સાધનો કેવાં શુદ્ધ અને કેટલાં સધ્ધર છે એની ઉપર આધાર રાખે છે. આજે આપણા દેશમાં પશ્ચિમનો પવન ફૂંકાયો છે એની સાથે જવકના અનેક માર્ગો ફાટી નીકળ્યા છે; પણ આપણી ગુલામીને કારણે આવકના રસ્તા તો જે છે એ પણ વધુ સાંકડા અને મુસ્કેલ ખનતા જાય છે એટલું જ નહિ, પણ આપણે ત્યાં ધર કરી રહેલું અજ્ઞાન પણ આપણી તૂટીફૂટી આવકને અનેક રીતે વેરણુંછંરણ કરી રહ્યું છે. આપણા વહંમેા, આપણી કુટેવો, આપણા રૂઢિચુસ્ત રિવાજો અને આપણી દેવાદાર સ્થિતિએ ખેડૂતોનું કેવું સત્યાનાશ વાળી નાખ્યું છે તે આ સાથે આપેલા માસરા ગામની આવક-જવકના આંકડાઓ જોતાં જણાશે તે તેથી કોઈ પણ સમજી માણસની આંખ ફાટી જશે.

આ આંકડા ઈ. સ. ૧૯૩૬-૩૭ની સાલના છે. અને એ ખેડૂતોને ઘેર ઘેર ફરીને એકઠા કરેલા છે. કેટલાક ખેડૂતો કાંઈક લાભ થશે એમ માની આવક ઓછી ખતાવે અને ખર્ચ

વધારે અતાવે; તો કોઈક વળી કોઈ પણ જાતના આંકડા આપવાની જ ના પાડે. આવે વખતે એમની બીજી પરિસ્થિતિનો વિચાર કરીને સાચા આંકડા ગોઠવવાનો પ્રયત્ન કરેલો છે.

ગામની કુલ વસ્તી ૮૭૯ છે. એમાં ૪૩૬ પુરુષો અને ૪૪૩ સ્ત્રીઓ છે. અધ્યાં મળીને ગામમાં ૧૫૩ ઘર છે; એમાં ૧૦ હરિજનનાં, ૧ એડનું, ૧ વાણિયાનું, ૧ વહોરાનું, ૧ કલાણનું, અને બાકીનાં ૧૩૯ આરિયા કોમનાં છે. આ ૮૭૯ ની વસ્તીમાં કાંઈક લખી વાંચી જાણે એટલું ભણેલા માત્ર ૩૮ છે.

માસર ગામની ૧૯૩૧-૩૭ ની આવક

૧. ઘાસ અને આંખા સિવાયના ખેતરાણુ	૩.
પાકની આવક	૧૬,૫૦૦
૨. ખેતી સિવાયની બીજી મજૂરીમાંથી	૨,૫૦૦
૩. આંખાની આવક	૫૦૦
૪. પૂમડી વીણી તેની આવક	૧,૦૦૦
૫. ઘી વેચ્યું તેની આવક	૨,૫૦૦
૬. ચુંદર વીણ્યો તેની આવક	૨૫૦
૭. ઢોર વેચી નાણાં કર્યાં	૭૫૦
૮. જમીન, ઘર તથા જથ્થોસો ગીરો મૂકી	૧,૭૫૦
૯. ફૂવાના પાકની આવક	૫૦૦
૧૦. મુખી રાવણિયાના પગાર	૨૫૦
૧૧. હાટડી માંડી તથા શાકભાજી વેચી	૧૦૦
૧૨. બીજી પરચૂરણ આવક	૪૦૦
કુલ આવક	૨૭,૦૦૦

એટલે ધર દીઠ સરેરાશ આવક	રૂ. ૧૭૭-૦-૦
જણુ દીઠ સરેરાશ આવક	રૂ. ૩૦-૦-૦
અને એક દિવસની જણુ દીઠ સરેરાશ આવક	રૂ. ૦-૧-૪
ગામ માથે બધું મળીને દેવું	રૂ. ૪૦,૦૦૦ નું છે
આ દેવાનું વ્યાજ વર્ષે દહાડે	રૂ. ૫,૦૦૦ થાય
ધર દીઠ વ્યાજ	રૂ. ૩૩ થાય
અને જણુ દીઠ વ્યાજ	રૂ. ૬ થાય

માસરા ગામની ૧૬૩૬-૩૭ ની જાવક.

રૂ.

૧. ખાધાખર્ચ તથા મીઠું મરચું વગેરે	૧૮,૫૦૦
૨. કપડાં, જોડા તથા બીજી પરચૂરણ વસ્તુઓ	૨,૫૦૦
૩. દોર માટે ઘાસ ખરીદ્યું	૩૫૦
૪. મહેસૂલ ભર્યું	૨,૧૦૦

(અડધું મુલતવી રહ્યું છે એટલે આવતી સાલ

બાકીના ૨૧૦૦ ભરવાના)

૫. દોર ખરીદ્યાં	૩૫૦
૬. ભેંસ માટે કપાસિયા ખરીદ્યા	૭૦૦
૭. મહેમાન ખર્ચ	૫૦૦
૮. ખિયાવું, તીંદામણ તથા હળલાકડાંનું ખર્ચ	૧,૨૦૦
૯. બીજું ખેતીખર્ચ	૩૦૦
૧૦. બીજું પરચૂરણ ખર્ચ	૪૦૦
૧૧. દેવાનું વ્યાજ	૫,૦૦૦
૧૨. અપ્રીણનું ખર્ચ	૩૫૦
૧૩. ચાનું ખર્ચ	૭૫૦
૧૪. તમાકુનું ખર્ચ	૬૦૦

૧૫. દારૂ ખરીદી	૧૫૦
૧૬. કાકળ માટે મહુડાં વાપર્યાં	૫૦
૧૭. કોર્ટકચેરીનો ખર્ચ	૮૦૦
૧૮. ઝોડ કઢાવ્યાં તથા માનતાઓ માની	૩૦૦
૧૯. લગ્નખર્ચ	૨,૦૦૦
૨૦. મરણ પાછળના કારજનું ખર્ચ	૪૦૦

કુલ જવક

૩૭,૩૦૦

ધર દીઠ સરેરાશ ખર્ચ	રૂ. ૨૪૨-૦-૦ થયું.
જણ દીઠ સરેરાશ ખર્ચ	રૂ. ૪૨-૦-૦ થયું.
અને રોજનું જણ દીઠ સરેરાશ ખર્ચ	રૂ. ૦-૨-૦ થયું.
આ વર્ષે ગામની કુલ ખોટ અગર દેવું	રૂ. ૧૦,૦૦૦ થયું.

૧૯૩૭-૩૮ સાલના ખેતરાણુ પાકની આવકનો કોઠો

ખિલકુલ આવક	રૂ. ૧૫	રૂ. ૫૦	રૂ. ૧૦૦
નહિ એવા	નીચે	નીચે	નીચે
૨	૯	૫૯	૫૭
રૂ. ૨૦૦ નીચે	રૂ. ૫૦૦ નીચે	રૂ. ૮૦૦ નીચે	
૯	૬	૧	

હવે હું આવક અને જવકના દરેક સાધનની વિગત ટૂંકમાં આપી જાઉં છું. આવકની વિગત :

૧. આ વર્ષે શરૂઆતમાં વરસાદ બહુ ઓછો પડ્યો, તેથી અહીંનો મુખ્ય પાક ડાંગર ગયો. બીજા પાક પણ સારા તો નહોતા જ. ત્યાં વળી હિમ પડ્યું અને ખૂબ નુકસાન થયું. આથી આ વર્ષની પાકની આવક બહુ ઓછી થઈ. આ પહેલાંનાં બે વર્ષ આના જેવાં કે જેટલાં નબળાં નહિ,

પણ નબળાં તો ગયાં જ હતાં. એટલે આમલા વર્ષની તાણુ પણ કામ કરી રહી હતી.

૨. જે આવાં વર્ષોમાં ખેડૂતોને આળુબાળુના લાટોની મળૂરી ન મળી હોત તો એમની દશા શી થાત એ કલ્પવું મુશ્કેલ છે. કારણ, એમને જે કાંઈ રોકડ નાણું જોઈએ એ આ મળૂરીમાંથી જ મેળવવાનું હતું. વર્ષ નબળું હોવાથી શાહુકારોએ પણ ધીરધાર બંધ કરી હતી. આથી કેટલાક ખેડૂતોએ પોતાનું કપડાંનું તથા પરચૂરણ ખર્ચ તો મળૂરીમાંથી કાઢ્યું, પણ સરકારનું મહેસૂલ સુધ્યાં કોઈ કોઈએ તો મળૂરીમાંથી મેળવ્યું. સરકાર તરફથી ગામ નજીક કાંઈક કામઘંઘો ખોલવામાં આવે એવી અરજી કરવામાં આવી હતી. પણ કોઈ જાતનો કામઘંઘો ખોલવામાં આવ્યો નહોતો.

૩. પાણીની અગવડને કારણે અહીં આંબા બહુ ઓછા ઉછેરી શકાય છે. એમ છતાં નાના મોટા મળીને ગામમાં ૯૧ આંબા છે, જેની આવક રૂ. ૬૦૦ થઈ.

૪. આળુબાળુના લાટોમાં કપાસ વિણાઈ ગયા પછી ખેતરો બેલાડવામાં આવે છે. એ વખતે જે પૂમડી રહી ગઈ હોય તે ગરીબ લોકો વીણી આવે છે, અને એમાંથી કાંઈક મેળવે છે. દરેક વર્ષે આટલી પૂમડી નહોતી વિણાતી, પણ આ વર્ષની આર્થિક બીડને લીધે લોકોએ ખૂબ મળૂરી કરી. અમારા ગામે આ વખતે ૩૧૦ મણ પૂમડી વીણી અને એમાંથી રૂ. ૧૦૦૦ની આવક થઈ.

૫. માસરા ગામમાં કુલ ૬૦૦ ઠોર છે. એમાં ૨૧૧ બળદ, ૮૭ વાછડા, ૧૩૦ બેંસ, ૧૧૪ પાડી, ૩૩ પાડા, ૨૦ ગાય, ૩ વાછડી અને ૨ ઘોડી છે. ઠોર ઉછેરવામાં

આમલોકના એ હેતુ હોય છે. એક તો નાના ખરી કરેલા વાહડા સોંધામાં ખરીદી મોટા થાય ત્યારે વેચવા, એટલે વચ્ચેના અંતરનો નફો મળે. એ જ પ્રમાણે ભાગે ઢોર લાવી પાલવવું. આ ખીજી બાબતમાં મોટે ભાગે એ છેતરાય જ છે. એમ સમજો કે વાણિયો રૂ. ૨૦ની એક પાડી ખેડૂતને ત્યાં ભાગે બંધાવે છે. તો એ એવી શરત કરવાનો કે, પાડી વાચ પછી એની કિંમત કરવી, અને એ નવી કિંમતમાંથી મૂળ રકમ બાદ કર્યા પછી અડધો ભાગ ખેડૂતનો. આમાં બને એવું કે ખેડૂત ૪ વર્ષ પાડીને પાલવે પછી એ વાચ. વાચ પછી બે ચાર દિવસમાં જ વાણિયો પોતાની ભેંસ લેવા આવી પહોંચવાનો. પોતાના વળના જ બે ત્રણને ભેળવીને એ ભેંસની પંચ-કિંમત ઠરાવવાનો. માનો કે કિંમત બહુ વધારે અંકાર્ષ, એટલે કે રૂ. ૬૦ અંકાર્ષ. એમાંથી રૂ. ૨૦) મૂળ કિંમત બાદ જવાની. બાકી રહ્યા ૪૦ અડધું ૨૦ રૂ. ખેડૂતના હાથમાં મૂકીને વાણિયો તાજ જ વાચેલી ભેંસ તથા બચ્ચું લઈને ચાલતો થવાનો. વધારામાં ખેડૂત પેલા નાના બચ્ચાને જિયડીને વાણિયાને ગામ એને ઘેર મૂકી આવે એ નફામાં. આમાં બાર મહિને પાડીની પાલવણી રૂ. ૫) ખેડૂતને મળી. કુલ રૂ. ૨૦) મળ્યા એને બદલે રૂ. ૫૦ની તો એણે ચાર વર્ષમાં ચાર ખવડાવી દીધી હશે. પણ ચાર વેચાતી નથી લાવવી પડતી, એટલે એ એને નથી ખટકતું કે નથી સમજાતું. વળી ચાર વર્ષ સુધી ઢોરને ચારવું, માવજત કરવી, એ બધાનું શું? પણ આ કરોય વિચાર કર્યા વિના કે દૂધ છાસનું ટીપું પામ્યા વિના માત્ર રોકડા ૨૦) રૂ. હાથમાં આવે છે, એટલે એ સંતોષ માને છે.

આ જ પ્રમાણે ભેંસ ફરી વાય ત્યાં સુધી દૂઝેશે રાખવામાં પણ ખેડૂતને ખોટ જ હોય છે. પણ પેલા કરતાં આ કાંઈક સારું. વાણિયો પહેલેથી ૦૥૥ મળુ ઘી આપવું એવી શરત કરીને ખેડો હોય છે, એટલે એ ૦૥૥ મળુ ઘી તો એણે ગમે તેમ કરીને વાણિયાને ત્યાં પહોંચવું કરવું પડે જ. માનો કે ભેંસની કિંમત રૂ. ૫૦) છે, તો એનું દોઢ વર્ષનું વ્યાજ રૂ. ૯) થાય (દોકડાની તેરીએ ગણે તો). પણ આ પોણા મળુ ઘીની કિંમતના એને ઓછામાં ઓછા રૂ. ૧૫) મળે. એટલે વ્યાજ કરતાં રૂ. ૬) વધારે આવ્યા. અને ઢારને પાલવવાની મુશ્કેલી ગઈ. ભેંસનું બચ્ચું ખેડૂતને પાલવવા આપે છે. માનો કે પાંચ છ વર્ષે એ જોડડીને રૂ. ૪૦) માં મૂલવી તો એમાંથી વાણિયાને બીજા રૂ. ૨૦) મળે.

આમાં ખેડૂતને લાભ એટલો કે, કોઈ કોઈ વખતે એ વાણિયાને ઘી ન આપવા જઈને પોતાની અડીઓપટી કાઢી શકે. અને હા, છોકરાં છાશ અને કોઈ કોઈ વખતે ઘી દૂધના છાંટા ભેગાં થાય એ વાત સાચી

હાલમાં ગામમાં ૧૨૮ ભેંસ છે. એમાંથી ૧૨૬ મળુ ઘી ગામે વેચ્યું અને રૂ. ૨,૫૨૦ ગામમાં આવ્યા. પણ ભેંસને કપાસિયા વગેરે ખવડાવ્યું એનું ખર્ચ તો પાછું આ આવકમાંથી બાદ કરવું પડશે.

૬. ગામની આગુબાગુ બાવળી છે, એટલે ગામના સાવ ગરીબ લોકોને જ્યારે મજૂરી પણ મળતી બંધ થાય ત્યારે આ બાવળીનું શરણું લેવાનું હોય છે. સરકારી બાવળ એટલે વાઢીને વેચી તો શકાય નહિ. નહિ તો આજ સુધી બીયારી

એ બાવળી રહેવા પણ ન પામી હોત. આખો દિવસ બાવળીમાં આથડીને કોઈ ડોશી કે છોકરું શેર દોઢ શેર ગુંદર વીણી લાવે. આ શેર ગુંદરને બદલે એને ગામનો વાણિયો ચાર અગર પાંચ શેર કોદરા આપે અને આ રીતે એનું દનિયું નીકળે. આ વખતે આવો ૪૨ મણુ ગુંદર ગામમાં આવ્યો એમાંથી ગામને રૂ. ૨૫૨નો લાભ થયો.

૭. નબળા વરસને કારણે કેટલાકને પોતાનાં ઘોર પણ વેચી દેવાં પડ્યાં. ‘ખેતી અટકતી હોય તે બદલે અટકે, પણ અત્યારે તો ખાવાનું જોઈએ.’ આમ રૂ. ૭૮૮૧ નું પશુધન ગામમાંથી દૂર થયું.

૮. એ જ પ્રમાણે કેટલાકને જમીન ગીરો મૂકવી પડી. કોઈએ ઘર ગીરો મૂકીને પોતાનું ટકું ચલાવ્યું તો કોઈ કે જણસો મૂકી. બધી મળીને ૩૮ વીધાં જમીન, ૧ ઘર, ૨ હાંસડી અને ૨ જોડ કલ્લાં રૂ. ૧,૭૫૭માં ગીરો મુકાયાં.

૯. આ ગામની સીમમાં ફૂવા તો ૮-૧૦ છે. પણ એમાંના ઘણાખરા અવડ છે. આ વખતે સુકવણાથી ડરી કેટલાકે ફૂવા પાછળ મહેનત કરી અને ચાર ફૂવા ઉપર કુંગળી, અટાટા, મરચાં, રીંગણાં એવાં શાકભાજી થયાં. એમાંથી ગામમાં રૂ. ૪૦૦ આવ્યા.

૧૦. ગામના મુખીને વાર્ષિક વેતન રૂ. ૭૫નું મળે છે. ગામમાં એ રાવણિયા છે. તેમને દરેકને માસિક પગાર રૂ. ૮ મળે છે. એટલે સરકારી પગારની આવક ગામને રૂ. ૨૬૭ની છે. આ ઉપરાંત જૂના વતનના ૮-૧૦ રૂપિયા ખીજા એ ત્રણ વચ્ચે વર્ષે વર્ષે મળે છે.

૧૧. ગામના એક બાઈએ નાની હાટડી માંડી જોઈ. મે જ્યુ ઉચરેઠથી રૂપિયારેડાની શાકભાજી લાવી ગામડાઓમાં ફરી વેચતા અને દહાડા કાઢતા. આ આવક રૂ. ૧૧૦ની થઈ.

૧૨. પરચૂરણ આવક તો વણશિયાની, પીલવાની કે સરમવેલની થાય છે. બિયાં જૂડી કાઢી પિલાવે એનું પિલામણુ આપવું પડે. આ સિવાય આ તેલમાં બીજું કંઈ ખર્ચ નથી થતું.

આજે અમારા ગામનું દેવું આશરે ૪૦,૦૦૦ રૂ. છે. આમાંનું વાજબી કેટલું છે એ તો તપાસ થાય ત્યારે જ માલુમ પડે.

હાલમાં કેટલું કેટલું દેવું કેટલાને છે એ નીચેના કાઠાથી જણાશે.

દેવાદાર કુટુંબો

દેવું બિલકુલ નહિ એવાં	૯
રૂ. ૫૦થી ઓછું એવાં	૧૨
રૂ. ૧૦૦થી ઓછું એવાં	૧૭
રૂ. ૨૦૦થી ઓછું એવાં	૩૭
રૂ. ૫૦૦થી ઓછું એવાં	૫૭
રૂ. ૧,૦૦૦થી ઓછું એવાં	૧૮
રૂ. ૧,૦૦૦ ઉપર એવું	૧
રૂ. ૫૦૦-૧૦૦૦ની થાપણવાળાં	૨

આ દેવાનું વ્યાજ જ રૂ. ૫,૦૦૦ થઈ જાય છે.

ગામનું પૂરું સરકારી મહેસૂલ રૂ. ૪,૨૦૦ છે. મહેસૂલ વધારે છે એવી આપણે ખૂબ પાઠીએ છીએ પણ એથીયે વધારે મોટી ચૂસ તો આ દેવાનું વ્યાજ ચલાવી રહ્યું છે એનું શું ?

ભવકની વિગત :

૧. વર્ષ સારું નહિ હોવાથી લોકોએ ખૂબ કરકસર કરીને દિવસો કાઢ્યા. આ વર્ષે ગામમાં ચોખા ખાનારાં તો ૮-૧૦ ઘર જ હશે. બાકીના બધાને કોદરા, બંટી અને બાવટા ઉપર જ ચલાવવું પડ્યું છે. એ જ પ્રમાણે ખાવાની બીજી બધી બાબતોમાં કસર વેડી છે. આથી ખાધાખર્ચ ૩. ૧૮,૦૦૦ થયું. એટલે જણ દીઠ રોજનું સરેરાશ ખાધાખર્ચ ૩. ૦-૦-૧૧૧૧ થયું.

૨. કપડાં અને જોડા તો આ વખતે ઘણાખરાએ ખરીદ્યા વિના જ ચલાવ્યું છે. કેટલાકને સાસરેથી કપડાંની ઘણીખરી મદદ મળી છે. એમ છતાં ૩. ૨,૫૬૦નું કપડાં-ખર્ચ થયું.

૩. સામાન્ય વર્ષમાં અમારા ગામના લોકોને ઢોર માટે ઘાસ નથી ખરીદવું પડતું. પણ એણે તો ડાંગર કે બાવટો રોપાયો નહિ, એટલે એનું પરાળ તથા બાટું પણ ન મળ્યાં. વળી જમસાને કારણે એ ગંજી ઘાસ બળી ગયું. આથી ગામને ૩. ૩૫૧૧ નું ઘાસ ખરીદવું પડ્યું.

૪. છેલ્લાં એ વર્ષ નબળાં ગયાં હતાં અને તેમાં પણ આ તો સૂકું અને સાથે હિમવાળું વર્ષ આવ્યું, એટલે ગામલોકોને મહેસૂલ ભરવું બહુ આકરું હતું. સુકવણું પડ્યું એ વખતે જ ગામલોકોએ સરકારને અરજીઓ કરી રાહત માગી હતી. પણ એટલામાં મોડો મોડોયે વરસાદ આવ્યો. આ વરસાદથી ક્યારીની જમીનમાં ડાંગર રોપી શકાય એમ નહોતું. છતાં અમલદારોએ તો માની લીધું કે, વરસાદ આવી

ગયો એટલે ખેડૂતોની બધી ફરિયાદો દૂર થઈ ગઈ. એટલામાં તો એ જ વર્ષમાં પાછું હિમ પડ્યું. આ હિમે શિયાળુ જીવ અને કપાસનું રથુંસથું તૂલ પણ બાળી નાખ્યું. બોકો શું ખાઈશું અને કેમ જીવીશું એ ગભરાટમાં સળવળવા લાગ્યા.

થોડી અથડામણ પછી અમલદારોએ પાકની ફરી તપાસ કરી અને માસરા ગામનું અડધું મહેસૂલ મુલતવી રથું. આ હિસાબે રૂ. ૪,૨૦૦ નું મહેસૂલ ભરવાનું હતું તેમાંના રૂ. ૨,૧૦૦ આવતે વર્ષે ભરવા એવી તાત્કાલિક રાહત મળી.

બીજી બાજુથી જિલ્લા સમિતિના મંત્રી માસરા ગામમાં આવી ગામની નુકસાનીની વિગતો લઈ ગયા અને ટૂંક મુદતમાં જ માસરાને અનુકૂળ પડે એવા નજીકના થામણા ગામમાં સસ્તા અનાજની એક દુકાન ખોલી. આ દુકાનથી માસરા અને એની આજુબાજુનાં ગામોના બહુ બોકોએ બિયાવાની મોસમમાં સેંકડો રૂપિયા બચાવ્યા. વાણિયો ૩૧ રૂની મણુ જીર આપતો હતો તેને બદલે સમિતિની દુકાને ૧૧૧ રૂપિયે મણુ લેખે જીર વેચવા માંડી. ખેડૂતોને નાણાં રોકડાં આપવાં પડતાં હતાં એ એક મુશ્કેલી હતી જ. એમ છતાં ખેડૂતો સમિતિની દુકાને જ ઊભરાતા. આ દુકાન આખું વર્ષ ચાલી, એટલે આખું વર્ષ વાણિયાઓની વધારેપડતી ચૂસમાંથી તો ખેડૂતો બચી જ ગયા.

૫. ગમે તેવી તાણ હોય છતાં ખેતી તો કરવી જ પડે. કેટલાક ખેડૂતો પાસે ઘેર ન હતાં. પછી ખેતી શી રીતે થાય ? છેવટે ગમે ત્યાંથી ઉધાર લાવીને રૂ. ૩૬૮ નાં ગામબોકોએ ઘેર ખરીદ્યાં.

૬. ભેંસને એકલા કપાસિયા ખવડાવે અગર તો રોજ રોજ કપાસિયા ખવડાવે તો ખર્ચ વધારે થઈ જાય. આથી અમારે ત્યાં કપાસનાં સફેલાં (ઠાલિયાં), કાદરાનું જૂસું અને થોડા કપાસિયા — આ ત્રણને સાથે બાંસીને ખવડાવે છે. આથી ખર્ચ ઓછું થાય છે અને ઢોરને પૂરતા પ્રમાણમાં ખાણ મળી રહે છે. એમ છતાં ગામને રૂ. ૭૦૦ ના કપાસિયા લાવવા પડ્યા.

૭. બારૈયા કામમાં મહેમાનનું કેકાણું નહિ. આવે ત્યારે હગલાબંધ આવી પડે અને ન આવે ત્યારે કાઠિયે ન આવે. સામાન્ય રીતે ઉનાળાની નવરી મોસમમાં આ શેડો ગામ-ગામતરાં કરવા નીકળે છે. એ શેડો રોજ ગમે તેવા ખોરાકથી ચલાવી લે, પણ અમુક મહેમાન આવ્યા એટલે જોળ કે બી તેલ વાપરવાં જ જોઈએ. વાણિયાને ત્યાંથી ઉધાર લાવીને કે કાઠિયે ત્યાંથી ઉઝીનું પાછીનું કરીને પણ આ દાપું ચૂકવવું પડે. કેટલાક મહેમાનોને તો દારૂ પણ ધરવો પડે. જમાઈ કે દીકરી આવ્યાં હોય તો કાંઈક કપડુંલતું લેવું પડે અને ઘેર જાય ત્યારે અનાજની પોટલી પણ મોકલે. આ વર્ષ સૂકું છે એ તો મહેમાનોને પણ જાણ થઈ ગઈ હતી. એમ છતાં મહેમાન પાછળ ગામે રૂ. ૫૦૦ તો ખર્ચ્યા જ.

૮. આ સાલ ખેતરોમાં નીંદામણ બહુ ઓછું થયું હતું. સામાન્ય રીતે નીંદવાનું ખર્ચ તો લાંબી જમીનવાળાઓને જ આવે છે. બીજા તો હાથોહાથ નીંદી લે અને કાંઈ વખતે બહુ ઘાસ થઈ ગયું હોય તો પાડોશીઓને પણ એકાદ દિવસ માટે બોલાવી લાવે. પોતે પણ એવી રીતે પાડોશીનું કામ કાઢે. આ ઉપરાંત હળલાકડાંનું ખર્ચ આવ્યું. હળલાકડાં

બનાવવામાં આ લોકો મોડા જાગે છે તેથી એમને બહુ ઓભાવું પડે છે એટલું જ નહિ, પણ દામ પણ મોંઝામાં આપવાં પડે છે.

૯. બીજાં પરચૂરણ ખેતીખર્ચોમાં — ખેતરમાં બકરાં ઘેટાં બેસાડવાં, કેસ વરત ખરીદવાં, છેડા ગોદાવવા, ભીંડી ખરીદવી — આવાં આવાં ખર્ચો હોય છે.

૧૦. પરચૂરણ ખર્ચોમાં ડાકોર ઉમરેઠના મેળાઓમાં પાન બીડાં ફૂંકવાં, ખાનગી લાંચ રુશવત આપવી, કે કાંઈ અણુધાન્ય ખર્ચ ગણ્યું છે.

૧૧. ગામને ૪૦,૦૦૦ રૂ. નું દેવું છે. એનું વ્યાજ જ વર્ષે દહાડે આશરે ૫,૦૦૦ થાય. આ તો દોકડા ક્ષેત્રે હિસાબ ગણ્યો છે. પણ ખાનગી રીતે આથી ઘણાં ભારે વ્યાજ અપાય છે.

હવે પછીનાં જ ખર્ચો આવે છે તેને હું ખોટાં ખર્ચો કહું છું. આ ખર્ચોમાં એક પાઈ પણ ન વપરાય તોય ખેડૂત સાચો ખેડૂત રહી શકે એટલું જ નહિ, પણ તો જ એ સાચો ખેડૂત બને.

૧૨. ગામમાં અશીણ ખાનારાની સંખ્યા હાલમાં ૨૧ છે. આ ઉપરાંત પ્રસંગ આવ્યે કમુંબા પીનારા તો ઘણા છે, પણ આ ૨૧ તો બંધાણી. એમને અશીણ ન મળે તો ચેન ન પડે. એમનું વાર્ષિક ખર્ચ રૂ. ૩૬૮ થાય છે. હવે નવા અશીણિયા ન બને એ વિષે સારી કાળજી લેવાય છે.

૧૩. આપણને એમ લાગે છે કે ચા તો શહેરી લોકોનું જ પીણું છે; પણ હું અહીં આવ્યો ત્યારે જાણ્યું કે ગામડે એનું ઓછું સન્માન નથી કર્યું. આજે માસરામાં

પહેલાં જેટલાં તપેલાં નથી ઊકળતાં. છતાં હજી ચાના પીનારા બંધાણી ૪૨ છે. એમાંના ૨૪ તો ચાના ગરાડી છે. સવાર પડ્યા વિના રહે તો એમને ચા પીધા વિના ચાલે. આ ઉપરાંત મહેમાન આવે ત્યારે તો લગભગ બધાં જ ઘરમાં ચા થાય. “ચા ન કરીએ તો મહેમાન આપણે વિષે શું માને?” એવી ચિંતા કરતાં કરતાં ૩૧. ૭૫૦ ઉપર ચા પાણી ફેરવી મૂકે છે.

૧૪. ચા જેટલી જ ખર્ચાળ પણ એથી વધુ વ્યાપક થઈ પડેલી બદી તે તમાકુની છે. ઘરની અંદર દરેકેદરેક પુરુષ હુકો પીએ. હુકાની નેહ મોઢે ન પહોંચે એટલા નાના બાળકને પણ બોળામાં બિંચે એસાડીને હુકો પાતો આપ દેખાયો છે. આ ચા તમાકુને જડમૂળથી કદી કાઢી શકાશે કે કેમ એવી મારા મનમાં શંકા થાય છે. હમણાં હમણાં પાટીદારનું જોઈને આ કામ પણ થોડી થોડી તમાકુ રોપવા લાગી છે. હું તો કહું છું કે, સરકારે કાયદાની મદદથી આ તમાકુના વાવેતરને તો દફનાવવું જ જોઈએ. એના ઉપરની જકાત તો જેટલી વધારી શકાય એટલી વધારવી જોઈએ. તો જ આ બદી અટકી શકે. આજ સુધી તમાકુનો એક પણ ફાયદો મારા જાણવામાં આવ્યો નથી. હા, ખેડૂતો એવી દલીલ કરે છે ખરા કે, એ હુકાને બહાને અમે ખેતી કરતાં કરતાં ઢોરને પણ આરામ આપી શકીએ છીએ અને અમે પણ આરામ લઈ શકીએ છીએ. પણ હું સામે એક સવાલ પૂછું છું કે, હુકા ખીડીના બંધાણી નહિ હોય એ કામ કરતાં કરતાં આરામ જ નહિ ભેતા હોય? ખીજું, એ હુકાને લીધે તડાકા મારવામાં તમારો કેટલો વખત વેડી મારો છો?

હુક્કાની તલપ માટે પાંચ ખેતર રખડનારો ખેડૂત મેં જોયો છે. એ વખતે એના ખેતરની વરાપનું શું? આ ઉપરાંત તમાકુનાં તો અનેક નુકસાન છે. એ બધાં સમજાવીએ છતાં હુક્કો એટલો ધર ધાલી બેઠો છે કે એને સમજાવટની બહુ અસર નથી થતી.

તમાકુના વાવેતર પાછળ ખેડૂતો કેટલા ગાંડા થયા છે એ તો હું માસરા પાસેના થામણા અને ઉમરેઠ વચ્ચેનાં ખેતરો જોઈ છું ત્યારે સમજ પડે છે. તમાકુને વણુઓ ન આવે એ માટે ત્યાંના ખેડૂતોએ રાયણનાં સેંકડો ઝાડ વાઢી પાડ્યાં. તમાકુ વધી એ સાથે ઢોરની ચાર ઘટી, ખાવાનું અનાજ પણ ઘટ્યું. અને હમણાં હમણાં તો હિમ પડવા લાગ્યું છે એટલે તમાકુ પણ હાથમાંથી જાય છે. કેટલાક ખેડૂતો હવે આ વાવેતરથી પરતાવા લાગ્યા છે. પણ રોકડા રૂપિયાથી ખોખો ભરાય એ કલ્પના જ એમનું માથું ફેરવી નાખે છે. હું કહું છું કે, તમાકુ એ ખેડૂતનો નહિ પણ આખા મનુષ્યસમાજનો દુશ્મન છે. એને દૂર કરીએ તો જ ખેતીની આબાદી થાય.

૧૫. માસરા ગામના લોકોને દારૂ ન પીવો હોય તો પણ પીવાનું મન થઈ જાય એવું એક દારૂનું પીકું સરકારે ગામ વચ્ચે આવ્યું જોલાવ્યું છે. એ ઉપરાંત મહુડાનાં ઝાડ પણ અહીં પુષ્કળ છે. એટલે હાથે દારૂ ગાળવો હોય તો પણ સગવડ તો છે જ. ગામમાં રોજ દારૂ પીનારા તો કોઈક હશે; પણ હોળીના ઉત્સવ વખતે, વિવાહપ્રસંગે કે મહંમાન આવ્યા હોય ત્યારે પીએ એવા તો વરતીના ત્રીજા ભાગના લોકો હશે. સામાન્ય રીતે અહીંની દારૂની દુકાનનો

વધારે ઉપયોગ માસરા તેમ જ આજીવ્યાજીવનાં ગામોના હરિજનો કરે છે.

આ વર્ષે પીઠાવાળા કલાકે સરકારને રૂ. ૨૭૫૭ હરાજના ભરવાના છે. ૨૭૫ ગેલન દારૂનું ખર્ચ એને રૂ. ૯૬૨૧ થયું. આમ કુલ ૧૨૩૭૧ નો એણે ખર્ચ કર્યો છે અને એમાંથી એ રૂ. ૨૦૬૨ ઉપજવવાની નેમ રાખે છે.

૧૬. તમાકુ પીવા લાયક અને એ પહેલાં એને ગોળ અગર કાકળથી કેળવવામાં આવે છે. અહીંયાં કોકો ગોળ કરતાં કાકળ વધારે સારો ગણે છે, કારણ એમાં ગોળની મીઠાશ સાથે મહુડાનો નશો પણ છે. વળી એ એક પાંદ્રના પણ ખર્ચ વિના મેળવી શકાય છે. મહુડાને ઉકાળીને એના પાણીને, શેરડીના રસમાંથી ગોળ બનાવવા માટે જેમ ઉકાળે છે એમ, ઉકાળવાથી કાકળ અને છે. માસરામાં મહુડાનાં ઝાડ પુષ્કળ છે, એટલે આ કાકળ ઘેર જ બનાવી લેવામાં છે. એણે સાલ કાકળ બનાવવા માટે ૮૦ મણ મહુડાં વપરાયાં. ૮૦ મણ મહુડાંના ૪૦ રૂપિયા ગિપજે.

૧૭. ફોર્ટ કચેરીને અંગે કુલ ૬ જણાને ખર્ચ થયેલું. એમાં મોટામાં મોટું ખર્ચ ગામના વાણિયાને એના ઉપર બળજબરીનો મુકદ્દમો ચાલતો હતો તેને અંગે થયું હતું. એ પોતે રૂ. ૬૦૦નું ખર્ચ કરે છે. બાકીના પાંચ જણને રૂ. ૨૧૫ નું ખર્ચ થયું. આમાંનો એક મુકદ્દમો ધરમાંથી મહુડાં નીકળ્યાં એ માટેનો જકાતના ગુનાનો હતો.

૧૮. માસરા ગામમાં માતાઓ તથા ભૂવાઓની સંખ્યા ઘણી મોટી છે. એટલે માનતાઓ, બાધા આખડીઓ, તથા ઝોડ વળગવાનું પણ ખૂબ ચાલે છે. સામાન્ય તાવ આવ્યો

હોય કે ગાંઠ નીકળી હોય તોપણ માતા કે મહારાજને ધુણાવે. આ વહેમને અંગે ગામે રૂ. ૩૮૦ ખોયા.

૧૯. ગામમાં લગ્ન ૧૧ થયાં તેનું ખર્ચ ૨૧૨૪ રૂ. થયું. આ વર્ષ નવળું હતું તેથી આ ખર્ચ ઓછું થયું. સામાન્ય વર્ષમાં આ ખર્ચ રૂ. ૪,૦૦૦ સુધી પહોંચે છે.

૨૦. મરણ પાછળનાં કારજ છ થયાં. એનું ખર્ચ તો લગ્ન કરતાં પણ ઓછું થયું. સામાન્ય વર્ષમાં લગભગ રૂ. ૨,૦૦૦ થાય, પણ આ વર્ષે માત્ર રૂ. ૩૭૫ જ થયું. આમાં ઘેર ઘેર ફરીતે કારજખર્ચ અટકાવવાના મેં પ્રયત્નો કર્યા એ પણ ઓછા ખર્ચનું એક કારણ છે.

આ વર્ષે સરેરાશ લગ્નખર્ચ રૂ. ૨૦૨ અને સરેરાશ મરણખર્ચ રૂ. ૫૩ પડ્યું. આ ઉપરાંત દર વર્ષે થાય છે એવાં આ વર્ષે બીજાં નીચેનાં ખોટાં ખર્ચો ન થયાં એ પણ ગામને મોટો લાભ થયો.

રૂ.	રૂ.	વધારાનું
ભવૈયાના ૧૦૦	બાવાના ૫૦	લગ્નના ૨,૦૦૦
બારોટ ૧૫૦	ગોરના ૨૫૦	મરણના ૬૨૫
રાવળના ૧૨૫	૬૭૫	+ ૨,૬૨૫
		કુલ ૩,૩૦૦

આ રીતે આ વર્ષે રૂ. ૩,૩૦૦ની ગામને ખચત ધર્મ નવળું વર્ષ છે એમ કહી ગામનાં વસવાયાંને પણ ગામઘોડાએ કાંઈ ન આપ્યું. નહિ તો વસવાયાંને નીચેની વાજબી રકમ આપવી જોઈએ :

હજમના ૨૦૦ + (૧૦૦ આપ્યા છે)

સુધારના ૧૫૦

લુહારના ૧૫૦

બોર્ડના ૭૫

ફકીરના ૨૫

૬૦૦

આ રીતે $૩૩૦૦ + ૬૦૦ = ૩૯૦૦$ રૂ.નું કુલ ખર્ચ
ઓછું થયું.

સામાન્ય વર્ષમાં લગ્ન મરણ સિવાયનું ખોટું ખર્ચ
રૂ. ૬,૦૦૦ થાય છે. એટલે જણ દીઠ સરેરાશ રૂ. ૭-૦-૦
થયું. જ્યારે આ વર્ષે એ ખર્ચ રૂ. ૩,૦૦૦ થયું, એટલે જણ
દીઠ સરેરાશ રૂ. ૩-૮-૦ થયું.

આ ખોટા ખર્ચમાં મેં નીચેનાં ગણ્યાં છે : અપ્રીણ,
ચા, તમાકુ, દારૂ, કાકળ, કેટલું કચેરી અને ઝોડઝપટ.

આ આવક ભવક જોઈને કોઈ પણ માણસ ખેડૂતોનું
દુઃખ અને એનાં કારણો તારવી શકે એમ છે. આવકનો
વિચાર કરીએ તો આવક બહુ ઓછી છે. એક માણસની
રોજની આવક ૧૬ પાઈ થઈ છે. આને અમેરિકાની
રૂ. ૨-૧૧-૦ કે ઇંગ્લંડની રૂ. ૧-૧૪-૦ની આવક સાથે તો
ક્યાં સરખાવાય ! પણ હિંદની ૭ પૈસાની સરેરાશ આવક
ગણી છે તેની સાથે પણ એ ટકી શકતી નથી.

આ વર્ષ નબળું હતું એમ એક દલીલ કરી શકાય એમ
છે. પણ આજકાલ સામાન્ય વર્ષમાં પણ આ આવક ૭

પૈસાથી આગળ જતી હોય એવું નથી લાગતું. આ રીતે આપણા ખેડૂતને મોટામાં મોટું દુઃખ ઓછી આવકનું છે. આવક વધે તો ઘણાં દુઃખ દૂર થાય. ત્યારે આ આવક વધતી કેમ નથી? ખેડૂતને અનાવૃષ્ટિ, હિમ અને કાતરા જેવા કુદરતી કોપો તો નડે છે જ. પણ એ ઉપરાંત ખેતી કરવા માટે જોઈતાં સાધનો તથા ખિયાવું, તથા મજૂરો લાવવા માટે જોઈતાં નાણાં પણ ખેડૂતો પાસે નથી હોતાં. આથી ગમે તેટલી હોંશ હોવા છતાં એ ખેતી નથી કરી શકતો. તેમાંય ખારિયા કામ તો પહેલેથી ખેતીમાં પછાત છે. વધારામાં એનું આજસ. આ બધાં કારણો ભેગાં મળ્યાં છે, એથી ખેતીની આવક વધી શકતી જ નથી.

આના ઇલાજ તરીકે ખેડૂતોને ખેતીનાં સાધનો તથા ખિયાવું મળી રહે, શાહુકારના ત્રાસમાંથી એ ગિગરી જાય, એવી યોજના ઘડવામાં આવે, તેમ જ વ્યવસ્થિત ખેતીનું શિક્ષણ જોવા મળે એવા અખતરા પૂરા પાડવામાં આવે, એ જરૂરનું છે. ખેતી ઉપરાંત ખીજા ઉદ્યોગધંધા દાખલ કરવામાં આવે તોય આવકમાં કાંઈક વધારો થાય. અવડ ફૂવાને સુધારવામાં આવે તથા શિયાળુ પાકને ઉત્તેજન આપવામાં આવે તો એમાંથી પણ કાંઈક આવક વધે.

ખીજા બાબુથી, આવક ઓછી છે છતાં ખેડૂતના ખર્ચો વધારે છે એ નરી આંખે આંકડાઓ ઉપરથી જોઈ શકાય છે. જણ દીઠ રોજની સરેરાશ આવક ૧૬ પાઈ છે, ન્યારે જણ દીઠ રોજનો સરેરાશ ખર્ચ ૨૩ પાઈ છે. એટલે જણ દીઠ રોજની દેખીતી ખોટ ૭ પાઈ આવી. આ સાત પાઈએ તો ખેડૂતના દેવામાં વધારો કર્યો એમ જ કહો ને.

ખર્ચની વિગતો જોઈએ છીએ તો એમાં ખોટાં ખર્ચનું લગડું પણ નાનુંસૂનું નથી. પણ બીજા ક્ષેત્રો કહે છે એમ, ઘરેણું દાગીના પાછળ માસરાના કોડોએ પોતાનાં નાણાં રોક્યાં હોય એવું દેખાતું નથી.

ખોરાક પાછળ ૧૮,૫૦૦ ખર્ચ્યાં.

ખેતી વગેરે ઉપયોગી ખર્ચોમાં ૪,૬૮૫ ખર્ચ્યાં.

ન્યારે દેવાનાં વ્યાજ તથા ખોટાં ખર્ચોમાં ૧૧,૦૦૦ ખર્ચ્યાં.

આમાં દેવાનું વ્યાજ જ ૫,૦૦૦ તો છે.

આ ઉપરથી આપણે એ પણ જોઈ શકીએ છીએ કે, ખેડૂત પાસે જે થોડી આવક છે એનાં પણ એ યોગ્ય વ્યય નથી કરી શકતો, એ પણ એનાં દુઃખોનું એક કારણ છે.

ખેડૂતની આવક વધે, દેવાના ભારે વ્યાજમાંથી એ ઊગરી જાય, અને ખોટાં ખર્ચ કરતો અટકી જાય, તો ખેડૂતની આર્થિક સ્થિતિ જરૂર સુધરે. આ માટે સરકારી બંદોબસ્ત થાય, પ્રજામાં જ્ઞાન ફેલાય તેમ જ ખેડૂતમાં ખેતી તથા નીતિરીતિનું સદ્ગુણ ફેલાવવામાં આવે એ જ ઉપાયો છે.

ઉઘોગધંધા

ઉઘોગધંધાનું પ્રકરણ લખવું કે કેમ એ જ પ્રશ્ન થાય એમ છે, કારણ ખેતી સિવાય અહીં બીજો કોઈ ધંધો જ નથી. ગામમાં એક પણ વસવાયાનું ઘર નથી કે એય પોતાનો ધંધો કરી ખતાવે. ગામને હજમત કરાવવી હોય તો ચુણેલથી વાળંદ આવે ત્યારે થાય. માટીનું વાસણ જોઈતું હોય તો દેદાં કે થામણા જવું પડે. રાંપડીનાં પાસિયાં ટિપાવવાં હોય તો ઉમરેદ ફેરો ખાવો પડે અને હળનું ચવડું ખેસાડવું હોય તોય ચુણેલના સુથાર પાસે દોડવું પડે. જોકે હમણાં થોડાં વર્ષોથી ગામના ત્રણ આરૈયા જીવાનો થોડું થોડું લાકડાં છોલતાં શીખ્યા છે, એટલે ખેતીમાંથી ફાજલ રહેતા સમયમાં એ કાંઈક કાંઈક સુતારું કરે છે. ગામના આ ત્રણ કારીગરો પેદા થયા પછી હળની ફાયર મરાવવા માટે ચોમાસાને દહાડે ચુણેલ દોટ કાઢવી પડતી એ બંધ થયું છે. હવે તો એમને કોઈ કોઈ વખતે ઘર મારવાનું, બારસખા

એસાડવાનું કે ગાડું બનાવવાનું કામ પણ મળે છે. સામાન્ય રીતે એમની રોજી રૂ. ૦-૧૨-૦ થી રૂ. ૧-૦-૦ ગણાય છે. આ ઉપરાંત ખીજા એ ભાઈએ ઉનાળાને દહાડે મળી રહે તો લાકડાં વહેરવાનું કામ કરે છે; એમને રોજીમાં રૂ. ૦-૮-૦ મળે છે. લુહાર તો હજી ગામમાં કોઈ નથી પાક્યો, એટલે એ બાબતમાં ગામ પરગામનું એશિયાળું છે. કોઈ પણ માણસને નવાઈ લાગશે કે, લગભગ ૮૦૦ માણસની વસ્તીના આ ગામમાં એક પણ વસવાયું નહિ એ કેવી વાત! સાચે જ એ નવાઈ થાય એવું છે. વસવાયા વિના ગામને અડચણ પણ ખૂબ પડે છે. એમ છતાં ગામમાં કોઈ વસવાયું નથી આવી વસતું, એનું કારણ ગામલોકોનો સ્વભાવ છે.

ગામને એક જાતનું ખોટું અભિમાન છે કે વસવાયા એટલે તો આપણાથી હલકા. ખીજાને ગુલામ ગણવાનું એમનું આ માનસ એ ગામ બહાર જાય છે ત્યારે પોતે હલકા છે એવા સ્વરૂપમાં પલટાઈ જાય છે. જેમ કે, ચુણેલ જઈને સુતાર કે વાળંદની ખુશામત કરવામાં કે એડી ખીડી માગવામાં પણ એને હીણપદ નહિ લાગે. પણ એ જ માણસ જો ગામમાં વસવાયો બનીને આવે છે તો એની નાની સરખી ભૂલ બદલ ઘોલ મારતાં પણ આ લોકો નહિ અચકાય.

એક વખત મારી રૂબરૂમાં એક ૧૬-૧૭ વર્ષના જીવાને ચુણેલના એક આધેડ વયના વાળંદને 'મારા . . . , વહવાયું જોને ફાટયું છે' એમ કહીને છૂટું ખાસડું માથું હતું. એ વસવાયો પણ રીઢો થઈ ગયો હોય એમ આવાં કેટલાંય અપમાનો વેડી લે છે. હા, કોઈક વખતે એ એમની

દાઢીઓ વધવા દર્ધને અદ્ધો વાળવા પ્રયત્ન કરે છે. પણ સામાન્ય રીતે એને નમતું આપવું પડે છે.

આ વાળંદને માત્ર હળમતનું જ કામ કરવાનું હોય છે એવું નથી. લગ્નની કંકાતરી પહોંચ્યાડવી, લગ્ન વખતે વરરાજને નવડાવવો, મશાલ જાલવી, લગ્ન મરણનાં જમણુ વખતનાં મોટાં વાસણ માંજ આપવાં, હુક્કા ભરી આપવા, ગામમાં નોતરાં આપી આવવાં, અને કોઈ કોઈ જગ્યાએ તો કન્યા પસંદ કરી આપવાનું કામ પણ આ વાળંદને સોંપવામાં આવે છે એટલું જ નહિ, પણ વાળંદની સ્ત્રી દાયણનું કામ કરે છે. જોકે અમારા ગામમાં તો અહંનોન દાયણની મદદની જરૂર જ નથી પડતી. આમ વાળંદ એ એક આ કોકોનો બહુ ઉપયોગી હાથ છે. એમ છતાં અમારા ગામવાળા એને ગામમાં નથી રહેવા દેતા. એમ જ કહેતે કે પેલો રહેતો નથી. ગામમાં રહે તો એને ૧૫-૨૦ દિવસને અદ્ધે, વગર પૈસે, અઠવાડિયે અઠવાડિયે નાના મોટા અધાની હળમત કરવી પડે. અમારા ગામ ખાતે એ હળમ છે. એ હળમને માટે આ કામ બહુ ભારે કહેવાય. પણ ગામલોકો તેમ જ વાળંદ બન્ને એકબીજાને ચાલુ રીતે નભાવ્યે જાય છે. આ ઉપરાંત ગામમાં રહેવાની વાળંદની બીજી મુશ્કેલી ચોખ્ખાં છાશપાણી ગામમાંથી ન મળે એ છે. આરૈયાનાં છાશ-પાણીથી તો એ અભડાઈ જાય. આરૈયા કરતાંય ગંદાં છાશપાણી પાટીદાર કે બ્રાહ્મણ વાણિયાનાં હોય તો એને ખપે ! આરૈયાનાં એઠાં વાસણ માંજવામાં એને બાધ નથી એ એણે સંયમ છે ? એની મોટામાં મોટી મુશ્કેલી તો એ છે કે, આરૈયા કામની સૂકી ગરીબાઈ વચ્ચે એ જરા સુખી

હાલતમાં રહે તો આ શ્લોકોની આંખમાં આવે. આ જ ભય લગભગ બધાં વસવાયાંને આંતરી રહ્યો લાગે છે. અને ગામના શ્લોકોની બહાદુરી પણ કાંઈ ઓછી નથી. એક ઓડ માસરા ગામમાં રહેવા આવ્યો. ગામને એક છેડે એણે પોતાનું ઘર બાંધ્યું. ગામના શ્લોકોએ વિરોધ કર્યો. શું કામ ? માંસ મચ્છી ખાતાં ન અભડાય, ભેંસનાં છાણ મૂતરવાળા તળાવનું પાણી પીતાં ન અભડાય, એવા અમારા ગામના ભાયડા આ ઓડનું ઘર ગામની અડોઅડ હોય તો અભડાઈ જાય ! મેં પૂછ્યું કેવી રીતે ? તો કહે કે એનાં હાંદલાં ચાટી આવેલી બિલાડી અમારાં હાંદલાં ચાટી જાય તો ? મારું હસવું ખાળ્યું ખળાયું નહિ. અને સાચે જ એ ઓડ આજે પણ ગામથી થોડે દૂર એક ખેતરમાં અલગ પોતાનું ઘર બાંધીને રહ્યો છે અને ખેતી કરે છે. આમ ગામશ્લોકો વસવાયાંને પંજવે કે એ વસવાયાંથી પંજવાય એમ છતાં એમને વસવાયાંઓને બાર મહિને રૂ. ૧,૦૦૦નું અનાજ અગર રોકડ નાણું વહેંચવું પડે છે. તે નીચેના આંકડા ઉપરથી જોઈ શકાશે :

હળમને	૩૦૦	બોઈને	૭૫
ગોરને	૨૫૦	કુંભારને	૧૦૦
સુતારને	૧૫૦	ફકીરને	૨૫
લુહારને -	૧૫૦	કુલ	૧૦૫૦

ગામમાં કોઈ જાતનો સંચો તો હજી નથી આવ્યો. દૂધના સંચાવાળાએ બહુ વખત પહેલાં પ્રયત્ન કરેલો. પણ દૂધ વેચામ નહિ એ જાતની આ શ્લોકોની રૂઢ માન્યતાએ શ્લોકોને એની જાળમાંથી બચાવી લીધા.

અહીંનો મુખ્ય પાક ડાંગર છે, એટલે એ જ અહીંનો મુખ્ય ખેરાક કહેવાય. પહેલાં તો આ ડાંગર સૌ ખાંડણિયામાં હાથે ખાંડીને જ ખાતા. પણ હમણાં હમણાં ઉમરેડનો સંચો એને ૧ રૂપિયામાં કળસી ડાંગર ભરડી આપે છે. એટલે ગમે ત્યાંથી રૂપિયો કાઢીને એ ડાંગર ખાંડવાની મહેનતમાંથી બચવા પ્રયત્ન કરે છે. એમ છતાં અડધોઅડધ બોકો આવો રૂપિયો કાઢી શકતા જ નથી, એટલે એ તો હજુ જૂના ખાંડણિયાને જ વળગી રહ્યા છે.

દળવાની ધંટી તો અમારે ત્યાં હજુ સાવ જીવતી છે. ઉમરેડની સંચાની ધંટીનું જોર આમની ગરીબાઈ સામે ટક્કર નથી ઝીલી શકતું એટલું ગામનું ભાગ્ય કહો કે કમબખ્તી કહો, બન્ને છે.

ગામમાં પાંચમા છઠ્ઠા ભાગનાં ઘર ઉપર નાળોની જગ્યાએ જસતનાં પતરાં આવી ગયાં છે. અને જો આકાશમાંથી પૈસા ખરે તો તો હું કહું છું કે આખું ગામ એ જસતનાં પતરાંથી જ ઢંકાઈ જાય એવું બોકોનું માનસ છે. જ્યાં પતરાં નથી ત્યાં પતરાં લાવવાના પૈસા નથી એમ સમજવું. આવી સ્થિતિ આ નાના ગામડામાં કેમ થઈ પડી એ હું જણાવું.

ચોમાસે શિયાળો આ ગામમાં વાંદરાનાં ટાળેટાળાં ઊતરી પડે છે. એ વખતે ગામબોકો ખેતરમાં કામ કરતા હોય છે અને વાંદરાઓ છાપરે છાપરે ફૂદીને નાળોનો કચ્ચરધાણ કાઢતા હોય છે. રાત્રે ખેતરમાંથી થાકી બોથપોથ થઈને ખેડૂત ઘેર આવે ત્યારે એને એના ઘરમાંય નિરાંતે બેસવાનું ન મળે. ઘરમાં બધે પાણીની દદ્દડીઓ વહેતી હોય. વરસતે

વરસાદે થાક્યાપાક્યા ખેડૂતને થૂવા કરવા ચડવું પડે એ માથાના ધા જેવું લાગે અને આ થૂવા એક વખતે સમા કપી પછી પતી જતું હોય તો તો ઠીક. બીજે દિવસે એથી પણ વધુ થૂવા વાંદરાં નહિ કરી મૂકે એની શી ખાતરી? મેં મારા છાપરા ઉપર નાળો નાખવાનો ખૂબ આગ્રહ રાખ્યો. હવે ચોમાસાને દહાડે મને સૂતાં સૂતાં પાણી પીવાની સુંદર સમયક મળી રહી છે ! આ ઉપરાંત વરસે વરસે આટલી બધી નાળો તૂટતી હોવાથી ખેડૂતને નાળો મોંઘી પણ પડે છે. પતરાવાળાં છાપરાંમાં ત્રણ કે પાંચ મોબ સિવાય બીજું કશું ન જોઈએ. બ્યારે નાળોના છાપરામાં વળાઓ, સેડણ, મોતિયું વગેરે અનેક જાતની સામગ્રી જોઈએ. પણ ત્યારે આ વાંદરાનો કરો ઉપાય જ નહિ ? ઉપાય એ કે થોડા વાંદરાઓને મારી ભગાડવા અને થોડા રખા રાખી એમને ગામમાં આવતાં શેહ ખવડાવી દેવી. પણ બીજી અનેક જાતની હિંસા કરવાવાળા આ અમારા ભાઈઓને સુખે રહેવા ન દેનારાં વાંદરાંને મારતાં કે ખેતરોના પાક વાંછેરી નાખતા રોઝને મારતાં મહાપાપ લાગી જાય એવો સંસ્કાર આડે આવે છે !

અમારા ગામમાં કુંભાર નથી એટલે આજુબાજુનાં ગામડાંના કુંભારોને અમારા ગામમાંથી રૂ. ૧૦૦નું અનાજ તથા દાણા મળે છે, કારણ ચોમાસે નાળોનો તોટો આવે ત્યારે એ તો લાવવી જ પડે. એ ઉપરાંત અમારે ત્યાં પિત્તળનાં થાળીવાડકાને બદલે માટીની ઢાળલી તથા તાવડી, અને તપેલીની જગ્યાએ હાંદલીની વપરાશ વધુ છે. થાળી તો મહેમાન આવે ત્યારે જ વપરાય. હુક્કાનાં કચરિયાં, પાણીનાં માટલાં તથા ઘડા તો માટીના જ લાવવાના હોય છે. અનાજ

ભરવાની કોડી મોટે ભાગે માટીમાંથી ઘેર બનાવી શકે છે. પણ કોઈક સારી સ્થિતિવાળા હોય તેઓ કુંભારને ત્યાંથી પકવેલી કોડી પણ લાવે છે.

ભોઈ નજીકના મેરઆમલી ગામમાંથી આવી અવાર-નવાર કણજીનાં દાતણ નાખી જાય છે, અને બદલામાં દાણા ઉધરાવી જાય છે. કોઈક વખતે સારે માટે પ્રસંગે એને પાણી ભરી જવાનું કહેવામાં આવે છે.

પેર ગામમાં બે ત્રણ ફકીરનાં ઘર છે. આ લોકો ચોમાસાને દહાડે ગામલોકોને માટીની ગોળીએ લટકાવી નદીપાર કરાવે છે. બદલામાં ગામ એને ઘરદીઠ ૫-૧૦ શેર દાણા આપે છે. 'વસ્તી આબાદાન'નો આશીર્વાદ આપી એ ગામમાંથી બીજા માગી જવાનું કામ પણ કરે છે.

ગામમાં એક ઓડ છે. એનું મૂળ કામ માટીનાં મકાન બાંધવાનું. પણ અહીં એને એવું કામ મળતું નથી. કારણ, મોટા ભાગના લોકો તો પોતાનાં મકાન સગાંવહાલાં તથા આડોશીપાડોશીની મદદ લઈને હાથેહાથ જ કરી શકે છે. ગામમાં બે ઘર ઈંટેરી છે. બાકીનાં બધાં મકાન માટીનાં અગર કરાંડીનાં છે. આ રીતે ઓડનો ધંધો ચાલે એવું નથી. આથી એણે પોતાનો ધંધો ખેતી બનાવી લીધો છે. નાગડાના ગામમાં ધોળીના વાસા જેવી એની દશા થઈ છે. ખેતીમાંથી એનું ઠીક ચાલે છે. કોઈક વખતે ઘર ચણવાનું કામ મળી જાય તો એ પણ કરી આવે.

ગામમાં એક વાઘરી છે. એનો ધંધો ચોમાસે શિયાળે વાડામાં શાકભાજી તથા ચીબડાં તડખૂચ કરીને વેચવાનો છે. પણ એનો મુખ્ય ધંધો તો બૂવાઓ સાથે રહી ડાકણું

વગાડવાનો અને માતા ધુણાવવાનો છે. એ ઉપરાંત એ એક પાડો રાખે છે. ગામઘોડો બેંસને પાડો દેખાડવો હોય ત્યારે એને ત્યાં લઈ જાય છે. એનાથી પણ એને કાંઈક આવક થાય છે. આ ઉપરાંત એ થોડી ખેતી કરે છે, કોઈ કોઈ વખતે વાછડાના સોદા કરે છે, અને હમણાં હમણાં તો થોડો વ્યાજવટાવ પણ એ કરવા લાગ્યો છે.

એની ઐરી ગામની ઘંટી ટાંકી આપે છે, તથા કોઈ મરી જાય છે ત્યારે જાજ્યાં ક્ષેવડાવવાનું કામ કરે છે.

ગામના ખેતી સાથેના ઉઘોગ તરીકે કોઈ ખાસ ધંધો છે એમ ન કહી શકાય. ઘોડો પોતાને જરૂર પૂરતાં શેરિયાં ઉગાડી એની જાલમાંથી—ભીંડીમાંથી—દોરડાં ભાગી લે છે. વઘોણું તાણવાનાં નેતરાં, કેરી વેડવાની વેડી તથા ખેરો, અળદ માટે મોરડી, અછોડા, નાથો, રાસ, શીંકીઓ, કોસ માટે વરત, ગાડા માટે નાડ, જોતર, દોર, સમાર માટે સમારિયું વગેરે આ ભીંડીમાંથી જ બનાવવાનાં હોય છે. ખાટલાના વાણુ માટે ગ્રીણી દોરી તથા ફૂવાનું પાણી સીંચવાનું વરાડું પણ ભીંડીમાંથી જ બનાવે છે. પણ આ બધું પોતાના ઉપયોગ પૂરતું જ. વેપાર અર્થે આવો કોઈ ઉઘોગ ચાલતો નથી.

કાંઈ ધંધો ન હોય ત્યારે કોઈના આંખા સાચવવાનું કામ, સીમૂના રખા તરીકેનું કામ, લાકડાં વાઢી હેઢો વેચવાનું કામ, દૂર દૂર ગામોમાં જઈ ઘાસની ગાંસડીઓ બાંધવાનું કામ, અને કોઈક વખતે થડિયાં બાળી કોલસા પાડવાનું કામ કોઈ કોઈ કરે છે. આ ઉપરાંત આળુઆળુના લાટોની મજૂરી બાકી રહી. હા, હજુ થોડું રહી ગયું. મહુડાના

ઝાડની ડાળામાંથી ડાળિયું મેળવવું, પીલુનાં પીલવાં ઝૂડી વણશિયું મેળવવું, કે કોઈક વખતે સરગવેલનાં બિયાં પિલાવી સરગવેલ કઢાવવું. પણ આ બધું એમના વાપર પૂરતું જ, એમાંથી કોઈ નાણાં નથી પેદા કરતું.

સહેજે થઈ શકે એવા ઉલ્લોગધંધામાં તો કેતકીના ઝાડને વાડ તરીકે ઉગાડવામાં આવે તો એની છાલમાંથી દોરડાં બનાવી શકાય. સીમમાં વાડ તરીકે મેંદી રોપે તો એનાં પાંદડાંમાંથી પણ આવક થાય. સીમમાં કપાસ ઊગી શકે છે, એટલે રેંટિયાને પણ અહીં સ્વાવલંબી ધોરણ ઉપર ચલાવવાનું બની શકે. રેંટિયાના ફેલાવા માટે મેં ખૂબ પ્રયત્ન કર્યાં. પહેલા દોઢ વર્ષ સુધી તો મને એમાંથી બિલકુલ ફળ ન મળ્યું. પણ પાછળથી થોડી વ્યક્તિઓએ રેંટિયો પકડ્યો. એ ઉપરથી મને આશા બેસે છે કે, હજુ વધુ પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો રેંટિયો કાંઈક ઊંડો પેસે ખરો.

ગામમાં વસવાયાં નથી એ ગામની એક બહુ ખરાબ સ્થિતિ છે. ગામલોકોને સમજાવી વસવાયાં વસાવવાનું પણ એક આવશ્યક કામ છે.

ગામનું તળાવ ખોદવાનું અને એને સુંદર પાળો બાંધવાની તો બાકી છે જ. પણ એ ધંધો લોકલ બોર્ડ અગર સરકાર શરૂ કરે ત્યારે. આજે તો એ તળાવમાં ઢગલાબંધ નારો ઊગી નીકળે છે. એ નારો જ લોકો કાઢી નાખે તો તળાવમાં ત્રણ ચાર માસનું પાણી વધી જાય. અગર જો નારાની જગ્યાએ શિંગોડીનાં બી નાખી દીધાં હોય તો ગામને એ નકામા ચુસાઈ જતા પાણીમાંથી શિંગોડાની

આવક આવે, અને તળાવ ઊંડું થાય એટલે પાણીની ખોટ તો ન જ પડે.

ગામમાં ચમારનાં ઘર બે છે. પણ એ મરી પરવાયાં નેવાં છે. આજે તો એક જ રહ્યું છે. તેમાં પણ એક જ જીવાનિયો છે. એમ છતાં ગામના ઢેડ લોકો મરેલ ઢોરને ખેંચી જવામાં મદદ કરે છે, એથી ચમારની અછત જણાતી નથી. ચામડું પેલ્લો ચમાર પાસેના નાના કુંડમાં નેવું તેવું કમાવે છે. થોડું ઘણું ઉમરેદ જઈ વેચી આવે છે. બાકીનામાંથી કોસ, ચામડાના પટ્ટા, ઢોરના મોરડા, જોતર, નાડી વગેરે ગામને બનાવી આપે છે અને બદલામાં અનાજ મેળવે છે.

પણ ગામની મુખ્ય વસ્તી આરૈયાની છે. એને કોઈક ચોક્કસ ઉપધંધો મળવાની જરૂર છે.

ખોરાક

કોઈ પણ માણસની સાંસ્કારિક કે આર્થિક સ્થિતિનું માપ એના ખોરાક ઉપરથી પણ નીકળી શકે. સામાન્ય રીતે માસરાના લોકો સવારમાં સાંગરા — આવટો, કોદરા અને મઠનું મિશ્રણ — ના રોટલા અને કઢી, દાળ અગર શાકભાજી બનાવે છે. દિવસમાં ત્રણથી ચાર વખત એમને ખાવા જોઈએ. એ વખતે પેલ્લો સવારવાળો રોટલો અને દાળ, ને જો દાળ ન હોય તો રોટલો અને મરચું એ ખાવાના. સાંજે ખેતરેથી આવ્યા પછી પણ બટકું રોટલો ખાઈ લે. રાત્રે કોદરી, ખીચડી, ભૂડકું અગર દાળભાત બનાવે. ઘેર દૂધાણું હોય તો રાત્રે ઘીનો છાંટો અગર પાશેર અચ્છેર દૂધ પણ લે. પણ આ તો સામાન્ય સારી સ્થિતિવાળાની વાત કરી. મોટા ભાગના લોકોને તો ઘીનો છાંટો કે દૂધ નજરે જોવા પણ નથી મળતાં. કેટલાકને ઘેર ભેંસ હોય છતાં ઘી દૂધ

કોઈક પરવ દહાડે જ ખાવા મળે. પણ છાશનો ઉપયોગ આ કોડો છૂટથી કરે છે.

શાકભાજી વધારવામાં સામાન્ય રીતે ખેતરમાંથી ખૂડી આણેલા પીલવાનું વણશિયું અગર ડોળિયું વાપરે છે. આમાં વણશિયું ગરમ છે અને ડોળિયું વાયકું છે. રાત્રે દીવો બાળવામાં પણ મોટે ભાગે આ તેલ વપરાય છે. ચોમાસે શિયાળો આ કોડોને શાકભાજી મળી રહે છે; પણ એમાં જો એમણે આળસ છોડી દીધી હોત તો ધણો લાભ ઉઠાવી શકત. આજે દોડી, કૂખી, નારો, કંટોલાં, ગલકાં, તુંબડી, ડુંગળી જેવાં શાકભાજીનો એ સહેજે લાભ ઉઠાવી શકે છે. પણ એમનાં ત્રિય શાક મને એ જ જણાયાં છે. ડીંટિયાં (રીંગણાં) અને લીલાં મરચાં. આ શાક એમને ખૂબ ભાવે છે, અને પાછા એ ખાય છે પણ ખૂબ જથ્થામાં. સામાન્ય રીતે એમનાં દાળશાકમાં મરચાં મસાલો તેજ હોય છે. એમનો સૂકો ખોરાક ગળે ઉતારવામાં કેટલીક વખતે આ તીખાશ એમને મદદ કરતી હશે. પણ એ ચોપડ બહુ ઓછું વાપરી શકતા હોવાથી આ મરચાંની માડી અસર પણ એમના ઉપર સ્પર્શી પેઠે થાય છે. ખસ, દાદર, આખા શરીરે ખંજવાળ અને ફેાદલા એ અહીંનો સામાન્ય રોગ છે. એમાં આ રૂક્ષ ખોરાક અને ગરમ પદાર્થોનો પણ હિસ્સો છે એમ હું માનું છું. પેશાબની બળતરા એ પણ અહીંનો એક રોગ છે.

મેં આંકડા મેળવ્યા છે એમાં માસરા ગામના ખાધા-ખર્ચનો આંકડો ૧૮,૫૦૦ રૂ.નો છે. એટલે ૮૭૯ માણસની વસ્તીમાં રોજનું સરેરાશ ખાધાખર્ચ ૧૧૧૧૧ પાઈ થયું.

આપણને એમ થાય કે ૧૧૧૧ પાઈમાં એ ખાતો શું હશે ? ખરેખર, એમની સ્થિતિ એવી જ છે. આજે મોટા ભાગના ભોકો કોદરી અને કઠી પાઈને દિવસોં કાઢે છે. અને રોટલા કરે એમાં તો દળતી વખતે કોદરાના છીલકા પણ એ કોદરા સાથે જ દળી નાખે છે. અરે! મહુડાની મોસમમાં શેકેલાં મહુડાં પાઈને દનિયું કાઢનારા ખેડૂતો પણ મેં જોયા છે. ઘેર મહેમાન આવ્યા હોય ત્યારે શેર બાજરી અગર ચોખા દાળ માટે કોઈ સારી સ્થિતિવાળા પાકોશીને ત્યાં દોડતા પણ મેં ઘણું જોયા છે. ગયે વર્ષે ડાંગર કે બાવટાનો પાક બિલકુલ થયો નહોતો. એ વખતે ૧૦ શેર કોદરા માટે ઘેર ઘેર ભટકતા એક ખેડૂતનું ચિત્ર આજે પણ મારી નજર સામે ખડું થાય છે. રોટલા વિના રડતાં એનાં બાળકોનું દુઃખ હું સહન નહોતો કરી શકતો. ત્યારે શું ખેડૂત ઉનાળાના ધોમ તાપમાં ખરસેવાના રેલા નિતારીને કામ કરે છે અને ચોખાસે શિયાળે ઢીંચણ સમાણાં પાણીમાં ડૂંઢવાતો કામ કરે છે તે આ ૧૧૧૧ પાઈના સૂકા રોટલા માટે ? ૧૯૩૭નું વર્ષ તદ્દન નિષ્ફળ હતું એમ છતાં ખેતી તેમ જ બીજી મજૂરીમાંથી ગામે ૨૭,૧૫૨૧૧ રૂ.ની આવક કરી. એટલે જણ દીઠ રોજની સરેરાશ આવક ૧૬ પાઈની થઈ, અને આ વર્ષનું રોજનું જણ દીઠ સરેરાશ ખર્ચ ૨૩ પાઈ હતું. આમાંનો એનો લગભગ અડધો ભાગ તો મહેસૂલ, દેવાનાં વ્યાજ, ખેતીનું ખર્ચ તથા બીજાં સાચાંખોટાં ખર્ચોમાં ગયો. આ ૧૬ પાઈની કમાણીમાંથી કેવી ફૂર ખેંચતાણ ચાલતી હતી એ તો મેં મારી પોતાની નજરે જોયું છે. લણેલો પાક હજી ખેતરના ખળામાં હોય એ પહેલાં જ શાહુકારો ડમચિયાં

જોડી જોડીને ખેતરે ખેતરે ફરી વળે છે. બાજરી, તુવેર, કપાસ, દિવેલા જેવા પાકો તો બારોબાર શાકુકાર પોતાને ત્યાં જ પહોંચાડવાનો. બાકી રહ્યો આવટો અને કોદરા. એ તો ખેડૂત માટે ખાવા રહેવા દે કે નહિ? પણ મને યાદ આવે છે : એક દિવસ હું શેરીમાંથી ચાલ્યો જતો હતો ત્યાં કાંઈક ચર્ચા સાંભળી હું ઊભો રહ્યો. નજીકના ઘરમાંથી જ અવાજ આવતો હતો, 'પૈસા ના હોય તો કોડી ખાલી કર.' 'પણ ભાઈસાબ કોડી ખાલી કરું તો મારે મારાં છોકરાંછીયાંને ખવડાવવું શું? આ ચપટી આવટોય રહેવા ન દો તો મારે વરહ કાઢવું શી રીતે? તમારાં નાણાં કાંઈ ખોટાં છે? આવતે વરસે સારો પાક આવશે એટલે તમારાં નાણાં પહેલાં ભરી આલીશ.' 'ના, ના; એવાં બહાનાં નહિ ચાલે.' હું આ સાંભળતો સાંભળતો બારણા પાસે ગયો ત્યાં તો એક વાણિયો હાથમાં ચામડાનાં ત્રાજવાં અને દસશેરી લઈને ઊભો હતો તે નીચું ધાલી કોડી પાસે ખેંચી ગયો, કોડીનું સાણું હાથે ઉઘાડી લીધું અને કોડીમાંથી આવટો સેરવી છાપડું ભરવા લાગ્યો. ઘરની સ્ત્રી એક ખૂણામાં ભરાઈને ઊભી હતી. છોકરાં નિરાશ ચહેરે આપનું લાચાર મોઢું જોઈ રહ્યાં હતાં; અને વાણિયો જાણે ઊભેલાં બાળકોનાં શરીરમાંથી કોહી કોતરી કાઢતો હોય તેમ, 'લાભ, લાભ, ખેય, ખેય,' કરતો કરતો કોડી ખાલી કર્યો જતો હતો.

આવી હાલતમાં ખેડૂત પોતાની માનવતા બૂલી જાય એ કેટલું સહજ છે !

મહેસૂલનો હપતો વસૂલ કરવા માટે તલાટી ગામમાં આવ્યા હોય અને રાવણિયા ખેડૂતને ઘેર એક બે ફેરા ખાઈ

ગયા હોય છે ત્યારે એનું મન કેવું ચગડોળે ચડેલું હોય છે? ખેતરમાંથી અનાજ લઈ જતી વખતે આવેલો શાહુકાર જુદી જાતનો હતો. આજે સરકારનો હપતો ભરવા માટે ખેડૂત પૈસા માગવા ગયો છે ત્યારે એ જ શાહુકાર નવે સ્વર દીધી નીકળે છે. ‘વ્યાજ પણ ભરવું નહિ અને પૈસા તો ચડચે ઘોડે લેવા દોડ્યા આવો છો!’ ‘પણ શેઠ, કાંઈ સરકારનો હપતો ખજે છે?’ ‘ના ખજે તો તેમાં હું શું કરું? આવજો એ દી પછી. હમણું મારો હાથ બીડમાં છે.’ ‘અરે શેઠ, તમે જાણો છો? રાવણિયો ત્રણ વખત આંટા ખાઈ ગયો. ખેતરમાં ગયો હતો તો સાં ઐરી ખોલાવવા આવી. એટલે આજ તો પૈસા આલવા પડશે.’ ‘મારું ત્યારે કાલે આવજો. કાલ પૈસા આવવાના છે. આજ તો મારી પાસે ખોટી બદામેય નથી.’ લાચાર થઈને ખેડૂત એ ગાઉ ચાલીને ચુણેલથી પાછો આવ્યો.

રાવણિયો — નારાકાકા, તમે પૈસા હવે ઝટ ભરી દો. તમારે માટે અમે તે કેટલાક ફેરા ફરીએ? આ તલાટો જ પીને ખેસવા નથી દેતો. એને ઝટ દઈને ડોકોર ભેગું થવું હોય તેમાં હડિયાપાટી કરાવીને પત્તર અમારી રગડી નાખે છે!

‘શાભાઈ, શેઠે કાલે પૈસા આલવાનું કહ્યું છે. કાલે વહેલી સવારમાં જવાનો છું. હવે નહિ લંખાય.’

ખેડૂતને સારું ખાવાનું નથી મળતું એમાં એની ઓછી આવક ઉપરાંત એનાં ખોટાં અને બિનજરૂરી ખર્ચો પણ એક કારણ છે.

એ દારૂ, અફીણ, ચા, તમાકુ તથા લગ્ન મરણનાં વધારેપડતાં ખર્ચો પાછળ, દર વર્ષે પોતાના રોટલા પાછળ ખર્ચે છે, એટલાં જ ખીજાં નાણાં ખર્ચી પાડે છે. એ અટકાવે તો આજે મળે છે એથી બમણું નહિ તો દોઢો રોટલો તો જરૂર એને મળે. એ જ પ્રમાણે અનાજને કેળવીને ખાવાની અવેર શક્તિ એનામાં આવે તોપણ એના બોરાકમાં મોટા સુધારો થઈ જાય.

આજે એ અનાજ રાંધે છે પણ એમાં સફાઈ નથી, સુધડતા નથી, કેળવણી નથી. નહિ તો આજે એની પાસે જેટલું અનાજ છે એને પણ કાંઈક સારું કરીને એ ખાઈ શકે. આજે તો એની પાસે ધાન છે, પણ તેની ધૂળ કરીને ખાવાની આંધળી રીત એમની પાસે છે.

મેં જોયું છે કે, માસરા કરતાં મોટાં ઉજળિયાત ગામોમાં રહેતા પાટીદાર ખેડૂતો કાંઈ સોના માણેક ખાંડીને નથી ખાતા; એય આવટો અને કોદરા જ ખાય છે. પણ એ કોદરામાંથી કોદરી કરે, ઢોકળાં કરે, હાંડવો કરે, આવટામાંથી રોટલા કરે, વડાં કરે, ઢેબરાં કરે. એ ઉપરાંત દાળ કરે, ઓસામણ કરે, ખાટિયું કરે, કઢી કરે. આમ એ છેલ્લી કોટીના ધાનને પણ કેળવીને કાંઈક ખાવા લાયક બનાવે છે. એથી એ સુખી જણાય છે. એમની પણ અર્થિક સ્થિતિ તો એવી જ હોય છે. બૈરયા બહેનોમાં હજુ એ જાતની ઉજળિયાત બહેનોની આવડત આવી નથી. એમને કોઈએ એ બતાવ્યું પણ નથી. એટલે બાવા આદમના વખતથી ચાલતા આવેલા મોટા ચક્કર જેવા રોટલા ઘડ્યા કરે છે અને રોજ રોજ

ખેતરમાંથી કામ કરી આવેલા ચાકચાપાકચા ખેડૂત પાસે ધર્યાં કરે છે. એ ખીચડી બનાવશે તો શાક નહિ હોય; અને ભાત બનાવશે તો દાળ નહિ હોય. પણ આ જાતની આવડત કાંઈ કેળવણી વિના મળે ? કેળવણીને નામે તો ગામડામાં મીંડુ છે. નાનો છોકરો કે છોડી જરાક સમજણમાં અને હરી ફરી શકે એવાં થયાં કે તુરત એમને માટે ઢોરો ચારવા જવાનું કામ નક્કી થયેલું જ હોય છે. ત્યાં નાના મોટા અને સારા ખૂરાના સહવાસમાં ન બોલવાનું અને ન ચાલવાનું એ શીખે છે. કેમ ખાવું, કેમ પીવું, કેમ બોલવું, કેમ બેસવું, એ કશાનું એમને ભાન નથી હોતું. અને હોય પણ ક્યાંથી ? એમની નિશાળ કહો કે ઘર કહો, જે કહો તે ઘર અને સીમ. પણ એ ઘરમાં તો એને જીંધું જ શીખવા મળે છે. મા બાપને ભાંડતી હોય છે તો બાપ માને ભાંડતો હોય છે. બાપ જ મોઢે માંડેલો મોટો ગોળામાં બોળતો હોય ત્યાં છોકરાં એથી શું વધારે સારું શીખે ? આવી ગામડાના ખેડૂતની હાલત છે. એને સુખી કરવો હોય તો એની રહેણી-કરણી સુધરે એવી તાલીમ આપવી જોઈએ અને એ તાલીમ આપવા માટે સેવાભાવી ભાઈઓ તેમ જ બહેનોએ આવાં ગંદાં ગામડાંઓમાં જઈને બેસી જવું જોઈએ. આ ફેરફાર માત્ર વાતો, બેબો કે ભાષણોથી નથી થવાનો, પણ સેવકોના અનુકરણ કરી શકાય એવા આચરણથી જ થવાનો છે.

પણ માની લો કે એનું ખોટું ખર્ચ બધું અટકી ગયું. તોય એની ખેતીની બચત એક આનાથી આગળ નથી વધતી. ત્યારે શું આ એક આનો માણસના પોષણ માટે પૂરતો છે ?

એટલે જ્યાં સુધી ખેડૂત પેટ ભરીને ખાતો નથી થયો ત્યાં સુધી એને, તું સુધરી જ અને સુખી થઈ જઈશ, એવી વાતો કરવી એ મને વધારેપડતી લાગે છે.

ખેડૂતને જે પોતાની કમાયેલી રોટી પોતે ખાતો કરવો હોય તો પહેલી જરૂરની વસ્તુ એ છે કે એની અનેકવિધ ચાલી રહેલી લૂંટ અટકાવવી જોઈએ. આમાંની મોટામાં મોટી લૂંટ શેઠ શાહુકારોની છે. દેવાના કુંગરોની છે, અને એ બધામાં ભાગીદારી પડાવે એવી એની નિરક્ષરતા અને અજ્ઞાન છે. આ બંનેનો ઉપાય, ધારે તો, રાજ્ય સહજે કરી શકે એમ છે.

કેળવણી

હું ગામમાં રહેવા ગયો અને મારે ત્યાં થોડા છોકરાઓ શીખવા આવવા લાગ્યા, એટલામાં તો મને માસ્તરનું બિરદ મળી ગયું. હું ગામમાં જ્યાં નીકળું ત્યાં શોકો મને માસ્તર નામથી સંબોધવા લાગ્યા. પણ આ સંબોધનથી મને આનંદ થવાને બદલે અકળામણ થવા લાગી. મને થયું કે, આ કલંકવાળું નામ તો મારે ન જ જોઈએ. કોઈને ઘેર જઈ કે તુરત મા કે આપ પોતાના છોકરાને ઉદ્દેશીને બોલે, ‘જે, આ માસ્તર આવ્યા, તને ભણવા લઈ જવા માટે.’ આ સાંભળીને છોકરો ધરના ક્યાય ખૂણામાં ભરાઈ જાય કે હું ત્યાં બેસું કે બિભો રહું ત્યાં સુધી એ બહાર જ ન ફરકે, અને જે કોઈ માઆપ એને બળજબરીથી બહાર બેંચી આણે તો એ રડતો જ હોય. આટલી એ છોકરાને માસ્તરની ધાક ! આવું માસ્તરપદ ક્ષેવું કોને ગમે ? મેં માસ્તર શબ્દનો સખત

વિરોધ કર્યો અને થોડા વખતમાં જ થોડો મને મારા નામથી જ બોલાવવા લાગ્યા. છોકરાઓને પણ થોડા વખતમાં સમજાઈ ગયું કે આ માસ્તર નથી પણ બબલભાઈ છે. કારણ મારી પાસેથી માર, ગાળ કે બય જેવું કશું એમને ન મળ્યું. મારી પાસેથી તો એમને ગીતો ગાવાનાં મળે, રમતો રમવાની મળે, તકલી કે રેંટિયો કાંતવાનો મળે, અગર તો વાતો સાંભળવાની મળે.

અમારા ગામમાં નિશાળ નથી. એમ છતાં માસ્તર શબ્દની બયંકરતાથી છોકરાઓ કેટલા પરિચિત છે એ આ પ્રસંગ જાહેર કરે છે. અને માયાપ ઉપર તો આ માસ્તરોએ એવી છાપ પાડી દીધી છે કે, માસ્તર માર મારે તો જ છોકરા સુધરે અને તો જ પારકી વિદ્યા હાથ આવે. આ માન્યતાને કારણે કેટલાક તો મને પણ કહેવા આવ્યા કે, જો મારા છોકરાને ન આવડે તો તમે મારજો.

વર્ષો પહેલાં માસરામાં શ્લોકલ બોર્ડ તરફથી એક નિશાળ આવી હતી. પણ વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા ઘટી જવાથી એ નીકળી ગઈ હતી. ત્યાર બાદ ગામના કેટલાક ઉત્સાહી શ્લોકલ એકાદ ખાનગી માસ્તરને અમુક વર્ષો સુધી નભાવ્યો. આમ ગામમાંથી ૧૫-૨૦ જણ સહી કરી શકે અગર કાંઈક વાંચી શકે એવા થયા. પણ છેવટે એ માસ્તર પણ ગયો. કેટલાક ભાઈઓ પ્રાસેથી એ માસ્તરની સોટીના ચમકારાની કથા મને આજે પણ સાંભળવા મળે છે. છેલ્લાં સાતેક વર્ષથી તો ગામમાં ભણવાને નામે મીંડું જ છે. ગાઉ સવા ગાઉ દૂર ખીજલપુર ગામ છે ત્યાં શ્લોકલ બોર્ડની નિશાળ છે. પણ એટલે દૂર નાનાં છોકરાં અને ખાસ કરીને બાઈયા કોમનાં છોકરાં

ભણવા જાય એ આજની સ્થિતિમાં લગભગ અશક્યવત્ છે. કારણ, એમને ભણવાની એટલી બધી તમા જ હોતી નથી. કોઈક કોઈક વખતે વાણિયાની લૂંટથી ત્રાસી આપને છોકરાને ભણાવવાનો ઉત્સાહ થઈ આવે. પણ રોજ ઠોર ચારી આવતા છોકરાનું કામ આ ઉત્સાહને મોજો પાડી દે છે. જે ગામમાં જ નિશાળ હોય તો કદાચ આ ઉત્સાહ આટલી ઝડપથી ન માર્યો જાય. નિશાળ સ્થપાવા ઉપરાંત માઆપના મનમાં ભણતરનું મહત્ત્વ હસાવવું એ પણ એક બહુ જરૂરી વસ્તુ છે. નહિ તો એક નજીવી મજૂરીના મોહમાં એ છોકરાને નિશાળથી ઉઠાડી લે છે.

ભણતરમાંથી છોકરો એક આનાની પણ રોકડી કમાણી લાવતો હોય તો માઆપ કેળવણી તરફ સહેજે આકર્ષાવાનાં. પણ આજની કેળવણીમાંથી છોકરો પાઈનો પણ દેખીતો લાભ તો નથી લાવતો જ. પણ ખેતર કે મજૂરીના કામ તરફ એક જાતની સૂગ કેળવે છે એ માઆપને કદી પોષાવાનું નથી.

ગામડાની નિશાળનો સમય ઋતુ પ્રમાણે બદલવો જોઈએ એટલું જ નહિ, પણ એની રમઝો પણ પાકની મોસમને અનુરૂપ થાય એ પ્રમાણે ગોઠવાવી જોઈએ. છોકરો થોડો પણ આપને ઉપયોગી થાય એવી સગવડ કરી આપવી જોઈએ. આજે ખેડૂત દાતરડાનો હાથો તૂટી ગયો હોય તોપણ આભાઈ મરે છે. ખેડૂતના દીકરાની આવી પરાવલંબી દશા આપણે ટાળવી જ જોઈએ. દાતરડું કાકરતાં, હજી શેવું ચરાળ કરતાં, કુહાડા કે કોદાળાનો હાથો ખેસાડતાં, ખાટલાનું સાલ ખેસાડતાં, કમાડનું ચણિયાનું ચડાવતાં, ધંટીનો ખીલડો

સુધારતાં — આવી આવી રોજના જીવનને ઉપયોગી હોય એવી બાબતો શીખવવી એ હું ખેડૂતનાં છોકરાં માટે આવશ્યક તાલીમ માનું છું. છોકરો ‘મા, ચા પા’ વાંચે કે ગજરા મારુની વાત વાંચતો થાય એમાં કાંઈ કેળવણી ન આવી ગઈ. એ નિશાળે ગયો છતાં એનો હુલ્લો તો કાયમ રહ્યો. એ નિશાળે ગયો છતાં એનાં કપડાં તો એવાં જ મેલાં રહ્યાં; મોઢામાંથી બાષા તો એવી જ મેલી નીકળતી રહી. હા, એ હોટેલ અને હેર કટિંગ સલૂન તરફ આકર્ષાયો, છાપાની કચરા જેવી જાહેરખબરો વાંચતો થયો. આને કેળવણી કહીશું? એને કેળવણી કહેવી હોય તોયે સુધારાની નહિ પણ બગાડાની કહેવી જોઈએ.

આજે ગામડાને અક્ષરજ્ઞાનની પણ એટલી જ જરૂર છે, પણ એ ગામડાના જીવનમાં ઉપયોગી થઈ પડે એ રીતે અપાવું જોઈએ. ગામડાના વિદ્યાર્થીને વાંચતાં લખતાં તથા હિસાબ ગણતાર આવડવું જોઈએ, પણ એ હિસાબ પણ ગામડાના બરના હોવા જોઈએ. એને નામાનું સામાન્ય જ્ઞાન હોવું જોઈએ, જેથી વાણિયો એની આંખમાં આંગળી ધાલીને છેતરી જાય છે એ ન બનવા પામે. આવી ગામડાની શાળા ત્રણથી ચાર કલાક કરતાં વધારે તો ન જ ચાલવી જોઈએ.

આમાંનું કેટલુંક કામ તો વ્યવસ્થિત રાત્રિશાળા દ્વારા પણ થઈ શકે. પણ સાવ નાનાં બાળકોને રાત્રિશાળા કરતાં દિવસની શાળા વધુ અનુકૂળ પડે છે.

શાળા ઉપરાંતના સમયમાં બાળકને રેડિયો, તકલી કે એવો જ બીજો કોઈ ધંધો શીખવવો જોઈએ. ખેતીમાં ફળ ફૂલ ઝાડ ઉછેરવાં, શાકભાજી કરવી, આ બધામાં બાળકને

ખૂબ રસ પડે છે. આવાં કામો કરતાં કરતાં એમનામાં સૌન્દર્ય માટે પ્રેમ, વ્યવસ્થિતતા માટે પ્રેમ, નિયમિતતાનો આગ્રહ — આવા ઉમદા ગુણો ખીલવી શકાય છે એટલું જ નહિ, પણ પ્રાથમિક ગણિત તેમ જ સામાન્ય જ્ઞાનની ખીજ અનેક વાતો આના સંબંધમાં કહી શકાય.

વિદ્યાર્થીને અક્ષરજ્ઞાન તો આપણે આપીએ જ. પણ ખરું મહત્ત્વનું જ્ઞાન તો એમને સ્વચ્છ રહેતાં શીખવવાનું, ગાળો ભૂલતાં શીખવવાનું, સત્ય અને નીતિના સંસ્કારો પાડવાનું, હુક્કા અને ખીડી છોડાવવાનું અને ચાલુ જીવન વિષેની કલ્પના ફેરવી નાખવાનું છે. એના જીવનમાં રાષ્ટ્રીયતા ભરી દેવાનું છે. આ કામ તો એમના તરફના પ્રેમ અને લાગણીથી ઊભરાતા વર્તનથી અને શિક્ષક તેમ જ માળાપના ચારિત્ર્યથી જ થઈ શકવાનું.

વિદ્યાર્થી એટલે એની સાથે માત્ર નિશાળ પૂરતો જ સંબંધ, પગાર પૂરતો જ સંબંધ, એ જાતની આજકાલ રૂઠ થઈ ગયેલી માન્યતા બદલી નાખવી પડશે. શિક્ષકે વિદ્યાર્થીના ઘર સાથેનો પરિચય વધારવો પડશે, એનાં માળાપ સાથે હળવું મળવું પડશે, એટલું જ નહિ પણ એમના આખા જીવનમાં ઊતરવું પડશે. એ કેમ ખાય છે? શું ખાય છે? એને ખાખી કપડાનો અને પોલીસની નેતરની સોટીનો કેમ મોહ છે? એ દારૂ તરફ અને મારામારીના વમળમાં કેમ તણાઈ જાય છે? એ જસાયિફ્ટીનો ભોગ કેમ થઈ પડે છે? આ બધું શિક્ષકે જાણવું પડશે એટલું જ નહિ, પણ એનાં સાચાં કારણો શોધી એમાંથી બચવાના રસ્તા પણ સૂચવવા પડશે.

સામાન્ય રીતે ગામડાનો માસ્તર ગામના થોડા આગેવાનોના હાથનું રમકડું થઈ પડે છે. અગર તો ગામડાના અબણ બોકોને લડાવી મારવાનું કે બે પૈસાની કમાણી કરવાનું શોધતો હોય છે. પણ ગામડાનો શિક્ષક તો સ્વાર્થ વગરનો અને કોઈ પણ પક્ષથી તટસ્થ એવો બાળકોનો શિક્ષક, માઆપનો સાચો સલાહકાર અને પ્રજાનો સેવક હોવો જોઈએ.

જસાચિટ્ટી

આ શબ્દપ્રયોગ જ પહેલો મેં માસરામાં આવીને સાંભળ્યો, પણ એ શબ્દ સાંભળું એ પહેલાં તો મને એનો પ્રયોગ જ જોવા મળ્યો. માસરામાં એને ‘જસો કયો’ કહે છે. આમ પ્રથમ પ્રયોગ જોવા મળ્યો એટલે જસાચિટ્ટી શબ્દ પ્રત્યે મને કદી વહાલ ન ઊપજ્યું.

એક દિવસ સવારમાં દાતણ વગેરેથી પરવારી, નાઈ ધોઈને ઘેર આવું છું ત્યાં રસ્તામાં બે માણસ મળ્યા. એકન હાથમાં લીલાંછમ પાંદડાંવાળાં આંબાનાં થડિયાં હતાં. બીજાન હાથમાં ધારિયું હતું. મેં પૂછ્યું, ‘ભાઈ, કયાં જાઓ છો અને આવા વાઢેલા આંબા કયાંથી લાવ્યા?’ પણ મને કશું જવાબ ન મળ્યો. એમના મોઢા ઉપરથી જ મને જણાવ્યું કે, કાંઈક અવનવું બનવા પામ્યું લાગે છે. મેં પ્રસન્ન પારખી કાંઈ વધુ પૂછપરછ ન કરી; પણ જરા આગળ વધી નજીકમાં રહેતા બીજા લોકોને પૂછ્યું તો જણાયું કે, એ તે

ડાકોર જાય છે. મેં કહ્યું, ‘કેમ?’ તો કહે; જુઓને, બિચારાના ત્રણ વર્ષના ઉછેરેલા આંખા વાઢી નાખ્યા છે. એટલે ફરિયાદ કરવા જાય છે. મેં પૂછ્યું, ‘કોણે?’ જવાબ મળ્યો, ‘આપણે શું જાણીએ? કહે છે કે ‘જહો’ થયો છે.’ પછી મેં તપાસ શરૂ કરી અને શોધી કાઢ્યું કે ‘જહો’ એટલે શું.

જસાનું મૂળ સ્વરૂપ બહુ સાદું હતું અને તે આવું કાંઈક — કોઈનું અંગત વેર વાળવા માટે અમુક મુદતમાં અમુક નુકસાન કરવાની સૂચના આપતો નનામો પત્ર લખવો તેનું નામ જાણે. પણ પાછળથી તો એમાં અનેક જાતની યુક્તિપ્રયક્તિ અને કાવાદાવા રમાવા લાગ્યા. આજે તો એ શાસ્ત્ર બહુ જ ખીલ્યું છે.

માનો કે મારે મારા દુશ્મન ઉપર જસાચિટ્ટી બાંધવી છે. તો હું મારા દુશ્મનનું ઘર નહિ બાળું, પણ મારા દુશ્મનને બીજા કોઈની સાથે બનતું ન હોય અગર થોડા દિવસ પહેલાં એની સાથે ટંટો ફિસાદ થયો હોય એવાનું ઘર બાળી મૂકું, અને ક્યાંક એકાદી નનામી ઉકેલવી પણ મુશ્કેલ પડે એવી અને અપશબ્દોથી ભરેલી ચિટ્ટી બાંધી દઉં. આ ચિટ્ટીમાં પેલા બે વચ્ચેની દુશ્મનાવટનાં કાંઈક કારણો તથા બીજા અનેક સાચી જૂઠી વાતો લખી હોય. આનું પરિણામ એ આવે કે, જેનું ઘર બળ્યું એ મારા દુશ્મનનો પાકો શત્રુ બનવાનો એટલું જ નહિ, પણ પોતાનું ઘર બળી ગયું એનો શક એ મારા દુશ્મન ઉપર જ લાવવાનો. પછી મારે તો એ બંને લડાયા કરે, વધુ બાળાબળી કયાં કરે, અગર કોર્ટ કચેરીએ ધક્કા ખાધા કરે, એ ઠંડે પેટે અને રાજી હૈયે જોયા કરવાનું અને રાજી થવાનું, અને હું માનું કે મારું ધાયું પાર

પડ્યું છે, દુશ્મન ગોઠવેલા દાવપેચમાં બરાબર ફસાયો છે !
આવી હલકી અને નિર્દય આ જસાપદ્ધતિ છે.

આવા જસા કરનારને પોલીસ પણ ક્યાંથી પકડે અને
ખીજી કોઈ પણ ક્યાંથી પકડે ? આ તો મેં જસાની બહુ
આગળ વધેલી પદ્ધતિ જણાવી. પણ ધણાખરા જસા તો
બહુ સાદા પ્રકારના હોય છે. એમાં, અમુક દિવસમાં તારી
દીકરીને સાસરે વળાવી દેજે, નહિ તો જોવા જોવી થશે;
અમુક દિવસમાં આટલા રૂપિયા ફલાણે ડેકાણે મોકલાવી દેજે,
નહિ તો માથું સલામત નહિ રહે; આવું આવું લખ્યું હોય
છે. આમાં કેટલીક વખત તો જેને ત્યાં રૂપિયા મૂકવાનું
લખ્યું હોય એ બિચારો આમાંનું કશું જાણતો પણ ન હોય.
સરકારી ચોપડે દુશ્મનનું નામ નોંધાવી એને પોલીસચોકડાએ
આંટા ખાતો કરવાની આ એક રીત છે. આવા જસાના
પ્રયોગોમાં ઉપર ઉપરથી સજ્જન જણાતા આગેવાનો તેમ જ
ઉચ્ચ કોમના લોકો પણ ભજેલા હોય છે.

શરૂ શરૂમાં તો જસા વિષે જાણીને મને બહુ દુઃખ થયું.
મારી પાસે જે કોઈ આવે તેને તેમ જ જ્યાં જાઉં ત્યાં આ
હલકો ધંધો છોડી દેવાનું હું સમજાવતો. પણ આવી બાબતમાં
કોઈ સાચું રહે જ નહિ. જસા ગામમાં એકબીજા પ્રત્યે
વેરઝેર અને દ્વેષભાવ ફેલાવે છે એટલું જ નહિ, પણ આખા
ગામનું વાતાવરણ કલુષિત કરી મૂકે છે. દરેક એકબીજાથી
ફક્કડે છે અને દરેક એકબીજા ઉપર વહેમની નજરે જુએ
છે. અને આ બાળવા જાળવાના જસા એટલા ચેપી અને
નિર્દય હોય છે કે એ ચાલ્યું એટલે એને રોકવું બહુ મુશ્કેલ
પડે છે.

એક વાર તો અમારા ગામમાં ત્રણ મહિનામાં છ સાત જસા થયા. એ દિવસ પહેલાં એક જણની ઘાસની ગંજ બળી ગઈ. પછી કોઈના આંબા વઢાયા. વળી કોઈ બીજાની ગંજ બળી. ત્યાં તો એક રાત્રે એક શેરીનાં ઘરોની હારની હાર બળવા લાગી. બીજી શેરીમાં ઘરનાં નેવાંમાં કોઈ અગ્નિનો તણખો ભરાવીને ચાલી ગયું. પાંચ દિવસ પછી ખબર આવે છે કે, એક જણાનું છાપરું અને ખેતીનાં બધાં સાધનો બળીને ખાખ થઈ ગયાં છે.

આ વખતે ગામનું માનસ કેવું બીકણુ થઈ જાય છે ! રાત પડે એટલે સ્ત્રીઓ, બાળકો અને મોટાઓ સુધ્ધાં ફફડતા હોય. આવતી સવાર સાજી સમી દેખાય તો સારું ! ખાસ કરીને આ અનાવો ઉનાળામાં, હોળી આસપાસ જ્યારે લોકો નવરા હોય છે ત્યારે વધુ અનવા પામે છે. અને અંધારી રાત આ કાળાં કામો માટે વધુ અનુકૂળ મનાય છે.

આ જસાચિટ્ટીઓથી માત્ર વ્યક્તિઓને જ નુકસાન પહોંચાડવામાં આવે છે એવું નથી. કોઈક વખતે એનાં પરિણામો આખા ગામને વેઠવાં પડે એવું પણ બને છે. જેમ કે, ગામના કૂવામાં ઘાસલેટ રેડી જવું, કૂવાનું થાળું તોડીને કૂવામાં ધકેલી દેવું. આવું ઘાસલેટવાળું પાણી પીને ઘણી વખત મારા ગળામાં બળતરા પેદા થતી. પણ આખા ગામ સાથે મારે પણ એ વેઠ્યે જ છૂટકો હતો.

એક દિવસ સવારે જિંદીને શેરીમાં વાળવા જઈ છું તો આખા ગામના રસ્તા ઉપર ચીબડાં તથા કાકડીના ટુકડા ટુકડા વેરાયેલા પડ્યા હતા. કોઈ જગ્યાએ કાકડીનાં તોરણો લટકતાં હતાં. થોડી વારમાં ખબર પડી કે, ગામના વાઘરીની

વાડી ઉપર જસો થયો છે. આખી વાડીના વેલા કાઠિએ વાઢી નાખ્યા છે. થોડી વારમાં ખીજ ખખર આવી કે, મામના ત્રણેય ફૂવાઓમાં વેલાનાં પાંદડાં તથા ચીબડાં અને કાકડીના દુકડાના ઢગશેઢગલા તરે છે.

• દરેક વખતે જસાની ચિટ્ટી મુખી પાસે અને ત્યાંથી ડાકોર પોલીસ થાણે પહોંચે. કાઠિ વખત ચિટ્ટીનાં નામોમાંથી ઉકેલી શકાય એવાં નામો ઉકેલીને લોકોને થાણે બોલાવવામાં આવે. આમાં મોટે ભાગે નિર્દોષ લોકો જ સંડોવાય છે. પોલીસ માર મારીને એમની પાસેથી સાચી ખીના કઢાવવા મથે. પણ આજ સુધીમાં માસરાના જસાઓમાંથી એકનો પણ કાઠિ ચોક્કસ તોડ પોલીસખાતું કાઢી શક્યું હોય એવું મારી જણ્યુંમાં નથી. અને સાચે જ આજની પદ્ધતિએ સાચો ઉકેલ આણી શકાશે કે કેમ એ એક પ્રશ્ન જ છે.

આવા જસા સામાન્ય રીતે ગામના જ લોકો કરતા હોય છે. કાઠિક વખતે પરગામના પણ કરી જાય છે. પણ મોટા ભાગના જસા ગામમાંથી જ થતા હોય છે અને એ કામ સામાન્ય રીતે ગામના નાગા ગણાતા લોકો જ કરતા હોય છે. રાવણિયા મુખી તેમ જ સ્થાનિક પોલીસ પણ ઘણી વખતે એમાં સંડોવાયેલી હોય છે. પછી સત્ય ખીના ક્યાંથી મળે ? એટલું જ નહિ પણ કાઠિ ભલતાને જ આનો ભોગ બનાવી દેવાના દાખલા પણ બને છે.

કેટલીક વખતે લોકો સાચી ખીના જણ્યતા હોવા છતાં ખીકના માર્યા એ વાત બહાર પાડવાની હિંમત નથી કરતા. એમાં કાઠિક વખતે પોલીસનો ડર હોય છે. પણ મોટે ભાગે નાગા લોકો એનું ધર કે ગંજ બાળી મૂકશે એવો

ફફડાટ હોય છે. આમ એ મનમાં ને મનમાં સમસમીને ખેસી રહે છે.

મારા ગામના ધણા લોકોને કેટલીક વખત ગામના રાવણિયા તથા ખીજા એ ચાર જણ ઉપર જાસા કરવાનો વહેમ આવતો, પણ એની વિરુદ્ધ ફરિયાદ કરવાની કોઈની હિંમત ન હતી. અંદર અંદર અચડ્યા કરે, પણ બહાર એક શબ્દ ન ખોલે એટલું જ નહિ, પણ કોઈ ખીજે ફરિયાદ ઉપાડે તો સાક્ષી આપવા આવતાં પણ એ ગભરાય. કહેશે, 'એ તો ઘરઆર બાળાને પાયમાલ કરી મૂકે. એના પંજામાં તો હજાર વાર આવી જવાય. તલાટી એના કબજાનો કહેવાય, મુખી એના કબજાનો કહેવાય, જમાદાર એના કબજાનો કહેવાય. એની સામે થવામાં શા સાર નીકળે? ભગવાને જે ધાર્યું હશે એ થયા કરશે.'

આવી કમબખ્ત હાલતમાં ગામમાં કોઈ સામુદાયિક કામ કરવું હોય તો એ તો શાનું અને જ? પેલો પેલાને દુસ્મન ગણતો હોય અને પેલો પેલાને દુસ્મન ગણતો હોય. આખા ગામના ભલાનું કામ હોય છતાં, અમુક માણસે એ કામમાં ભાગ લીધો એટલે અમુક માણસો એનો વિરોધ જ કરવાના. બધાયને રાજી કરી શકીએ એવું તો લગભગ અશક્ય. કારણ એમના અંગત રાગદ્વેષ આખા ગામના હિતમાં પણ વિઘ્ન નાખી શકે છે.

એક રાત્રે આ જાસાની જ ચિંતા કરતો કરતો હું સૂઈ ગયો. રાત્રે બારેક વાગ્યે એકાએક અવાજ આવ્યો. મકાનની જાળીમાંથી પ્રકાશ દેખાયો. હું ઊડીને બહાર નીકળ્યો તો ગામના બાણિયાનું અને એની બાળુનાનું મકાન સળગતું

હું. શોકો દોડાદોડી કરતા હતા, ખૂંસો પાડતા હતા, પાણીનાં માટલાં લાવતા હતા. હું દોડ્યો, એક સીડીથી છાપરા ઉપર ચડ્યો. વાણિયાના મકાનની હળુ પાંખ જ લાગી હતી. બાજુનું છાજનું મકાન લગભગ આખું બળી ગયું હતું. એની ઝાળ બાજુના ત્રીજા મકાનને પણ લાગી હતી. મેં છાજવાળા મકાનનું બળેલું આખું છાપરું એક જાડી વળી વડે નીચે ધસાવી પાડ્યું. છતાં આગ હોલવાઈ નહિ. પછી તો બે ત્રણ વાંસીઓ મંગાવી અને મકાનનું માટીનું કોટડું આગ ઉપર પાડી દેવડાવ્યું. આગ શાંત પડી. બાજુનું મકાન પણ થોડું તોડી પાડ્યું. વાણિયાના છાપરાની પાંખ પાણી રેડી રેડીને હોલવી પાડી. પણ આ વખતે મેં શું જોયું? શોકો ખૂંસો પાડે, દોડાદોડી કરે, જોયા કરે, પણ આગ હોલવવાનું કામ બહુ ઓછા કરે! એક વખત તો આગ હોલવવા જતાં બળેલા છાપરાં વચ્ચે મારો પગ પડ્યો અને હું અંદર ધસી પડતો મહા મુસ્કેલીએ બચ્યો. આ જોઈને શોકોને થયું કે, આ માણસે શા માટે આટલો બધો હલ્લો મચાવ્યો હશે? એનું તો કાંઈ ઘરબર બળતું નથી! પણ આ બનાવ પછી બહુ શોકો હોલવવાના કામમાં જોડાયા એ હું જોઈ શક્યો. પણ બધું હોલવાયા પછી તો શોકોનાં ટોળેટોળાં ઊલટ્યાં. કેમ કરીને આગ લાગી? કેમ કરીને હોલવી? આમ અનેક પ્રશ્નો આવવા લાગ્યા. કોઈ આશ્ચર્ય બતાવતા, કોઈ દુઃખ પ્રદર્શિત કરતા, તો કોઈ ટીખળ પણ કરતા.

આ બનાવ પછી મને ખૂબ અકળામણ થવા લાગી. આ જસા બંધ શી રીતે કરવા? કોણ બાળે છે એની

ચોક્કસ ખાતરી તો નહિ જ મળી શકતી. શ્લોકોને અમુક માણસ ઉપર વહેમ પડતો, પણ જાહેર રીતે એમનું નામ આપવાની હિંમત નહોતી. જેમની ઉપર શક આવતો એ શ્લોકો તો, ‘આવું કામ કરનારા કેવા હલકા છે? માણસનો તો ફીક પણ ઢારનોય નિહાહો શ્લે છે’—આવી આવી ડહાપણની વાતો કરતા. મને આ બધું જોઈને બહુ મૂંઝવણ થતી. કોઈ પણ રીતે મારે તો આ અટકાવવું હતું. એક દિવસ આખા ગામને ભેગું કરી મારા દિલમાં જેટલી વરાળ હતી એટલી ઠાલવી કાઢી, અને બહુ બહુ રીતે આવા ધંધા ન કરવા સમજાવ્યા. છેવટે શ્લોકો પાસેથી, કોઈ એવું કરનારાને ખાતરી મળે તો વાત ગામના પંચ પાસે રજૂ કરવી, એવાં વચન લીધાં અને બધા વેરાયા. ત્યાર બાદ અમુક મહિનાઓ સુધી તો આ બનાવ અટકી ગયા. પણ એ છેક જ બંધ થઈ ગયા છે એવું તો ન જ કહેવાય. હમણાં જ ઘાસની બે ગંજ બળી ગઈ. એક કૂવા ઉપરની પથ્થરની શિલાઓ તથા ભડનાં લાકડાં કૂવામાં ઉથલાવી પાડવામાં આવ્યાં. થોડા દિવસો ઉપર હરિજનોનાં ઘરો ઉપર રાત્રે દેખલા પડતા હતા.

જસાચિટ્ટી એ નામદીર્ઘનું બીજું સ્વરૂપ છે. મહં માણસ પોતાને જે કાંઈ અન્યાય થયો હોય એનો બદલો છડેચોક અને સામી છાતીએ શિભો રહીને વાળે. પણ આજે પ્રજામાંથી એ તાકાત જ હરાઈ ગઈ છે, એટલે નનામા કાગળો લખીને કે કોઈનું છાનું છૂપું બાળી નાખીને શ્લોકો પોતાનો વેરનો બદલો વળાયો એવો સંતોષ માને છે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે, ગામમાં અને કામમાં ક્લેશ વધતો જાય છે, શક્તિ ઘટતી જાય છે, એટલું જ નહિ પણ કરેલાં

કાળાં છુપાવવા માટે બીજાં અનેક કાળાં કરવાં પડે છે. અમલદારોની અને નાનામાં નાના સિપાઈસિપરાની પણ ખુશામત કરવી પડે છે અને તેમને લાંચ રુશવત ચાંપવી પડે છે, વિના વાંકે ખાખી કપડાથી ફફડાચા કરવું પડે છે. દિવસે દિવસે કોમનું નામ બદનામ થતું જાય છે. સામાજિક કલ્યાણ કરવાની વૃત્તિ તો ગર્હ જ છે, પણ એના મૂળમાં આવા બનાવોથી અંગાર ચંપાય છે.

આ સ્થિતિમાંથી બિગરવું હોય તો પ્રજામાં કેળવણી, સાચી સમજ, અને ધર્મની ભાવના જગાડ્યા વિના છૂટકો નથી.

વ્યસનો

ગામડાને એની આર્થિક સંકડામણ મારી નાખે છે એ સાચી હકીકત છે, પણ હું એમાં ઉમેરવા માગું છું કે એમનાં વ્યસનો એમને ઓછાં પાપમાલ નથી કરતાં.

માસરામાં લગભગ ૬૦૦ની વસ્તી છે પણ ત્યાં એક અક્ષર શીખવે એવી નિશાળ નથી. આજુબાજુમાં નજીકનું એવું નિશાળવાળું ગામ નથી કે જ્યાં ગામના છોકરાઓ ખારે માસ ભણવા જઈ શકે. એ જ ગામમાં દારૂનું એક પીઠું છે. આથી ખૂરી બીજી કંઈ સ્થિતિ હોય ? પ્રજાને ભણાવવા માટે રાજ્ય તરફથી પ્રાથમિક શાળાની પણ સગવડ નથી થઈ શકતી, જ્યારે પ્રજાને અંદર અંદર લડાવી પાપમાલ કરવા માટે દારૂનું પીઠું ખારેય કલાક માટે ખુલ્લું છે ! હું ખાતરી-પૂર્વક કહું છું કે, માસરામાં દારૂનું પીઠું ન હોય તો આજે પિવાય છે એના કરતાં દારૂ ઘણો ઓછો પિવાય. કોઈ કહેશે, ખાનગી રીતે દારૂ ગાળવાનું વધશે. એ વાત વળૂદ વિનાની છે. કારણ ગેરકાયદેસર દારૂ ગાળવો એ કાંઈ એટલું સહેલું

કામ નથી મનાતું; અને જે હાથે ગાળવાવાળા છે એ તો આજે પીઠાં છે છતાં ખાનગી રીતે પોતાનું કામ કર્યા કરે છે. દારૂ અટકાવવા માટે પીઠાં ચલાવવાં એ સાચો રસ્તો નથી, પણ દારૂ પીનારનાં માનસ ફેરવવાં એ એનો ઉપાય છે. સમજૂતી ઉપરાંત નાતજાતનાં પંચોનું નૈતિક દબાણ તથા સરકારી તકેદારીનો પણ એમાં ઉપયોગ કરી શકાય. આજે તો રોજ પીતા ન હોય એવા પણ પૈસા હાથમાં આવે ત્યારે પીકું દેખીને પીઠા તરફ દોડે છે. કારણ એમાં એ છે કે, દારૂ પીવાની કાયદેસરની — સરકારે આપેલી — છૂટ છે. એને સરકારે આપેલો હક એ શા માટે ખોઈ નાખે ?

વેચાતા દારૂ પાછળ માસરા ગામ વર્ષે દહાડે ૧૫૦ રૂપિયા ખર્ચે છે. પણ આપણે જો એ ખર્ચનો સાચો અંદાજ કાઢીએ તો જુદો જ નીકળે. કારણ કે દારૂ પાછળ એણે જેટલા પૈસા ખર્ચ્યા એટલા તો ખર્ચ્યા જ ગયા. હવે એની પાસે ખેતી વગેરે માટે જોઈતાં નાણાંની જોગવાઈ રહી નહિ એટલું જ નહિ, પણ ખેતીના ધંધામાં એ જીવ દઈને કામ પણ નથી કરી શકતો. દારૂની મસ્તીમાં કાંઈક નાગાઈ કે તોફાન કરીને એ કોર્ટકચેરીનું નવું ખર્ચ ઉમેરે છે એ વધારામાં. દારૂથી માણસની નૈતિક ભાવના અને માનસિક શક્તિ તો ક્ષીણ થાય જ છે, પણ સમાજમાં એ એની શાખ પણ ગુમાવતો જાય છે.

આમ છતાં પુખ્ત ઉમરના લોકોમાંથી કદી દારૂ નહિ પીધો હોય એવો અમારા ગામમાંથી એક પણ પુરુષ કાઢવો હોય તો મુશ્કેલી પડે. એટલું જ નહિ પણ અમુક અમુક વખતે તો દારૂ પીવો એ કેટલાક લોકોમાં સ્વાભાવિક ગણાય.

જેમ કે, હોળીનો ઉત્સવ હોય, ઘેર લગ્ન હોય, માતાનો રથ નીકળતો હોય, માનતા થતી હોય, અગર તો સરખેસરખા મહેમાન ઘેર આવ્યા હોય, તો દારૂના ખાલા ગિડે જ. કેટલીક વખત તો આપણે ધારીએ નહિ એવા માણસો પણ આ સેતાનની જાળમાં ફસાયેલા હોય છે. ગયા હોળી-ઉત્સવ વખતે મેં જોયું કે, જેમને હું ધારતો હતો કે કદી દારૂ ન પીએ એવા પણ દારૂ પીને ભાન ભૂલ્યા હતા. એવો એક જીવાનિયો તો મારા ઘર પાછળની ખાતરની ખાણમાં પડ્યો આજોટતો હતો અને જે નજીકમાંથી પસાર થતું એને ગાળો દેતો હતો. મેં જોયું કે એને એની જાતનું બિલકુલ ભાન ન હતું. શરૂઆતમાં તો હું એની પાસે જતાં ગભરાયો. પણ મેં સાંભળ્યું હતું કે દારૂડયામાં શરીરનો કાબૂ નથી રહેતો, એટલે હું તો હિંમત ધરીને એની પાસે ગયો. એ ગાળો દેતો દેતો સામે આવતો હતો. મેં એના હાથનું કાંડુ મરડીને પકડ્યો અને ધક્કા દઈ દઈ એના ઘર સુધી હડસેલ્યો. વચ્ચે બીજો એક ભાઈ મારી મદદે આવ્યો એટલે કામ સરળ બન્યું. આવી સ્થિતિમાં એની મા તથા બહેન રડતાં હતાં. આપ ખેતરમાં હતો. આપને ખબર પડે તો ખૂબ માર પડે એવું હતું. એથી માબહેન રડતાં રડતાં કહે 'કે, તમે એના આપને ન કહેશો. પણ આ ગાંડો થઈ ગયો છે તેનું શું કરવું? મેં કહ્યું, તમે બધાં તમારાં કામકાજે વળગો ને એને આ ઓરડામાં પૂરી સાંકળ મારી દો, એટલે એ ડાહ્યો થઈ જશે. ઓરડામાં બંધ કરતાં કરતાં તો એણે ખૂબ તોફાન કરી મૂક્યું. છેવટે અંદર પુરાઈને એ મોટેથી રડવા લાગ્યો ! સાંજે ભ્યારે એ જીડીને બહાર આવ્યો ત્યારે એનું મોઢું શરમમાં નીચું નમી ગયું હતું.

આ તો મેં કોઈક વખત દારૂ પીનારાની વાત કહી. પણ અવારનવાર અગર રોજ દારૂ પીનારાની વાત જુદી જાતની હોય છે. મારા ઘર પાસે એક અવારનવાર દારૂ પીવાવાળો પણ છે. એ પીને આવ્યો ત્યારે માથાનું ફાળિયું ક્યાંક પાડતો આવ્યો હતો. આંખો લાલચોળ હતી. ઘરમાં આવ્યો એટલે ઘરની સ્ત્રી તરત જાણી ગઈ કે એ પીને આવ્યો છે. એણે એને ભાંડવા માંડ્યો. થોડી વાર તો એ પડ્યો રહ્યો. પછી એકાએક ઊઠ્યો. સામી ખીંટીઓ ઉપરથી લાકડી લીધી અને સ્ત્રીને ખોરડી ખૂંડે એમ ખૂંડવા માંડ્યો. ઘરમાં બીજું કોઈ હતું નહિ કે એને છોડાવે. સ્ત્રી બચાવ કરવા ગઈ, પણ એકાદ હડસેલાથી એ પડી ગઈ. પેલાને પીઠ ઉપર મારવાથી સંતોષ નહોતો થયો એટલે હવે પગના નળા ઉપર લાકડીઓ મારી, સાથળમાં લાકડીના ગોદા માર્યા અને જેમ તેમ લવવા લાગ્યો. એટલામાં તે આડોશીપાડોશી આવી પહોંચ્યાં. બાઈને છોડાવી અને એને થોડો માર મારી ઘરમાં પૂરી દીધો. પેલી બાઈ સાત દિવસ સુધી તો ચાલી ન શકી. એ બાઈને બાન આવ્યું હશે ત્યારે પરતાયો કે નહિ એ હું જાણતો નથી. પણ મૂછ ગિંચી રાખવા માટે બૈરીના બીજા અનેક દોષો કાઢી એને ધમકાવવાનું તો એણે ચાલુ જ રાખ્યું. ઉનાળામાં એ બાઈસાહેબને ત્યાં ખાવાના સાંસા હતા. ચાર પાંચ દિવસે ઘરમાં તકરાર થાય. કોઈ વાર બૈરી પિયર ભાગી જાય. વળી ૧૫-૨૦ દિવસ બાદ એ જાઈને ખોલાવી આવે. સાથે સાથે અનાજનું એકાદ પોટલું કે એકાદ કપડું સાસરેથી લેતો આવે ત્યારે એનું ગાડું નભે.

એક વખત હું નજીકના ગામમાં રાત્રે સૂતો હતો અને ગામના ચોકમાં જ મારામારી અને ખૂમાખૂમ સાંભળી. હું જાગી ગયો. બહાર વાડામાં જઈને જોઉં છું તો ધારિયાં લઈને કેટલાક બોકો લડાલડી કરી રહ્યા છે. કોઈના બોલવાનું ઠેકાણું ન હતું. કારણ એ બધાય દારૂથી તર થયેલા હતા. સવારમાં ખબર મળી કે એકને સખત વાગ્યું છે તેથી કેટલાકને પકડવામાં આવ્યા છે. પાછળથી સાંભળવામાં આવ્યું કે બન્ને પક્ષમાંથી ચાર જણા છ છ માસની સજામાં ગયા; જેમાં એ તો ગામના આગેવાનો જ હતા.

એક દિવસ સવારમાં ગિફ્ટો ત્યારે બોકો દોડાદોડી કરતા હતા. મારા ઘર સામેના મકાનને બારણે થોડી વારમાં એ પોલીસ આવીને પહેરો ભરતા બેઠા. પછી મને ખબર પડી કે, આબકારી ઇન્સ્પેક્ટર બાતમી મેળવીને ગામની તપાસ કરવા આવ્યા છે. ઘોડા ઉપર બેસીને એમણે અમુક અમુક જગ્યાએ છાપા માર્યા. એક જગ્યાએથી અધમણેક મહુડાં નીકળ્યાં એટલે એને પકડ્યો. સાંભળ્યું કે એકાદ ખેતરમાંથી દારૂનો શીશો નીકળ્યો. એથી વધુ કશું હાથમાં ન આવ્યું. પોલીસો અને ઇન્સ્પેક્ટર મહુડાવાળા એક માણસને પકડીને ચાલ્યા ગયા. પણ તે દિવસે અમારા ગામના તળાવમાં ન્યાં ત્યાં મહુડાં તરતાં હતાં, કારણ કે કેટલાકે બીકમાં ને બીકમાં મહુડાંના કોથળા તળાવમાં હાલવી દીધા હતા. પાછળથી પેલાં મહુડાં પકડાયાં એ માણસને, યાદ નથી, પણ કાંઈક ૧૦-૧૨ રૂપિયાનો દંડ થયો હતો.

અમારા ગામમાં પીઠાનો દારૂ મોટે ભાગે હરિજનો પીએ છે. આળ્હુઆળ્હુનાં ત્રણ ચાર ગામના હરિજનો આ ગામમાં

પીઠું હોવાથી પીઠાને આશરે આવે છે. એમનામાં લગ્ન-પ્રસંગે કે મહેમાન આવ્યા હોય ત્યારે દારૂ અથૂક પિવાય છે. એ બધા ખ્રિસ્તી થઈ ગયેલા છે. દારૂ પીવામાં ખીન્નઓને શરમ હોય છે, પણ આમની તો શરમ પણ ઓછી થતી જાય છે. એનું કારણ મને એમના ધર્મ શીખવવા આવતા શિક્ષકો વગેરેની જ શિથિલતા જણાય છે.

દારૂ જેવું જ ખીન્નું વ્યસન અહીં તમાકુનું છે. પણ આ વ્યસન એટલું સર્વવ્યાપી અને અંદર પેઠેલું છે કે એને કેમ કાઢવું એનો વિચાર કરવો પણ અઘરો થઈ પડે એવું છે. સારા સારા બ્રાહ્મણ વાણિયા, પાટીદારો અને સાધુ સંન્યાસીઓ સુધ્ધાં એની જાળમાંથી ઊગ્યા નથી. તમાકુનું સદંતર વાવેતર બંધ થઈ જાય તો આ પ્રથા ઉપર જબરી અસર થાય. પણ આજની સ્થિતિમાં એ એટલું મુશ્કેલ છે કે એ લગભગ અશક્ય જણાય છે. એમ છતાં તમાકુના પાકને વિશેષ કરના બોળ નીચે રાખવામાં આવે તો આનો વપરાશ કાંઈક ઓછો જરૂર થાય. પણ આનો સાચો ધલાજ તો પ્રાથમિક તેમ જ પુખ્ત વયનાઓનું શિક્ષણ એ જ છે. આજે તો માસરામાં પાંચ વર્ષના બાળકને પણ તમે હુકો પીતો જોશો.

અહીંના લોકો હુકાની તમાકુમાં ગોળને બદલે મહુડાનો કાકળ નાખે છે. એમાં એક પ્રકારનો નશો હોય છે. એટલે એ વધુ નુકસાન કરે છે. દારૂ તેમ જ તમાકુ પાછળ મામ કેટલું ખર્ચ કરે છે એ તો આવકજનવકના પ્રકરણમાં આપી જ દીધું છે.

હુક્કો પીનારાઓમાં એકબીજાનો એટો હુક્કો પીવાની સૂગ તો રહેતી જ નથી. આથી કોઈ કોઈ વખતે રોગ ફેલાય છે એટલું જ નહિ, પણ સ્વચ્છતાનો ખ્યાલ પણ દિવસે દિવસે બૂંસાતો જાય છે.

બીડીનો વાપર સામાન્ય રીતે આ બાજુ ઓછો છે. પણ ગામપરગામ જાય ત્યારે વાણિયાદુણિયા એમને એક બીડીનું બોખું આપીને વશ કરવા પ્રયત્ન કરે છે એટલું જ નહિ, પણ મેં ગામના સારા પ્રતિષ્ઠિત ગણાતા આગેવાનને વાણિયો બીડી પીતો હોય તો એની પાસેથી બાકી રહેલું અડધું ડૂંકું માગતા જોયા છે ! આથી વધારે અધઃપાત કયો જોઈએ છે ? ક્ષત્રિય કોઈની પાસે હાથ ન ધરે એવી એની ટેક. એને અદક્ષે રસ્તે જતાં કોઈ પણ મુસાફર પાસે બીડીનું બોખું માગવામાં એનો સંકોચ ગયો છે એટલું જ નહિ, પણ એ સામાન્ય થઈ પડ્યું છે, એ કેટલી અવદશા !

હું એમ માનતો હતો કે, આ તો શહેરોમાં જ હશે, પણ આ ગામડામાં આવીને જોયું તો એણે અહીં પણ એનો જખરો અડો જમાવ્યો છે. મહેમાન આવે ત્યારે ચાનો પ્યાલો ધયાં વિના કેમ ચાલે ? કોઈ મોટાઈ ખાતર, કોઈ દેખાવ ખાતર, કોઈ અનિચ્છાએ તણાઈને તો કોઈ એના વ્યસનથી જકડાઈને, આમ અનેક કારણોસર ભોંકો ચાના પાસમાં સપડાયા છે. અને આ કાંઈ દારૂની માફક હલકો ગણાય છે ? એ તો સમિતિવાળા પણ પીતા હોય ! હું આવ્યો એ વખત કરતાં મારા ગામમાં આ અડધ ઉપરાંત ઓછો થઈ ગયો હશે. એમ છતાં વરસે દહાડે શ. ૭૫૦ આ

પાછળ વપરાય છે. એટલા રૂપિયા છોકરાંને લી દૂધ ખવડાવવામાં અગર શાકભાજીના ચોપડમાં વાપર્યાં હોય તો ?

આવું જ એક જિંદી વ્યસન અશીલુનું છે. એ ઝેરને આટલું બધું મહત્ત્વ શા માટે અપાયું હશે એ જ મને તો નથી સમજતું. ગામમાં અશીલુના હડહડતા બંધાણી ૨૧ છે. એ ઉપરાંત પ્રસંગોપાત્ત કસુંબો ગળાય એ વખતે તો એમાં ઘણા ભળે. એની પાછળ વર્ષ દહાડે રૂ. ૩૫૦ ખર્ચાય છે. આ વ્યસન હવે ફેલાતું અટક્યું છે. જૂના બંધાણીઓ મરી પરવારે એટલે એનો છેડો છૂટે. પણ આ અશીલુને ફેલાવવામાં ભાટઆરોટ તથા ભૂવાભવૈયાનો હાથ જબરો હોય છે. ખોટી ખુશામત કરી આ કોમની છાતીની કસો તોડવી એ જ એમની કમાણીનું સાધન છે. આવાં વ્યસનો દ્વારા જ એ એમની ખુશામત કરતા હોય છે. પરિણામ એ આવે છે કે, એ બધાનું અશીલુ, ગાંજે, તમાકુ કે ચાનું ખર્ચ પણ ઇંચકે તો ભોગવવું પડે છે ગામલોકોને જ.

એક વખત ગામમાં વહીવંચો (આરોટ) આવ્યો હતો. હું એની વિધિ જોવા ગયો. ત્યાં મેં શું જોયું ? એક જડો ચોપડો લઈને વરરાજા જેવાં કપડાં પહેરીને, ગાદીતકિયાને અઢેલીને આરોટ ખેંઠો હતો. એની એક આજી બે ચાંદીના હુક્કા પડ્યા હતા. બીજી આજી તજ, લવિંગ, ઇલાયચી, પાન વગેરેનો ડબ્બો તથા અશીલુના કસુંબાથી ભરેલો વાડકો પડ્યા હતાં. સામે અને ચારે આજી ગામના લોકો મોટાં મોટાં દ્રાણિયાં બાંધી બેઠા હતા અને હુક્કાના દડૂકા બોલાવતા હતા. આરોટ બીજી કશું નહોતો બોલતો, પણ આખા

ગામનો વંશવેલો વાંચતો જતો હતો. બોલવાનું બધું સંગીતમાં જ ચાલતું હતું. એના હાથે કાંતેલા સંગીતમાં મોતીસંગના મથુરસંગ અભળાવન વન-મથુરસંગના પરભાત-સંગ અભળાવન વન-પરભાતસંગના જોગાજી ને ખુમાનસંગ અભળાવન વન-જોગાજીના નાથાજી ને કાળાજી ને કુંપાજી અભળાવન વન-આ જ પ્રમાણે અભળાવન વન સાથે આખા ગામની નામાવટી ચાલ્યા કરે. આરોટને ઘેરઘેરથી એક એક રૂપિયો મળે અને કાઠીને ત્યાં નવા બાળકનો જન્મ થયો હોય તો એની નોંધ કરાવવા માટે એ રૂપિયા તો શું પણ ૨૫ રૂપિયાય જોડવા પડે. લોકો આવતા જાય, જતા જાય, ટુકડા કસુંબા કરતા જાય, રૂપિયા મેલતા જાય અને વાતોનાં ગરખાં છોલતા જાય. આમ આરોટ દસ દિવસ ગામમાં રહ્યો, ફળિયે ફળિયે બેસવા ગયો અને રૂ. ૩૦૦ ગામમાંથી લઈ ગયો. વધારામાં દસ દિવસ સુધી રોજ ત્રણ જણાએ લાકડા ઉડાવ્યા અને ચાપાણી કર્યાં એ વધારાનાં.

એ આરોટ વાત કહેતો હોય ત્યારે સામે એક મોટું થોથું રાખીને એમાં જોતો જાય અને બોલતો જાય. જાણે બહુ મોટો વિદ્વાન પુસ્તકમાંથી કથા ન કરતો હોય! પણ ખરું જોતાં એ મોઢેથી પોતાને ફાવે એવી વાતો જ કહેતો હતો. એમાં એક જગ્યાએ એણે એક દુહો ગાયો. એનો અર્થ એ હતો કે, જે કાવા-કસુંબા નથી કાઢતો, ભાટ-આરોટને આશરો નથી આપતો અને. . . એ માણસ જીવ્યો તોય ન જીવ્યા બરોબર. આવો ધર્મ એમને સાંભળવા મળે છે. એ ધાર્મિક વ્યાખ્યાનમાં લોકોને શું શું સાંભળવા નહિ મળતું હોય?

કેટલીક વખત ગામમાં બારોટ આવે ત્યારે ઝઘડા પણ થીજા થાય છે. એક કહે છે, મારો દાદો મોટો ભાઈ હતો અને બીજો કહે છે, મારો દાદો મોટો ભાઈ હતો. પછી તો જોઈ લેા લડાલડી અને બોલાબોલી. આ બોટી મોટાઈની તકરારમાં માથાં ફેડવા સુધી પણ મામલો પહોંચે છે. આમાં અદાલત બારોટનો ચોપડો ગણાય છે. અને આ અદાલતેય કાંઈ લાંચ રુશવતથી પર નથી હોતી !

આમ ગામડાના સુકાઈ ગયેલા જીવનમાં વ્યસનોએ વધુ સુકવણું આપ્યું છે. પણ આ બારોટ અને ભવૈયાઓ એ સુકવણાને ધર્મ અને રૂઢિના દોરા બાંધી આપીને ચાલી રહેલી ચૂસને વધુ આંધળી બનાવે છે.

ગામડાના ધરમરાજ !

તમે ગામડું જોયું હશે, ગામડાની ગંદકી જોઈ હશે, ગામડાની ગરીબાઈ પણ જોઈ હશે. પણ ગામડાનો ભૂલો જોયો છે ? એ પણ એક જાણવા જેવું પ્રાણી છે.

અમારા ગામના મુખીને ગાલે ગાલપચોળું થયું હતું. એની પીડાને લીધે તાવ પણ આવ્યો હતો. મેં એમને જુલાબ લેવાનું કહ્યું અને ચાલવા માંડયું. ત્યાં તો પાંચેક જણાનું એક ટોળું આવતું જણાયું. એકના હાથમાં ચલમ છે, બીજાના હાથમાં હુક્કો અને ચીપિયો છે, અને ત્રીજાના હાથમાં કાંઈક પડીકા જેવું છે. હું તો આ લંધરને આવેલું જોઈ ત્યાં જ થોભી ગયો.

પછી તો આવેલામાંથી એકે ગજવામાંથી એક ચીંથડું કાઢ્યું અને એને છેડે બાંધેલા થોડા ધઉંના દાણા છોલી

જમીન ઉપર નાખ્યા. અધા એકીટસે એના સામું જોઈ રહ્યા. પેલાએ જરા હોહ ફફડાવ્યા. પછી દાણાની એક ચપટી ભરી તે ગણ્યા અને માથું ધુણાવ્યું. ખીજા બે વચ્ચે બોલી ગિઠ્યા, 'કેમ કોઈ આવે છે?' પેલાએ ફરીથી ચપટી ભરી દાણા ગણ્યા, 'માનો ન માનો પણ ઝપટમાં આવી ગયેલ છે.' ઘરની ડોશી બોલી બિટી : 'ત્યારે શું કરશું, ભયા? કહો એ બાધા રાખું, પણ મારે તો એ સાજો થઈ જાય એવું કરો. બે દી ને બે રાતથી આંખે ઊંધ નથી ભાળી.' ભૂવો કહે છે, 'એક ઘીનો દીવો કરો, પેલું પડીકું છોડો.' પડીકું છોડનારાએ ભોટો પ્યાલો મંગાવ્યાં, પ્યાલામાં પાણી સાથે ખાંડ ભેળવી. મુખ્ય ભૂવાએ નાળ ઉપરના દેવતા ઉપર કાંઈક ભભરાવ્યું અને ધૂણી કરી. ધૂપની વાસ આવવા લાગી. પછી થોડી ખાંડ પણ નાખી અને તડતડાટી બોલાવી.

મુખીને તાવ ૧૦૪° લગભગ હતો. એમને ખાટલા પરથી નીચે ઉતારીને બેસાડ્યા. દરદીમાં બેસવાના પણ હોશ નહોતા. ભૂવાએ પેલો મીઠા પાણીનો પ્યાલો લઈ એને દરદીની કેડથી માથા સુધી ધીમે ધીમે ફેરવ્યો, પછી ચારેય દિશામાં થોડું થોડું પાણી છાંટ્યું. આ બધો વખત ભૂવાના હોહ ફફડાયા કરતા હતા. છેવટે બાકી વધેલું પાણી પોતે પી ગયો. આમ ત્રણ વખત કર્યું. આને પ્યાલો કર્યો એમ કહેવાય છે. પછી મુખીને સૂવાનું કહી એની ડોશીના કાનમાં કાંઈક કહ્યું. ડોશી કહે, 'સારું બાઈ, એ સાજો થઈ જતો હોય તો એની બારોબાર ગોળ મહારાજે જઈને વહેંચીશ.' પછી ભૂવાએ ચલમના દમ તાણ્યા. જૂના વળગાડનાં બે ચાર ગરખાં માયાં અને બધા વેરાયા.

એ બધા ગયા પછી મેં દરદીનું શરીર તપાસ્યું તો તાવ પહેલાં કરતાં વધારે હતો, અને આટલા વખત સુધી એસવાથી શરીરમાં ખૂબ અશક્તિ આવી ગઈ હતી.

બીજે દિવસે તો મુખીનો બીજો ગાલ ફૂલ્યો. મેં કહ્યું, ‘બાઈ, આડુંઅવળું કશું કરવા કરતાં એમને જીલાબ આપો અને ગાંઘે કાળીજીરી ને મીઠું વાટીને ચોપડો.’

‘પણ દવા ન અપાય. નહિ તો આ તો મહારાજનું કહેવાય.’

‘અરે બાઈ, આ ક્યાં દવા પિવડાવવી છે? આ તો થોડું દિવેલ પાવાનું અને દવા તો બહાર ગાંઘે ચોપડવાની. એમાં શું મહારાજને થઈ જવાનું હતું!’

છેવટે એમ કયું. ચોથે દિવસે કાંઈક આરામ થયો. પણ મહારાજની દેરીએ સવા ત્રણ મણુ ગોળ તો વહેંચાથો જ.

કાઈને તાવ આવ્યો હોય, કાઈને ગાંઠ નીકળી હોય કે કાઈને કમળો થયો હોય, તો એ બધા જૂવાને બોલાવવાના અને જૂવો એમનો એકાદ દોષ તો કાઢવાનો જ. અને બદલામાં માતા કે મહારાજની મેલડી કે જોગણીની કાંઈક તો બાધા રખાવવાનો જ. આમ શહેરના લોકો જેમ દાકતર અને દવાદારના વહેમ પાછળ પૈસા વેરે છે, એમ આ લોકો જૂત-જૂવાના વહેમ પાછળ પોતાનો રોટલો વેડી મારે છે એટલું જ નહિ, પણ પચ્ચીસ વર્ષના જીવાનજેઘને પણ એક કલ્પનાની બીકથી ફક્ડતો બનાવે છે.

આ જૂવાઓની એક ખૂબી એ છે કે, કાઈ પણ જગ્યાએ એ એકલો નહિ જવાનો. સાથે બીજા એ ત્રણ ટાપશી પૂરવાવાળા તો હોય જ

ગામના ચોરામાં લોકોની હઠ જમી છે, એક વાધરી ડાકલું વગાડતો વગાડતો, મોઢેથી માતાનાં અનેક સાચાં જૂઠાં વખાણુ ગાઈ રહ્યો છે. પણ જૂવાને માતા આવતી નથી. પોણો કલાક આમ ચાલ્યું; પણ ત્રણ ચાર જૂવામાંથી કોઈ ધૂણતું નથી. એકાદો હુલિહિ અવાજ કાઢે છે, પણ પાછો ઠંડો પડી જાય છે. એ ત્રણ જણા એકબીજાને ખાંડના ફાકડા ભરાવે છે. એક જણ ધૂપ કરે છે અને વાધરી વધુ ને વધુ જોસથી ડાકલું કુગકુગાવે છે. એટલામાં માતા આવી. હુલિહિ હુલિહિ હુલિહિ. મુખ્ય ભુવો એ હાથનાં આંગળાં એક બીજામાં ભરાવી ધૂનતો જાય છે, ધૂણતો જાય છે અને હુલિહિ હુલિહિ કરતો જાય છે.

‘તમને બધાને હું ઓળખી ગઈ છું. તમે મને બહુ પજવી છે. મારી મરજદ તોડી નાખી છે. દીવાદીવટમાંથીય મને કાઢી નાખી છે. તમે મને છેતરવા ભેગા થયા છો, ખરું ને ?’

જૂવાના ટોળામાંથી જ એક જણ બોલે છે : ‘ના રે મા ! આવું શું બોલો છો ! તમને છેતરીને અમારે કયાં જઈને રહેવું છે ! દીવાદીવટ રહી ગઈ હોય તો એમાં અમારી જૂલ થઈ હશે. મા, આજની ફેરે માફ કર. હવે તું કહે એમ કરીશું. તારી અમી નજર અમારા તરફ રાખ.’

બધા ભેગા થયેલામાં ખળભળાટ થાય છે, ‘માતાખાઈ રિહાયાં છે.’

એટલામાં તો કોઈ ઘી લઈ આવ્યું અને પાંચ કોડિયાંમાં પાંચ દીવા પ્રગટાવ્યા. કોઈ ધરડિયા ફાળિયું ઉતારી ઉતારીને,

‘માઆઈ, આટલો ગતો જતો કર. હવે ભૂલ નહિ થાય,’
એમ વીનવવા લાગ્યા.

પણુ ભૂલો તો વધુ ને વધુ બરાડા પાડીને બોલવા લાગ્યો,
‘તમે મારી આમન્યા તોડવા લાગ્યા છો. ગામને પાધર
બાંધેલાં મારાં નાળિયેરનાં તોરણ ઉપર તમે નજર બગાડો છો !
હું કોઈને સાજા નથી રહેવા દેવાની. મારા ધામાં આવેલા
બલબલાના મેં જુઝા ઉડાવી દીધા છે !’

ફરી બધા કરગરવા લાગ્યા, ‘માજી, હવે એવું કોઈ
દી નહિ થાય. પણ કોક એવો ગતો કરે એમાં અમે શું
કરીએ ? અમને કેમ કરીને બબર પડે ? તું તો અંતરજાગી
છે. જે એવું કરતો હોય એને જ બીધો પાડી દે ને !’

‘હુહુહુ, હુહુહુ, હુહુહુ. હું તો આજ ચેતવણી
આપું છું. મને મારાં છોકરાંને દૂભવવાં ગમતાં નથી. મારે
તો તમે બધાં સરખાં છો. જુઓ, આ સોમલો. મારી
સામે નજર રાખે છે’, એમ કહી ગામના વાણિયાની પીઠ
પોઠિયાએ (ભૂવાએ) ચાબડી. અને કહ્યું, ‘જા, વૈશાખ
મહિના સુધીમાં તમારા બે ભાઈમાંથી એકાદાનું ધર બંધાશે.
મારો કાલ છે. પછી તને ઠીક લાગે એ કરજે’

વાણિયો ટોપી ઉતારીને ભૂવાને પગે લાગ્યો, ‘માજી,
તમારી આશિષ જોઈએ. તમારો કાલ પળશે તો હું મારી
શક્તિજેગું કરીશ.’ (પણુ એક વૈશાખને બદલે બીજાને
વૈશાખ પણ ચાલી ગયો, છતાં હજી બંને ભાઈ વાંઢા જ છે.)

આટલું થયા પછી બધા ફરી કરગર્યા અને કહ્યું,
‘માજી, તું આજ સુધી અમારું રક્ષણ કરતી આવી છું,
એવું જ હંમેશ કરજે.’

‘અરે, કેનો ભાર છે કે હું બેડી છું ત્યાં મુધી મારાં છોકરાંઓમાંથી કોઈનો વાંકો વાળ પણું કરી શકે! ગામના ઝાંપાથી આગળ કોઈ એક ડગલું પણું ભરે તો એને ત્યાં ને ત્યાં પાડી દઉં. મેં તમારી ચોકી લીધી છે ત્યારથી, બોલો, કોઈની આંખ પણું રાતી થવા દીધી છે.?’

‘ના, માયાઈ ના; તારી સામે કોણ ખૂણી શકે એવું છે?’ આમ કહી બધા માથાં નમાવવા લાગ્યા.

આ પ્રસંગ યોગ્યે હોતો ગામમાંથી પાડા અને બકરાંના વધ અટકાવવા માટે. એટલે માયાઈને આખા ગામના પંચ તરફથી કહેવામાં આવ્યું કે, ‘માયાઈ, તમને ભાદરવાની ઉગ્ગણીના ભોગમાં બે પાડા અને એક બકરો વધેરીએ છીએ, એને બદલે હવેથી કાંઈક બ્રાહ્મણ જમાડવાનું કે એવું રાખો તો અમે તમારો પાડ માનીએ. પંચ તરફથી અમારી આટલી વિનંતી છે.’

મુખ્ય ભૂવો કહે, ‘જુઓ, મારે શોહી હરામ છે.’ પણુ એટલામાં બીજે ભૂવો ધૂણવા લાગ્યો, ‘નહિ, નહિ, એવું નહિ ચાલે, મારે તો શોહી અને દારૂ પહેલાં જોઈશ. નહિ તો ગિંધા પાડી દેવાની.’

શોકો મુખ્ય ભૂવાને કરગરવા લાગ્યા, ‘માણ, તમે તો છોડ્યું પણુ આ તમારી નાની બુન ક્યાં માને છે? તમે એને મનાવો તો મોટો પાડ. એ તમારા તો હાથની વાત છે.’

હા ના કરતાં મોટી માતાએ નાની બહેનને સમજાવવાનું માથે લીધું અને છેવટે બેય માતા પાસે પાંચ પાંચ બ્રાહ્મણ જમાડવાનું નક્કી થયું. માતાએ બીજી પણુ કેટલીક નાની

મોટી આજ્ઞાઓ સંભળાવી. બધાએ સાંભળી. ખાંડના ફાકડા ભરાયા અને પોઠિયા હળવા પડ્યા.

ગામમાં ખેગ થયો તો આ ભૂવાઓ કહેશે, 'તમે માતાની ઉગ્મણી બરાબર નથી ઊભવી, તેથી આ માતાનો પરવેહ થયો છે. બધા સાથે ઉગ્મણી કરો અને રથ કાઢો.' એટલે એની પાછળ ૫૦-૬૦નું પાણી થાય.

ગામના ઠોરમાં ખરવારો કે એવી કોઈ બીમારી આવી તો કહેશે, 'ગામની બાઈઓએ ચોમાસાના દિવસોમાં શેરીઓમાંથી ઠોરના પોદળા ઊંચક્યા હતા માટે રોગચાળો આવ્યો છે. બધા જ મહારાજ પાસે નાળિયેર વધેરીને બળ્લે દીવા કરી આવો.'

આવી તો અનેક માગણીઓ આવે. વરસાદમાં ચાર પાંચ વખત સાદ પડાવીને આખા ગામ પાસે લાપસીની કે ગોળ-ભાતની ઉગ્મણીઓ કરાવરાવે એટલું જ નહિ, પણ કોઈ એકાદ બહુ પીડાયેલો દરદી હાથમાં આવ્યો તો એની પાસે માતાનું સોનાનું છતર કે દેરીનાં પગથિયાં પણ કરાવી લે અને કોઈની પાસે મરધું કે અકરું પણ વધેરાવે.

એક દિવસ હું ધરમાંથી બહાર નીકળ્યો તો શું જોયું ? છોકરાઓનું એક મોટું ટોળું. એની આગળ અમારા પાડોશી મોતીભાઈની વીસ વર્ષની દીકરી. એના માથા ઉપર એક ફૂટેલું કાળું હાંદલું. એમાં ફૂતરાની હગાર વગેરે ભરેલું. છોડીના મોઢામાં કોઈએ ફેંકી દીધેલું ખાસડું અને એના હાથ પાછળ બાંધેલા. સાથે સાથે એનો નાનો ભાઈ ચાલતો હતો. એના હાથમાં એક નાનકડું મરઘીનું બચ્ચું હતું. આ બધું સરખસ મારા ઘર પાછળથી ફૂવા તરફ ગયું. મેં કોઈને

પૂછ્યું, 'અધ્યા આ શું ?' તો કહે કે, 'ચતુરીના ડોળાને મહારાજ (શીતળા) નીકળ્યા'તા ને, તે મહારાજે જાય છે.' હું તો વિચાર કરતો ઊભો જ થઈ રહ્યો.

રાતના સાડાબાર વાગ્યા હતા. લોકોનું એક મોદું ટોળું રંગે ચડેલું હતું. છોકરાને રમવાનું નાનું લાકડાનું ગાડું હોય છે એવો એક રથ. એના ઉપર ચૂંદડી, કંકુ, ગુલાલ એમ અનેક રીતે શણગાર સજેલા હતા. મુખ્ય ભૂવાના હાથમાં એ રથની દોરડીનો એક છેડો હતો. એ હુલ્હુલ હુલ્હુલ કરતો રથ ખેંચતો જતો હતો. સાથે બીજા ભૂવાઓ પણ ખૂમો પાડી નાચતા હતા અને આખું ટોળું દેકારો બોલાવતું પાછળ પાછળ જતું હતું.

ગામની પશ્ચિમે જઈ રથ ઊભો રાખ્યો. ભૂવાએ રથની દોરી બીજા ભૂવાના હાથમાં આપી અને પોતે ખૂબ ધૂણ્યો ને ખૂબ નાચ્યો. પછી એ ત્રણ લાકડાં ગોઠવી હવન કરતા હોય એવું તાપણું કર્યું. એમાં ચોખ્ખા, નાળિયેર તથા થોડો દારૂ રેડ્યો. પછી બધા ભૂવાઓએ એકબીજાના મોઢામાં ચાંગળું ચાંગળું દારૂ રેડ્યો, કોઈએ વધારે પણ ઢોંચ્યો.

એકાએક રથનું મોદું ફર્યું અને આખું સરધસ ગામ સોંસરું થઈ પૂર્વ દિશાએ આવેલી કાળકા માતા તરફ ચાલ્યું. ગામની અહીંનો મધરાતે રસ્તે દર્શન કરવા આવી, કાળકા માતાએ જઈ બધા ભૂવા ખૂબ ખૂબ નાચ્યા અને હુલ્હુલ હુલ્હુલ કર્યું. છેવટે દીવા કરી નાળિયેર વધેમાં અને દર વખતે એક બકરું વધેરતા તેને બદલે કાંટાકોળું વધેશું. બધાને સુખડી વહેંચી. ત્યાર બાદ રથને દૂર દૂર એક ખેતરને શોઢે

મૂકી આવી બધા પાછા ફર્યા. આને રથ કાઢવો કહેવાય. એટલે હવે આખા વર્ષ સુધી અમારું ગામ સહીસલામત !

ગામના બોકોમાંથી ઘણાંયને બાવટાના બોટ માટે આમથી તેમ આંદા ફેરા મારવા પડે છે. ઘણાંયને વાણિયાઓ અનેક રીતે ચૂસી ખાય છે અને અવારનવાર કેટલાકને પોલીસચોકીએ જઈ મૂડિયાં ખાવાં પડે છે. ગામમાં મહિને દહાડે એકાદ જસાચિકી તો બંધાય જ : ફૂવામાં ઘાસબેટ રેડાય, બોકોની ઘાસની ગંજીઓ કે છાપરીઓ બાળી મૂકવામાં આવે, ગિભા પાક કે લીલાછમ આંબા વાઢી નાખવામાં આવે, અને આજીવનના ગામમાં લૂંટ કે ચોરી થાય. તોય અમારા ગામ ઉપર બોકોને વહેમ આવે એવું અમારું ગામ સહીસલામત ! ! !

અમારા ભૂવાઓ હુક્કા પીએ, ચલમ પીએ, બીડી પીએ, ચા પીએ, કસુંબા પીએ, દારૂ પીએ, ને જે હાથ આવે તે બધું એમને ખપે એટલું જ નહિ, પણ એ જ્યાં જાય ત્યાં આ બધાનો પ્રચાર પણ કરે. અપ્રીય ત્રિરુદ્ધની વાત કરો તો તમે એમના દુશ્મન. વૈદ દાક્તરની દવાની વાત કરો તો તમે એમના દુશ્મન. ભૂતભૂવાઓ છોડી રામનું નામ લેવાનું કહો તો તમે એમના દુશ્મન !

અને બોકો પણ એમનાથી એવા ફફડે કે ભૂવા સાથે બનતું ન હોય છતાં કોઈ માંદું સાજું થાય ત્યારે એના જ પગ ઓળસતા એ જાય અને એ જે કાંઈ બાધા માનતા રખાવે એ રાખીને પાંચ દસના ખાડામાં ગિતરે.

ગામમાં રોજ એકાદ બે પ્યાલા કરવાના તો હોય જ, અને પરગામનું કોઈ વહેમી પ્રાણી સપડાઈ પડે તો એના તો

ભૂવા મહારાજ બાર જ વગાડી દે. એ પહેલાં એને શિકોતરું વળગ્યું છે કે જોગણી એની ખબર શાની પડે!

અમારે કેટલીક વખત રાત્રે જગવું ન હોય તોય પરોઢિયાના ત્રણ ચાર વાગ્યા સુધી ડાકલાની રમઝટ અને હુઉઉ હુઉઉના અવાજે અમને જાગરણ કરાવે.

ભૂવાની સંસ્થાનું અમારે ત્યાં આવું સામાન્ય જામ્યું છે. છતાં આ બધા અંધારામાંય એકાદ બે કિરણ એવાં છે કે જે આ અંધારાને ભેદીનેય એ બધા તરફ પોતાની અશ્રદ્ધા બતાવે છે. પણ આવા ક્ષેત્રોને કોઈ કોઈ વખતે આ સંસ્થાની અવગણના કર્યા બદલ દંડ ભરવો પડે છે. કારણ, આ સંસ્થા મારફત ગામના નાગા ક્ષેત્રોનું નાણું રાજકારણ પણ ચાલતું હોય છે.

આ સંસ્થાના પાયાનો સડો જો આપણે ક્ષેત્રોને બતાવી શકીશું તો, મને લાગે છે કે, થોડા વખતમાં એની આખી ઇમારત ખખળી પડશે, અને ધર્મને નામે જે ધર્તિંગ ચાલી રહ્યું છે એનો અંત આવી જશે.

હોળી

હું માસરામાં આવ્યો ત્યાર પછી પંદર દિવસે હોળી આવી. હોળી એટલે આરૈયા કામનો મહોત્સવ. એ ઉત્સવને એમણે નેટલો બગાડી શકાય એટલો બગાડ્યો છે. એમ કહી શકાય કે, એ વખતે એમને એક પ્રકારનું ગાંડપણ આવે છે. ગલીય ભાષા વાપરવી, કાદવ અને છાણના લોચા ઉડાડવા, લડવું ઝઘડવું, મારામારી કરવી, એટલું જ નહિ પણ જૂનાં વેર વાળવાં, એ બધું આ ઉત્સવ પ્રસંગે સધાય. અને આ બધું કરવામાં કાંઈકેય ઊંચુપ આવી જાય તે ટાળવા માટે જાણે સરકારે ગામમાં દારૂનું પીકું ગોઠવ્યું છે. કોર્ટ-કચેરીઓ વેરઝેર વધારી આપે, ગરીબાઈનો કલેશ કંકાસ અને અસંતોષ જગાડે, હોળી-ઉત્સવ ગાંડા બનાવે અને તેમાં ખૂટતું હોય તે આ દારૂનું પીકું પૂરું પાડે. પછી અગ્નિમાં ઘી હોમાયા જેવું જ થાય ને! આવી રીતે ભબૂકલા અગ્નિને

કબજે રાખવા માટે સરકાર હોળીને દહાડે કેટલાંક ગામોમાં પોલીસ ગોઠવે છે, અગર તો આગેવાનો પાસે તોફાન ન થવા દેવાના હાથમુચરકા લે છે. આનું પરિણામ શું આવે છે? ખુશામત, લાંચરુશવત અને છૂપા ગસા.

હોળીનો આખો દિવસ ગામમાં છાણુમૂતર અને કાદવકીચડ ઊડે, પણ રાત પડે એ પહેલાં બધા દેખાવ ફરી જાય છે. હવે તો સૌ કોઈએ નવાં કપડાં પહેરેલાં દેખાય છે. સ્ત્રીઓએ નવા સાલ્લા ઓઢયા છે, પુરુષોએ નવાં શાળિયાં આંધ્યાં છે. જીવાનિયાઓમાં પણ કોઈએ પોલીસનું અનુકરણ કરવા જતો આખી કોટ તથા રૂંછાંવાળી ઊભી ટોપી ધાલી છે. કોઈએ વળી વિચિત્ર રંગની ચૂડી પહેરી છે. દરેકે કેડે બેટનું શાળિયું વીંટયું છે. ઘણા પુરુષોના હાથમાં એક એક ધારિયું છે. કોઈના હાથમાં તરવાર, તો કોઈના હાથમાં ભાક્ષો છે. અને દરેકના ખીજા હાથમાં બાજરીનો એક એક પૂજો છે. કોઈ કોઈએ તો દારૂ પણ ઢીંચ્યો છે. ફરી પાછા ઘેર અવાય કે નયે અવાય એમ માનીને સૌ મિષ્ટાન્ન જમીને જ આજે ઘરમાંથી બહાર નીકળ્યા છે.

એક બાળુ ભાઈએનો સમુદાય ટોળે વળી હી હી કરી એક એક ફૂટ ઊછળે છે; ખીજા બાળુ બહેનો એમના પહાડી સૂરે ગીતો ગાઈ આખા ગામને ગજવી મૂકે છે. સમય થયો એટલે આ આખું સરઘસ ગામની ભાગોળે જવા લાગ્યું. આ આખું દસ્ય જાણે કોઈ ગામ ઉપર ધાડ પાડવા માટે આખો સમુદાય ઊલટચો હેંચ એવું જણાતું હતું. જતાં જતાં હોકારા કરતા પુરુષો એવા ફૂંદકા મારતા હતા કે આપણને એમ જ થાય કે હમણાં એકાદો ચકચકતા ધારિયાથી

વઢાઈ જશે. અને ખરેખર, જૂનાં વેર વાળવા માટે આ લોકો આવી જ તક સાધે છે.

આમ જૂઓ પાડતા પાડતા સૌ ગામને સીમાડે ગયા, ત્યાં કાંટા, ઝાડ, ઝરડાં, લાકડાં વગેરે ભેગું કરી એક મોટી હોળી ગોઠવી હતી. અહીં લોકો જેટલું નચાચ એટલું નાચ્યા, જેટલું અરાડાચ એટલું અરાડ્યા. છેવટે ગોર મહારાજે ગામના મુખી પાસે પૂજા કરાવી અને હોળી પ્રગટાવી. પછી તો પેલો હાથ માંહેનો પૂજો ચેતાવી ચેતાવીને સૌ પોત-પોતાની ફળીની હોળી પહેલી પ્રગટાવવા માટે દોટ મૂકવા લાગ્યા.

હોળી પહેલાં ૮-૧૦ દિવસે માસરા ગામના આગેવાનોને ડોકાર ખોલાવીને હાથમુચરકા લીધા હતા. એથી આ વર્ષે પોલીસ નહોતી આવી. ગામમાં અડધું વર્ષથી ગામના ઝિગમણો અને આથમણો એવા બે ભાગ પડી ગયા હતા. તેમાં આગલે વર્ષે હોળી વખતે કાંઈક ઝઘડો થયો. આથી મૂળ એક હોળી સળગતી એને અદલે આ વર્ષે એક ભાગના લોકોએ પોતાની હોળી જુદી કરી. તોફાન થતું અટકે એ માટે આ પગલું સારું હતું. પણ તોફાન કરવાનું જ નક્કી થયું હોય એ શી રીતે અટકે ? નવી હોળી પહેલી પ્રગટી એટલે અહાનું મળ્યું કે, 'એ નવું તાપણું પહેલું શાનું સળગે ? ગોરે શા માટે પહેલી પૂજા ત્યાં કરાવી ? અમે એને વાઢી નાખીએ. મુખી શા માટે નાળિયેર હોમવા ત્યાં પહેલો ગયો ? અમે ફોજદારી કરીશું. અમારે હોળી નથી સળગાવવી.' પછી તો ચાલી ખોલાખોલી અને ગાળાગાળી. મને થયું કે જરૂર આમાંથી કાંઈક અનિષ્ટ થશે. હું ત્યાં ગયો. એ વખતે મને ખબર નહિ કે આ

અધા પીને લવતા હશે. મેં એમને ખૂબ સમજાવ્યા અને કહ્યું કે, ‘તમે જો આજે હોળી નહિ પ્રગટાવો તો કાલે પોલીસ આવીને હોળી સળગાવશે. તમારી ઇચ્છા હશે કે નહિ હોય છતાં તમને દૂર ઊભા રાખીને હોળીને ફૂંકી મારશે. એના કરતાં તમારો કબજો તમે પતાવી દો. હવે પછીથી બન્ને હોળીઓ સાથે પ્રગટાવવાનું રાખજો. નકામા પૈસા પાણીમાં નાખવા અને આબરૂના કાંકરા કરવા શા માટે કોર્ટે ચડો છો?’ આ વાત મોટા ભાગના લોકોને ગળે ઊતરી. થોડી વધુ ચર્ચા બાદ રાતના બાર વાગ્યે મોડી મોડી હોળી પ્રગટી. આમ છેવટે નિર્વિદ્ને ગામમાં શાંતિ સ્થપાઈ અને મારા મનમાં પણ શાંતિ સ્થપાઈ. પણ આ પ્રસંગથી બે પક્ષ વચ્ચે કાંઈકે કડવાશ વધી. સમય જતાં એ કડવાશ ઘસાઈ ભૂંસાઈ જાય છે. પણ ફરી કોઈકે કોઈકે પ્રસંગે જાગી પણ ઊઠે છે. આવા પ્રસંગોની બોલાચાલી કે વેરઝેરમાંથી છેવટે જાસા થાય.

આ હોળીના દિવસોનું એક મીઠું સ્મરણ પણ મને યાદ છે.

એક વખત હું કોઈને ઘેર બેસવા ગયો હતો. હોળી-ઉત્સવ ગયા પછીની આ વાત છે. ૮-૧૦ મોટેરા બેઠા હતા. મને બેસાડ્યો. થોડી વાતચીત થઈ. પછી વાતમાં ને વાતમાં એક વૃદ્ધ બીજાને કહ્યું, ‘આજે અધા ભેગા થયા છે તે કાંઈકે ગળ્યું મોઢું તો કરાવો.’ અધાએ એમાં ટાપશી પૂરી અને છેવટે બે જણ મળી સવાશેર ખજૂર લાવ્યા. અધાને અબ્બે ત્રણ ત્રણ પેશીઓ વહેંચી. મને પણ આપી. અધા આડી અવળી, ગંભીર, ગમ્મતની બધી જાતની વાતો કરતા હતા. પાએકે કલાક

પછી એક વૃદ્ધ મને કહે છે, ‘શેષ લાવો.’ મેં કહ્યું, ‘શેષ શાની?’ ‘કેમ ખજૂર આપણે વહેંચી ખાધું ને!’ એટલામાં તો ત્યાં બેઠા હતા એ બધાએ એક એક ખજૂર અગર તો થોડો પણ ખજૂરનો કકડો સંતાડી રાખ્યો હતો એ પેલા માગનાર ભાઈ પાસે ધર્યો. મારી પાસે તો કશું બાકી હતું નહિ, એટલે કાયદેસર રીતે મારે રા. શેર ખજૂર લાવી બધાને ખવડાવવું જોઈએ. પણ મારા જેવા ઉપર આવો કાયદો એ લોકો શાના લાગુ પાડે? એટલામાં બીજા બે ત્રણ ભાઈઓ ત્યાં બેસવા આવતા જણાયા. બધાએ મંકેત પ્રમાણે એ વાત છુપાવી દીધી અને નવા આવેલાઓને ખજૂર વહેંચ્યું. દરેક મિનિટ પછી એમની પાસેથી શેષ માગવામાં આવી. એમાંના એએ તો છુપાવેલી શેષ આગળ ધરી, પણ એક ભાઈ શેષ રાખવાનું બૂલી ગયેલા એટલે એમને રા. શેર ખજૂર લાવવું પડ્યું. અને ફરી પાછી એ બધા વચ્ચે વહેંચાયું.

આ પ્રથા આ બાબુના બધા લોકો જાણતા હોય છે એટલું જ નહિ, પણ એને માટે હોળી બાબુબાબુના બે ત્રણ મહિના નક્કી કરવામાં આવ્યા હોય છે, અને આમ બે મહિના પહેલાં ખવડાવેલી ચીજની શેષની માગણી પણ થઈ શકે; નહિ તો બમણી લાવી આપવી જોઈએ. ગમ્મત કરવાની આ નવી પદ્ધતિ મને ખૂબ ગમી. અંગ્રેજ લોકોની ‘April fool’ને મળતી આ ગમ્મત છે.

કેટલાક પ્રસંગો

ગામમાં રહેતો થયો તે દરમિયાનના સુખદુઃખના પ્રસંગો તો અનેક છે. પણ તે બધા અહીં કહેતાં પાર ન આવે. કેટલાંક શબ્દચિત્રો આપવા પ્રયત્ન જ અહીં યોગ્ય ગણાય.

૧

ઘરકંકાસ

હું ખેતરમાંથી આવીને કમાડની સાંકળ ઉઘાડું છું, એવામાં મારા ઘર પછવાડે કાંઈક બોલાબોલી અને પાછળથી મારામારી થતી સંભળાઈ. હું કમાડ ન ઉઘાડતાં સીધો પાછળની શેરીમાં ગયો. તો એક ભાઈ લોઢાની કોસ વતી ભડસ ભડસ એની ઘેરીના બરડા ઉપર ઘા કરે છે. આનુબાનુ કેટલીક બહેનો અને છોકરાઓ ટોળે વળ્યા હતાં, પણ કોઈ એ બાઈને બચાવવા નહોતું જતું. હું તો આશ્ચર્ય સાથે દોડતો ગયો અને કોસ એના હાથમાંથી ખેંચી લીધી.

મારનાર મારા સામું જોઈ જરા છોબીલો પડી ગયો. પણ પોતાનો બચાવ કરવા મથતો હોય એમ કહેવા લાગ્યો, 'એને સુખે રોટલો ખાવો નથી અને ખાવાય નથી દેવો.' ટોળે વળેલા બોંકાને મેં સહુસહુને ઘેર જવા કહ્યું. અને રડતી બાઈને ત્યાં જ છોડી પેલા ખેડૂતનો હાથ પકડી, મારી ઓરડીમાં લઈ આવ્યો. એને બેસાડ્યો, શાંત પાડ્યો અને વાત સાંભળી.

એ બાઈને બે સ્ત્રી હતી. નવી જૂનીને બંને નહિ. જૂની કામગરી અને શાંત સ્વભાવની હતી પણ એને કાંઈ બાળક નહિ. નવી બોલકણી ને આળસુ હતી. આથી વારંવાર ઝઘડા થાય. ખેતરમાંથી થાકીને આવેલા ધણીથી આ કકળાટ ન સહન થયો. એટલે શ્વેતાદાની કાસ લઈને એ નવી સ્ત્રી પાછળ ફરી વળ્યો હતો. મને થયું કે, આ માણસ કેવો વિચાર વિનાનો અને પેલી બાઈ કેવી માર સહન કરનારી! અને ખરેખર, બીજે દિવસે એ બાઈ જાણે કંથું જ બન્યું ન હોય એમ ગામમાં ફરતી હતી!

એ જ ઘરમાં ફરી ઝઘડો થયો. નવી સ્ત્રીએ પોતાના નાના બાળકને ધવડાવવું બંધ કર્યું અને પોતે નીચા છાપરાની માળી ઉપર ચડી ઘાસમાં સૂઈ ગઈ. મોટી ઉંમરે બાળક દેખ્યું હોવાથી ખેડૂત તથા જૂની સ્ત્રીએ બાળકને ધવડાવવા માટે નવીને ખૂબ સમજાવી, પણ એ એકની બે ન થઈ. પેલા ખેડૂતે શ્વેતાદાનું પાસિયું ચૂસામાં મૂક્યું અને બોલવા લાગ્યો કે, આ પાસિયે ને પાસિયે તારા પગ ન શેકી નાખું તો હું એક બાપનો નહિ! આ ટંટામાંથી જૂની સ્ત્રીએ મારે ત્યાં આવીને મને બધી વાત કહી. હું તરત એને ઘેર ગયો.

ચૂલામાંથી પાસિયું બહાર ખેંચી કાઢ્યું. માળિયા ઉપર ચડી સૂતેલી પેલી બાઈને એ ચાર શબ્દો કહ્યા. એટલે એ નીચે ઊતરી એના બાળકને ધવડાવવા લાગી અને મેં ખેડૂતને ખેતરમાં રવાના કર્યો. પછી તો એ બાઈ સાથે વાતો કરતાં જણાયું કે, એનો ઘણી ખાવાનું, પાણી પીવાનું બધું જૂની આગળ માગે છે, અને ખેતરનું કામકાજ એ નવી પાસે કરાવવા માગે છે. એના મનમાં આ રોષ હતો. એ બાઈને તથા પેલા ખેડૂતને અલગ અલગ મળી બન્નેએ એકબીજા સાથે કેમ વર્તવું એ સમજવ્યું. એમને મારામાં વિશ્વાસ હતો એટલે એ સમજ્યાં અને એમનું ગાડું સરાડે ચડી ગયું.

૨

ભવાઈ

ગામડામાં અનિષ્ટો અનેક છે. એમાં એક અનિષ્ટ ભવૈયા અને રામલીલાવાળાનું છે. એ બંને મામાફોઈના થાય. મૂળ તો એ બંને, પ્રજાને નિર્દોષ આનંદ સાથે સંસ્કાર અને કેળવણી મળે, એટલા માટે યોગ્યતા હશે.

જેમ શહેરોમાં નાટક અને સિનેમાનો દુરુપયોગ થાય છે એમ ગામડામાં આ ભવૈયા અને રામલીલાવાળાના ખેલોનો દુરુપયોગ થાય છે, તે એટલી હદ સુધી કે એ ખેલો જોતાં આપણને ચીતરી ચડે. ખેલ સતી સીતાનો અગર સત્યવાન અને સાવિત્રીનો હોય, પણ એનાં રૂપરંગો, ચેનચાળા અને હાવભાવ એટલા અશ્લીલ અને અકુદરતી હોય છે કે, કોઈ પણ સીતા કે સાવિત્રી પ્રત્યે માનની દૃષ્ટિએ જોનારો

માણસ આવો ખેલ જોઈ જ ન શકે. પણ આ ભાંડભવૈયા એ તો આપણા સમાજનું પ્રતિબિંબ છે. જેટલું સામાજિક માનસ તથા રસવૃત્તિ નીચે ગિતર્યાં છે, એટલા આ ખેલો અને નાચો નીચા ગિતર્યાં છે. કારણ, ખેલ કરનારનો વર્ગ આપણા સમાજના નીચામાં નીચા થરમાંથી પાક્યો છે. એને નથી મળ્યા હોતા સંસ્કાર, કે નથી મળી હોતી કેળવણી, કે નથી હોતું એની પાસે ઉચ્ચ ચારિત્ર્ય. એને એક જ વસ્તુની પડી હોય છે, અને તે પૈસાની, — કોઈ પણ રીતે જોનારની વૃત્તિ ઉશ્કેરીને પણ — પછી ભલે એ હલકી વૃત્તિ હોય.

એ પૈસાની કાયમ આવક માટે આ ભવાઈ સાથે ભવૈયાઓએ ધર્મનું લાકડું પણ ગોઠવી દીધું છે.

કોઈ પણ જગ્યાએ ભવાઈ શરૂ થાય એ પહેલાં ભવૈયા ગામની ભાગોળે માતા પાસે જઈ ઘીના દીવા કરે, નાળિયેર ફેડે અને નાચ કરે, પછી જ ગામની પાસે ખેલ કરે. પછી એ છૂટથી કહી શકે કે, જો ગામમાં ભવાઈ નહિ રમાડો તો માતાઆઈ કોપશે !

હું ગામમાં રહ્યો એ દરમિયાન તો કોઈ વખત ભવૈયા રમ્યા નહિ. મેં પ્રથમથી એની વિરુદ્ધનો મારો મત રૂબૂ કર્યો હતો. એમ છતાં પહેલે વર્ષે તો આવી એમણે ગામના ચોરામાં પડાવ નાખ્યો. પણ ગામલોકોએ એમનો ભાવ ન પૂછ્યો, એટલે એક રાત રોકાઈને ચાલ્યા ગયા.

ગામમાં જ્યારે એમની પધરામણી થાય ત્યારે કોરાં કડકડતાં સફેદ કપડાં પહેરીને, માથે મારવાડી ઘાટની લાલ રંગની પાષાડી મૂકીને તથા હાથમાં ચાંદીની ચીપોથી મઢેલા હુક્કાઓ લઈને, એમનું ચાર પાંચનું લંઘર મહોલ્લે મહોલ્લે

અને ઘેર ઘેર ફરે; અને ‘ભલે, બાપુ ભલે!’ એવી ખોટી ખુશામતભરી ભાષા વાપરીને ગામને ખબર આપી જાય કે અમે આવ્યા છીએ. પછી બંધાણીને અરીણના કસુંબા પાય, ચાવાળાને ચા પાય, અને બીજાઓને બીડી પાય. પણ આ બધું ખર્ચ છેવટે તો, પાછડીના વળ માફક વાળતુંગાળતું ગામના ખેડૂતો ઉપર જ આવે, કારણ કે ઘર દીઠ એમને આઠ આનાનો ફાળો મળે અને રહે ત્યાં સુધી ખાવાનાં સીધાં મળે. પછી એમને શું જોઈએ? વધારામાં નાચગાન ચાલતાં હોય સારે કોઈ દાડિયો રૂપિયા વેરે એ તો જુદા.

આ ભવૈયા લોકોને થવા લાગ્યું કે, આ અડી તો જવા બેઠો. એટલે ત્રીજે વર્ષે તો ગામે એ વખત ભાવ ન પૂછ્યો તોય આજુબાજુનાં ગામોમાં ફૂરી આવી ત્રીજી વખત આવ્યા. પણ ગામલોકો મારી સલાહ લેવા આવ્યા, એટલે એમને નિરાશ જ થવું પડ્યું.

ખેડૂતોના જીવનમાંથી આ જાતનો આનંદ જાય પછી એને કોઈ બીજા પ્રકારનો પણ આનંદ તો પૂરો પાડવો જ જોઈએ, એવું મને લાગે છે.

‘થામણા ગામના વિદ્યાર્થીઓ પાસે કેટલાક સંવાદો તૈયાર કરાવી એક વખત અમે ત્યાં ભજની બતાવ્યા, એથી એમને સંતોષ થયો. પણ દરેક ગામમાં આવી સગવડ થવી જોઈએ. ગામમાં નિશાળ હોય તો આ કામ વધુ સરળ બની જાય છે.

દરેક ગામના શિક્ષકોએ તથા વિદ્યાર્થીઓએ વર્ષમાં એકાદ વખત તો લોકોને જ્ઞાન સાથે મમ્મત અને સંસ્કાર

મળે એવો આનંદ આપવાની વ્યવસ્થા કરવી જ જોઈએ.
ગામનું એમના ઉપરનું એટલું જાણુ છે.

૩

હરાયો

આરૈયા કામમાં આ ભવાઈની જાતની જ એક હરાયાની પ્રથા છે. લગ્ન વખતે ઢોલ તથા શરણાઈઓ વગાડનારાઓ સ્ત્રીનો પોશાક પહેરી આખા ગામમાં નાચે છે. એમાં એક હરાયો થાય છે. એણે બહુ કઢંગો વિચિત્ર પ્રકારનો પુરુષનો પોશાક પહેર્યો હોય છે. આ ટોળું મહોલ્લે મહોલ્લે જીભું રહી ગંદાં ગીતો તથા ગંદા હાવભાવવાળા ચાળા ચટકા કરે. ગામનાં બાળકો તથા બહેનો એની સાથે સાથે ફરી આનંદ લૂટે. મને થતું કે, હું દિવસે અને રાત્રે ગમે તેવી કેળવણી આપું તે બધા ઉપર આ પ્રથા પાણી ફેરવે છે. મેં આ દ્રશ્ય જોયું તે દિવસથી મને એના તરફ સૂગ ચડી. પણ એ એમનામાં એટલી રૂઢ થઈ ગયેલી પ્રથા છે કે એ સહેજે નીકળે એમ ન હતી; છતાં મેં તો એની વિરુદ્ધ પ્રચાર શરૂ કર્યો.

ખાસ કરીને હું રહેતો હતો એ ફળિયામાં મેં વધારે ધ્યાન આપ્યું. એક બહુ સંબંધ ધરાવતા ભાઈને મારી વાત રુચતી હતી. એને મેં આ પ્રથાનાં બધાં અનિષ્ટો બતાવ્યાં. એની પાસે સામો જવાબ ન હતો. કહે કે, ‘હું રાવળિયાને નહિ બોલાવું.’ પણ બીજાં સગાંઓ પાસે એનું કાંઈ ચાલ્યું નહિ.

થોડા વખતમાં એ જ મહોલ્લામાં એક બીજું લગ્ન આવ્યું. હું આ નાચ જોતો ત્યારે મારું હૃદય સળગી ઊઠતું. વરનો બાપ મારે ઘેર બેસવા આવ્યો હતો. મેં એની પાસે

મારા દિલની અધી વાત કરી. એને ગળે એ ગિતરી ગઈ. છેવટે મેં કહ્યું, ‘જો મારી સામે તમારે બારણે આવા ગંદા નાચ જોઈશ તો, મને લાગે છે કે, હું ખાવાનું નહિ ખાઈ શકું. સાદા પોશાકમાં ઢોલ નગારાં વાગે એમાં કશી હરકત નહિ. પણ આવા ચાળાચટકા જવા દો.’ બુઢાએ આ રિવાજ કાઢવાનું માથે લીધું. ઘરમાં જણાવી દીધું કે, ‘આપણે ઐરીનાં કપડાં નથી પહેરાવવાં.’ ઘણાને આ ન ગમ્યું. રાવળિયાને બોલાવી લાવનારા એક ભાઈને આથી ચાનક ચઢી. એ કહે, ‘આપણે તો લૂગડાં પહેરાવી નાચ નચાવવો જ છે. આપણા રિવાજોમાં વળી ખીજ શું માથું મારે!’ આમ એણે ખાનગીમાં નવું વાતાવરણ ઊભું કર્યું. રાત્રે ડોસો ખેતરમાં હતો એ વખતે કુલ્લેકામાં એણે તો નિયમ મુજબનો રંગરાગ ચાલુ કરાવ્યો. ડોસો સામાન્ય રીતે ખેતરમાં જ રહે. પણ દીકરો પરણાવવાનો હતો એટલે તે દહાડે એ વહેલો ખેતરથી ઘેર આવ્યો, ત્યારે એણે સાંભળ્યું કે મેં કહ્યું હતું એથી ઊલટું જ થયું.

હવે બ્રાહ્મણનો દીકરો ઉપવાસ કરશે તો? ગુસ્સામાં ને ગુસ્સામાં એણે તો ઘેર આવીને પોતાના ૨૫ વર્ષના એક દીકરાને ઘોલ ખેંચી કાઢી, કારણ, એના સાંભળવામાં આવ્યું હતું એ પ્રમાણે, એણે જ આ બધું કરાવ્યું હતું. છોકરો અહારગામના મહેમાનો વચ્ચે બાપે પોતાનું આવું અપમાન કર્યું એ સાંભળી શક્યો નહિ. અને નજીકમાં પડેલો લાકડાનો ફાયરો લઈને બાપને મારવા દોડ્યો. હું સામે ફળીમાં બેઠો કાંતતો હતો. આ દૃશ્ય જોઈ મને થયું કે આ તો આજી બગડી. પણ એ સ્થાને લોકો એટલા મોટા પ્રમાણમાં

હતા કે એમણે છોકરાને પકડી લીધો અને બધું શાંત પડ્યું. આપ કાળિયું બાંધીને સીધો ખાધાપીધા વિના ખેતરે ચાલ્યો. 'મારે લગનમાં નથી આવવું.' આમ લગ્નમાં વિદ્ધ આવી પડ્યું. મને થયું કે આ બધું મારે લીધે થયું છે. એટલે આનો શો ઉકેલ લાવવો એનો વિચાર કરતો હું બેઠો. બેએક કલાક પછી હું એમને ઘેર ગયો. વાતાવરણ હજી પૂરેપૂરું શાંત નહોતું પડ્યું. છતાં મેં ત્યાં જઈ વાતો શરૂ કરી. કેટલાકના ઊભરા ઠલવાવા દીધા. પછી, કાચરો લઈને ઊભો થયો હતો એ છોકરાને એકાંતે લઈ જઈ સમજાવ્યો. એ બાપને ખેતરમાં બોલાવવા ગયો. આપ આવ્યો, પણ એણે કહ્યું કે, 'આજે જન્મવાનો નથી.' મેં જઈ એને સમજાવ્યો, 'જુઓ ડોસા! તમે આ બધું ક્યું' મારે માટે. હવે હું કહું છું કે તમે ખાઈ લો.' 'પણ તમે ખાઓ તો જ હું ખાઉં.' 'હા. ચાલો હું પણ ખાઈશ, તમે ખાઈ લો.' છેવટે ડોસે ખાધું અને બધું શાંત પડ્યું. પણ તે દિવસથી એ મહોલ્લાએ દરાવ ક્યોં કે, હવે પછી કોઈ પણ લગ્ન વખતે રાવળિયાને ઐરીનાં લૂગડાં ન પહેરાવવાં કે દરાયો ન કાઢવો. અને આજે પણ એ દરાવ પળાય છે એટલું જ નહિ, પણ ગામને બીજે છેડે લગ્ન હોય અને ત્યાંનું કુલેકું નીકળ્યું હોય એમાં પણ આવા ચાળાચટકા આ મહોલ્લા આગળ ચાલવા દેતા નથી. તે એટલે સુધી જઈને કે, એક વખત આવું બહારનું કુલેકું આવેલું ત્યારે વાત ધારિયા સુધી આવી પડી હતી, ને મારે જઈને બધું શાંત કર્યું પડ્યું હતું.

*

*

*

ગામમાં અંદરઅંદરનાં વેરઝેરને લીધે જાસા ખૂબ થતા હતા. એક દિવસ મુખીએ નામો મોકલાવ્યાં. ડોકાર થાણેથી આડેક જુવાનોને તેડું આવ્યું. એ આઠ સાથે તો ખીજ ૨૮ ડોકાર ગયા. ફેજદારે અને જમાદારે ન દેવાની ગાળો દીધી અને જુવાનિયાઓને માર પણુ માર્યો. સાંજે બધા ઘેર આવ્યા. માર પડ્યો છે એ વાતની જાણ થતાં આખા ગામમાં હાહાકાર ફેલાઈ ગયો. કાંઈ કાંઈ મનમાં રાજી પણ થયા, પણ આમાં ઘણાંખરાં નિદોષ નામો હતાં. આગળ-પાછળનાં વેરને લીધે નામો ગયાં હતાં. બધાને ભય હતો કે હવે આ બધાને હાજરી ચોટી. આ કોફો હાજરીથી બહુ ફફડે છે. અને ખરેખર એ બહુ ભયંકર પ્રથા છે. એ માણસને હેવાન અને બાયલો બનાવી દે છે. કોઈક વખત આ હાજરી માણસને મરણિયો બહારવટિયો પણ બનાવી દે છે. હાજરીવાળા માણસથી રજા વિના મીઠું મરચું ક્ષેત્ર નજીકના ગામમાં ન જવાય કે હજીની કાચર નખાવવા ખીજ ગામના સુથાર પાસે ન જવાય. અને જો મુખી સાથે બનતું ન હોય તો તો તેઓ હાલતાં ચાલતાં ટિપાઈ મરે.

આથી આ બાબતનો વિચાર કરવા માટે ગામના એ ચાર મહોલ્લાના આગેવાનો ભેગા થયા. મને પણ બોલાવ્યો. મેં કહ્યું કે, 'તમને શું પૂછયું?' તો કહે કે, 'કાંઈ પૂછયું જ નહિ. પૂછ્યા વિના મારવા જ મંડ્યો.' મેં કહ્યું, 'તમારે તો કાંઈક કહેવું હતું કે અમે કાંઈ ગુનો નથી કર્યો, પણ જૂના વેરને કારણે આવાં નામો અપાયાં છે.' તો કહે કે, 'અમારું તો મોટું જ ત્યાં આગળ સિવાઈ જાય છે. સીસાના ગડાવાળો દંડો જોઈને થયરી જવાય છે.'

‘મેં કહ્યું, ‘પણ થયરીનેય માર ખાવો છે અને થયરી વિનાય માર ખાવો છે. તો સત્ય ખીના રળૂ કરતાં શું થાય છે?’ ચાલો કાલે હું તમારી સાથે આવીશ. હું ફોજદારને અધું કહીશ. પણ અહીં મારી પાસે જે કહો છો એ તમારે ત્યાં કહેવું પડશે.’ તો કહે, ‘ભાઈ સાહેબ! એ નહિ અને! ત્યાં તો જીભ જ નથી ઊપડતી.’ આટલી ખીક! આટલી નામદીર્ઘ આ બહાદુર ગણાતી કોમમાં પેસી ગઈ છે!

*

*

*

હું બહારગામ ગયો હતો. પાછો આવ્યો ત્યારે ગામમાં એક જ વાત સંભળાતી હતી, ‘વાઢી નાખવો હતોને એંધાને,’ ‘એ બાયલાથી શું થવાનું હતું! અલ્લેયાં પહેરી લે તોય સારું.’ ‘આખા ગામનું નાક વાઢી નંખાવ્યું.’ ‘ઈ આખું ફળિયું જ બાયલું છે તો. આ બાયડાના હાથમાં આવ્યો હોત તો એક ટચકો જ મેલત. પછી જે થવાનું હોત તે થાત.’ ‘ઈ રાંડ જ એવી ત્યાં! ન્યારે ને ત્યારે ગોળનો ખોખો ભરી આવતી’તી. તે એનો સગો થતો હશે તે આલનો હશે! આખું ઘર જ એ બાપનું છે. નહિ તો જોધા જેવા ચાર ભાઈ છે તોય એંધા પાંહે બુન દીકરીની લાજ લૂંટાવા દે. એવી બુન દીકરીને જ ટચકાટી નાખવી જોઈએ.’

વાત એમ બની હતી કે, ગામનો વાણિયો જીવ લાઈને ગામ છોડી નાકો હતો. એને ડોકોર સુધી પહોંચાડી આવનારના ખેતરનું છાપડું અને લાકડાં થોડા દિવસમાં બળી ગયાં હતાં. વાણિયા ઉપર એક વિધવા દીકરી ઉપર બળાતકાર કરીને આરોપ હતો. આઠ દશ દહાડામાં આ

હિંગાટ શાંત થયો. એ ત્રણ મહિને વાણિયો સરકારી કચેરીમાંથી નિર્દોષ ઠરી છૂટી ગયો. પણ વાણિયો ખાનગી રીતે મને પણ કહી ગયો કે એને ૫૦૦-૬૦૦ રૂપિયા વેરવા પડ્યા.

ગામનો તલાટી વચ્ચે ખૂબ ખાઈ ગયો. કહેવાય છે કે ઠેઠ મામલતદાર સુધી એને પહોંચવું પડેલું. પછી તો ગામના કેટલાક લોકો વાણિયાને ઘેર ડોકાર જવા આવવા પણ લાગ્યા. વાણિયે એ વખત દરમિયાન ભાષા મીઠી તથા હાથ છૂટો રાખ્યો. થોડા લોકો વાણિયાને ગામમાં ફરી લાવવાના પ્રયાસ કરવા લાગ્યા. એક દિવસ વાણિયો આવ્યો. વાણિયાએ લાલચ પણ બતાવી કે, 'ગામ કહે એ ધર્માંદુ' નાખવા હું તૈયાર છું.' ગામલોકો રૂપિયાથી લલચાઈ ગયા. ગઈ ગુજરી બૂલી જઈને ગામનું તળાવ સુધરાવવા માટે વાણિયે ગામને રૂ. ૨૦૦ આપવા એવો હરાવ થયો. વાણિયાનો બહિષ્કાર છૂટ્યો. પણ એ અસો રૂપિયા કદી આવ્યા નહિ અને ગામનું તળાવ સમરાયું નહિ. વાણિયો પહેલાં માફક ફરી જમી ગયો.

નવાઈની વાત તો એ છે કે, આ બધા વખત દરમિયાન જે બાઈની લાજ લૂંટાયાનું કહેવાય છે એ આખા કુટુંબના લોકો વાણિયાને ત્યાંથી જ માલ લાવતા લઈ જતા હતા.

કોઈ કહે છે કે, વાણિયાનું દેવું નહિ ચૂકવવા માટે આ જાતનું આળ ચડાવેલું, અને કોઈ કહે છે કે રૂપિયા લઈને સમાધાન કરી નાખ્યું છે.

૪

સારો

દરેક બેસતા વર્ષના પડવાને દિવસે ગામના લોકો ભેગા થાય છે, કસુંબા પીએ છે અને રામ રામ કરી જૂનાં નવાં

વેર ભૂલી જાય છે. બધા જ મોદ ઉપર સાથે બેસી હુક્કાની આપણે કરે છે. અને ગામનો ગોર આખા વર્ષનું ભવિષ્ય ભાખતો હોય એમ સારો વાંચી સંભળાવે છે. ૧૨ અમ્રિ, ૧૪ ચોરી ચખારી, ૫ તલ, ૬ ડાંગર, ૨ મઠ,—આમ સારો વંચાતો હોય છે ત્યારે એકખીજ સામે નજર નાખી ટીકા ટિપ્પણી ચાલે છે. ‘આ એણું બળે છે તે આ વરસે અમ્રિના ૧૪ આવ્યા! અને બહારવટિયાનું પણ કાંઈ એણું નથી થવાનું.’ છેવટે બ્રાહ્મણ બધાને આશીર્વાદ આપી ચોખા ઉડાડે છે, અને બ્રાહ્મણને દાન આપવાથી કેટલું પુણ્ય થાય છે એનું માહાત્મ્ય સંભળાવે છે. આઠ આના એછા પડે છે માટે રૂપિયો આપો એવી માગણી કરે છે. ગામલોકોને ‘વરહ કેવું છે!’ એમ પૂછીને શાંત પાડે છે.

પછી આવે છે, એ બધા વખત દરમ્યાન મૂંગા મૂંગા હુક્કાની ચલમો ભરીને દોડાદોડ કરતા વાળંદનો વારો. એ હાથમાં દર્પણ લઈને સૌનાં મોઢાં સામે ધરે છે. કોઈ કોરી ‘શેટી’ (છેટી) લાગ્યા હોય છે એ આપે છે, તો કોઈ અધમેતું થયેલું રાતી કિનારનું ધોતિયું આપે છે, તો કોઈ ફાટીને ચીંથરેહાલ થઈ ગયેલી લીલી શાલ આપે છે. વાળંદ બાપુ બાપુ કરતો બધું એક બાબુએ મૂકતો જાય છે અને ચલમમાં દેવતા ભરતો જાય છે.

આમ સારો વંચાઈ રહ્યા પછી ‘કડવી અને મીઠી’ની વાતો કરતાં કરતાં સહુ વિખેરાય છે.

ગોર અને વાળંદ, જેમણે જેમણે ઘેર આવીને લઈ જવાનું કહ્યું હોય છે, તેમને ત્યાં આંટા મારવા નીકળી પડે છે.

આ સારા પ્રમાણે બધું બનવાનું છે એવા વિશ્વાસથી આ સારા ઉપર ગામમાં બે દિવસ સુધી ચર્ચા અને પારાયણ ચાલે છે. પછી પાછી રોજની ઘટમાળ ચાલતી થાય છે.

૫

સત્યનારાયણની કથા

અમારા ગામમાં સત્યનારાયણની કથાનું બહુ માહાત્મ્ય નહિ; પણ બેચાર જણ જે વાણિયાઓની સાથે વધારે સંબંધ ધરાવે છે એ આવા સુધારા ગામમાં દાખલ કરવા લાગ્યા છે.

આવા એક મારા કૃષ્ણના મારી સાથે વધારે સંબંધ ધરાવતા ભાઈએ પોતાના ખેતરમાં સત્યનારાયણની કથા કરાવવાનું નક્કી કર્યું. એની પાસે બે પૈસાનો જીવ છે. એટલે એણે તો શાહુકારની ઢબે ૫૦-૬૦ માણસ માટે લાકડાં જમણુ ગોઠવ્યું. કથા સાંભળવા માટે તો ૫૦ ને બદલે ૧૫૦ આવી પડ્યા. બે વાગ્યે કથા થવાની હતી પણ ૧૦ વાગ્યાથી લોકોનું ટોળું જમા થવા લાગ્યું. બે ચાર વાણિયા પણ ડોકારથી એમનાં ૧૦-૧૨ છોકરાંનું લંગર ડમણિયે મેસાડીને આવી પહોંચ્યા. ગોર મહારાજ અને વાળંદ તો હતી જ.

સત્યનારાયણની કથા છે એટલે બળભાઈ આવશે એમ માની મને પણ ખૂબ આગ્રહ કર્યો હતો. દોઢેક વાગ્યે હું ત્યાં પહોંચ્યો ત્યારે હુક્કાની નેહો ઝિંચીનીચી થતી હતી અને કથાનું માહાત્મ્ય વંચાતું હતું. ગામડાના લોકો માટે આ નવી જાતનો ઉત્સવ હતો. કથા ચાલતી હતી એટલામાં એક જીવાન ચારેક માઈલની મજલ કરીને આવ્યો. એણે ધરધણીના હાથમાં એક નાનકડું પડીકું આપ્યું. મેં કહ્યું, ‘શું છે?’ જવાબ

મળ્યો, 'કાંઈ નહિ' મેં કહ્યું, 'એમ તે હોય?' તો કહે કે, 'એ તો અડધાકનું અરીણું મંગાવ્યું.' મેં કહ્યું, 'સત્યનારાયણની કથા વખતે અરીણું પણ પિવાતું હોય તો આપણાથી એ કથા શી રીતે મંભળાય?' એ મારો વિચાર અને એની પાછળની મક્કમતા સમજી ગયો. પોતાના વળના એ ચાર જણને નજીક બોલાવી સમજાવી દીધું કે, 'અરીણુંની વાત નહિ કાઢતા; નહિ તો આ બુદ્ધા જ'પવા નહિ દે અને બમલભાઈ અડધી કથાએ ચાલ્યા જશે.'

બુદ્ધાઓ હમણાં અરીણું કાઢશે, હમણાં અરીણું કાઢશે, એમ રાહ જોતા જ રહ્યા. પણ કાંઈ મોઢે માગીને અરીણું શેવાય છે? કેટલાક તો બગાસાં પણ ખાવા લાગ્યા. છેવટે કથા પૂરી થઈ. મને કાંઈક બોલવાનું કહેવામાં આવ્યું. પછી મેં મારી કથા શરૂ કરી. મારી ગામડી ભાષામાં સત્યનારાયણની કથા ક્યારે સાચી સાંભળી કહેવાય એ સમજાવ્યું. અધાએ રસપૂર્વક સાંભળ્યું. હવે આવ્યું જમવાનું.

એક બાળુ વાણિયા શ્લોકોની અને બ્રાહ્મણની પંગત બેસાડી. એમને ધરાઈ ધરાઈને લાડુ જમાડ્યા. પછી ત્યાં આવેલા અધા આરૈયા જમવા બેઠા. પાંચી રસોઈમાં ૧૫૦ શી રીતે જમે? પણ હું તો જોઈ જ રહ્યો. અને બધાએ જમી પણ લીધું! દરેકના ભાણામાં એકેક લાડુ મુકાયા પછી સીધો ભાત જ આવવા લાગ્યો. શ્લોકોની મંજ્યા વધતી જોઈને પાછળથી ભાત વધુ ઓરેલો એટલે માનેહું કે દાળ ભાત પહોંચી રહેશે. પણ ભાતની થોડી તાણ પડી. એમ છતાં એક પણ અવાજ એવો નથી નીકળ્યો કે, અહીં થોડો ભાત લાવજો કે લાડુ મૂકજો.

પીરસવાની વ્યવસ્થા કરનારે રસોઈની છાપરીમાંથી બહાર નીકળતાં નીકળતાં ખેંખારો ખાઈને એ હાથ ખંખેરતો હોય એમ હાથ ધસ્યા. ત્યાર પછી એક થાળીમાં છેવટનો થોડો ભાત લઈને પીરસનારો પીરસવા નીકળ્યો. પણ એક નાનું છોકરું પણ એની પાસેથી ભાતનો દાણો સરખો પીરસાવતું નથી. સૌ કહે છે કે, ઢગ થઈ ગયો, નહિ જોઈએ. છેવટે હાથ ધોઈને ઓડકાર ખાઈને સૌ હુક્કાના દમ ખેંચવા બેઠા. આ એમની ખાસિયત. બીજી ઊંચી ગણાતી કેમોમાં શાકમાં જરા મરચુંમીઠું ઓછુંવતું પડી જાય તો ન કરવાની ટીકાઓ કરીને પ્રસંગને વગોવી નાખે. પણ આ કેમ તો એક ક્ષાડ રોટલામાંથી પણ પાંચ જણા વહેંચીને ખાઈ બે અને પાણી પીને પેટ ઉપર હાથ ફેરવે એવી !

૬

બહારવટિયા

બહુ વખતથી બહારવટિયાને મળવાની મારી ઇચ્છા હતી. એક દિવસ એવી ખબર આવતી હતી કે રાયપુરામાંથી બંદૂકની નાળે રાતોરાત રૂા. ૪૦) પડાવ્યા. તો બીજે દિવસે ખબર આવતી હતી કે એક લાટવાળા પાટીદારની બે નાળવાળી બંદૂક ગઈ. તો વળી ત્રીજે દિવસે એવી ખબર આવતી કે માસરાના વહેરાને થામણા જતાં રસ્તામાં ધારિયા અને બંદૂકના કુંદાથી માર્યો છે અને ઇસ્પતાલમાં ડોક્ટર લઈ ગયા છે. એક દિવસ ચુણેલની સીમની, તો બીજે દિવસે હેરંજની સીમની વાત આવે. પણ મારા જોવામાં એ બહારવટિયા કદી નહોતા આવ્યા.

ધડા તો એવી હતી કે હું એકલો હોઉં ત્યારે જ એમનો ભેટો થાય. એટલે છૂટથી એમની સાથે વાતો કરી શકું કે, 'બાઈ, શા માટે તમે આ બહારવટું ખેડ્યું છે?' આવો મોકો તો ન મળ્યો, પણ બહારવટિયાનો ભેટો તો થયો.

ડોકોરથી માસરા આવતો હતો. રસ્તે રાત પડી એટલે સૂઈ નામના એક ગામમાં પાટીદારને ત્યાં રાત રોકાયો. રાતના ૧૧ વાગ્યા સુધી તો અમે વાતો કરતા હતા. એમાં બહારવટિયા આવવાના છે એવી અફવા છે એમ પણ કોઈએ કહ્યું. રાત્રે મોડા મોડા સૂતા ત્યારે બૂલથી દરવાજાનાં બારણાં ખુલાં રહી ગયેલાં.

આરેક વાગ્યા ત્યાં તો ધગડાક ધગડાક બૂટના અવાજ થયા. બહારની પરસાળમાં હું સૂતો હતો. હું જાગીને આંખ ઉઘાડું છું ત્યાં તો એ અંદકધારી મારા ખાટલા પાસે આવી પહોંચ્યા. એટરી ફેંકી અને દબાયેલે સૂરે ખૂબ મારી, 'ગિહ, ઓરડાનાં કમાડ ખોલ.' આટલું બંને છે એટલામાં એ ધારિયાવાળા ડેલાને દરવાજે ગોઠવાઈ ગયા, એ ઓરડા તરફ ગયા, અને એક બારણાથી ઓરડા સુધી આંટાફેરા મારવા લાગ્યો. મેં કહ્યું, 'હું તો મહેમાન છું. માસરા રહું છું.' બીજે કાંઈ પણ સવાલ જવાબ કર્યો વિના એ ઝડપથી ઓરડા તરફ આગળ વધ્યા અને અગાઉથી સંકેત કર્યો હોય તેમ એક ધારિયાવાળો મારા ખાટલાના પાયા પાસે ગિભો. દરેક ચિત્રવિચિત્ર પોશાક પહેર્યો હતા. કોઈએ મુસલમાની ટોપી મૂકી હતી, કોઈએ ખાખી ચડી પહેરી હતી, તો કોઈએ ધોતિયા ઉપર પગે પદા લપેટ્યા હતા. એક એ જથ્થની છાતીએ તો કારતૂસના હારડા પણ

લટકતા હતા. દરેકને મોઢે યુકાની આંધી હતી. કોઈને ઓળખી શકાય એમ ન હતું. અધા જ રપથી ૩૦ વર્ષના જુવાન હોય એમ જણાતું હતું. આટલા ધોંધાટથી અંદરની ઓરડીમાં સૂતેલો એક નોકર તથા એક બહેન જાગી ઊઠ્યાં. નોકર તો મને સવાલ પૂછ્યો તે પહેલાં બોલી ઊઠેલો કે એ તો પરોણા છે. આ અવાજ સાંભળીને અંદકધારી મારા તરફથી છૂટી સીધા એના તરફ ગયા. એને કહ્યું, ‘ચાવી લાવ.’ એ કહે, ‘હું તો નોકર છું’. ‘તારો શેઠ ક્યાં છે?’ ‘એ ડોકર છે.’ એણે શેઠને બેચાર ગાળો દીધી. એના અવાજ ઉપરથી એ પીધેલા જણાતા હતા. એટલામાં પેલી બહેન બચની એક કિકિયારી પાડી. આથી અંદકધારીએ એના તરફ અંદક તાકી ‘ચૂપ’નો અવાજ કર્યો. આઈ શાંત થઈ ગઈ. ‘ચાવી લાવ’. ‘ચાવી મારી પાસે નથી,’ એવો જવાબ મળ્યો. હું આ બધું જોઈને ડઘાઈ ગયો હતો. પણ એણે બહેન સામે અંદક તાકી એટલે મને થયું કે મારે કાંઈક કરવું જોઈએ. સામે જ ધારિયાવાળો મારી હિલચાલ તપાસતો બિભો હતો. મેં વિચાર્યું, જો એ બહેનને પંજવવાનો ધરાદો રાખે તો જે થવાનું હોય તે વહોરીને પણ એ આજી કૂદી જવું. વાત કરીને સમજાવાય એવું તો એ વાતાવરણ જ ન હતું. એટલામાં તો એ બહેન પોતાના પગના છડા કાઢીને એના તરફ ફેંક્યા.

પેલો છડા લઈને ઓરડામાં ગયો. ત્યાં કાંઈક તોડ્યું ફોડ્યું. પાછો આવ્યો. એટલા વખતમાં પેલી બહેન નજીકના બીજા ઓરડામાં બીજી બહેન સૂતી હતી તેને ચેતવવા ગઈ. અંદર જઈ ઓરડાનું આરણું બંધ કર્યું. જણસો કાઢવા

માંડી, એટલામાં અંદૂકધારીઓએ એ બંધ બારણું જોયું. ધક્કા માર્યા. ગભરાઈને બહેનોએ બારણું ખોલી નાખ્યાં અને બને દોડતી ઓસરીમાં ભારી પાસે આવી ગઈ. પેલાએ ખાટલામાં પડી ગયેલી જણસો એટરીની મદદથી વીણી લીધી. પેલી બહેનો ગભરાટમાં ખૂબે પાડતી હતી. કશું થવાનું નથી એમ સમજાવી તેમને મેં શાંત પાડી.

એટલામાં વખત વધારે થઈ ગયો હોય એમ ઝડપ કરતા કાંઈક કાંઈક લવતા એ બધા મકાનમાંથી બહાર નીકળ્યા અને બીજે ઘેર ગયા. આમ ત્રણેક ઘર લૂંટયાં.

અડધાએક કલાકમાં અંદૂકના બે ત્રણ અવાજ થયા અને બધાએ માન્યું કે બહારવટિયા ગયા.

ગામમાં લૂંટ કરવા આવનારની સંખ્યા કહ્યું છે કે ૧૫-૨૦ હતી. આવતાંવેંત ગામના રખાને ઘેરીને બળે દંડા ભરી ચોકી તળે બેસાડી દોધા અને પછી ઘરોમાં ફરી લૂંટ કરી. જેમને જેમને ખબર પડી એ ઘર છોડી આગુબાણુના મુસલમાનવગામાં નાસી છૂટ્યા.

આ લૂંટમાં બહારવટિયા સાથે ગામનાં તેમ જ આગુ-બાણુનાં ગામેનાં લોકો પણ મદદમાં ભળ્યા હતા એવું તરત જણાઈ આવ્યું. નહિ તો આટલી હિંમતથી એ લોકો અજાણ્યા ગામમાં હરીફરી ન શકે.

૧૦-૧૫ દિવસ પછી એમાંના બે પકડાયા. એક દિવસ નજીકના ગામનો એક બુઢો મારે ત્યાં આવ્યો. ‘બાઈસાબ કાંઈક મદદ કરો.’ મેં કહ્યું, ‘શું છે?’

‘મારા છોકરાને પકડ્યો છે.’

‘સા માટે?’

‘આ સૂઈવાળી લૂંટમાં એ હતો એમ કહીને.’

‘એ લૂંટમાં નહોતો?’

‘ના, લૂંટમાં તો નહોતો; પણ મારા કબજામાં ન રહ્યો અને કાંઈક સળેકડું ક્યું હશે.’

‘એવું નહિ, મને સાચી વાત કહી દો તો તમારી વાત સાંભળવાનું હાવે. મારી તમને ખીક છે?’

‘ના.’

‘તો પછી કહો જે હોય તે.’

‘ભાઈસાબ, મારી છાપરી પાસેથી ખોદતાં સાંકળાં નીકળ્યાં છે અને કહે છે કે એ સૂઈની લૂંટનાં છે. તમે સૂઈવાળા પાટીદારને ઓળખો છો. એને કાંઈક કહો તો મારો છોકરો બચી જાય.’

‘કોઈની લૂંટ કરી હોય એને શી રીતે કહેવાય કે તું એને કશું કરતો નહિ?’

‘તમારું કહ્યું ના માને એવું અને જ નહિ.’

‘પણ લૂંટો કરે એ બચતા હશે? આજે છૂટશે તો કાલે પકડાશે.’

‘ભાઈસાબ, હું હવે એને કબજે રાખીશ.’

‘હું એને મળીશ, પણ મારા હાથની વાત ન કહેવાય.’

‘તમે આડી જીભ વાળો તો થોડામાં છૂટી જાય.’ છેવટે એ ગયો. પેલા છોકરાને છ માસની સજા થઈ. પાછળથી એ અપીલમાં છૂટી ગયો. ખૂબીની વાત એ છે કે, જે માણસને ઘેર લૂંટ થઈ હતી એ જ માણસે પેલા જુવાનને છોડાવવા માટે રૂપિયા ધીર્ય !

પણુ આ બહારવટિયાના બચથી ગામડાંઓ એટલાં બધાં ફફડતાં હોય છે કે, રાત પડે ને કાળા ઓળા ઊતરતા હોય એવું એમને લાગે છે. એમ છતાં ૨૦-૨૫ ઘરનું ગામ પણ સંપ કરીને સંગઠિત નથી થતું. એમને સમજાવીએ છીએ તો કહે છે કે, 'પેલા સામાવાળા જ એમની સાથે ભળેલા છે પછી સંગઠિત ક્યાંથી થઈએ?' બારૈયા કોમનાં ગામમાં પણ ફફડાટ હોય છે. એમને ત્યાં જુદી જાતનો ફફડાટ હોય છે. આપણા ગામની સીમમાંથી જાય તો સારું, નહિ તો આપણું નામ બોલાશે કે આ ક્ષોડો સંઘરે છે. આમ જૂનાં અને નવાં બધાં ગામો ફફડે છે. પાટીદારનાં નાનાં પરાંની સ્થિતિ તો બહુ કફોડી હોય છે. આમાં પોલીસ ઢીલી અને કોઈ કોઈ જગ્યાએ ફૂટેલી હોય છે, એ પણ આ હાલતનું કારણ હોય છે.

આ જાતના બહારવટા પાછળ કોઈ મોટો હેતુ હોય એવો મારો ખ્યાલ નથી. ગરીબાઈને કારણે ઘર છોડી નીકળેલા, કોઈ ગુનો કરીને ભાગી છૂટેલા, કે પોલીસની પજવણીથી કંટાળેલા ક્ષોડો આવી ટોળા જમાવી વગર મહેનતે માલ મેળવવાનું યોજી કાઢે છે. એમને ગામના બીજા પટેલ ગણાતા ક્ષોડોનો કે શેઠ શાહુકારોનો પણ આડકતરો સાથ હોય છે. એવા ક્ષોડો પોતાનું જૂનું વેર વાળવા માટે અગર અમુક ક્ષોડો ઉપર દાખ બેસાડવા માટે આવી ટોળાઓનો ઉપયોગ કરે છે, એટલું જ નહિ પણ એમની લૂંટમાંથી પણ ભાગ પડાવે છે. નાસતા ફરનારાનું એક વખત નામ બહાર પડી ગયું પછી તો એને બેસી જવાની ઇચ્છા હોય છતાં એ બેસી શકે એવી સ્થિતિ નથી રહેતી. એટલે એને કોઈ પણ

હિપાથે પકડાય અગર મરત્ય ત્યાં સુધી પોતાનો નવો ધંધો આમળ ધપાવવાનાં જ કાળાંધોળાં કરવાં પડે છે.

આમાં દોષ કેનો કાઢવો અને કેનો નહિ? આખો સમાજ થોડેઘણે અંશે આ દોષનો ભાગીદાર છે. અજ્ઞાન અને ગરીબાઈનો નાશ એ એમાં જ આનો ઉકેલ છે.

૭

લગ્નપ્રથા

માસરા ગામને લગ્નની મુશ્કેલી એવડી છે. દીકરો પરણાવતી વખતે ૧૦૦-૧૨૫ આપવા પડે અને બીજું સો પોણાસોનું ખર્ચ થાય છે. તેમ દીકરી પરણાવતી વખતે પણ ૧૦૦-૧૫૦નું ખર્ચ તો થાય જ. પણ કમગણત દશા તો દીકરો પરણાવવા જાય એ વખતે આવે છે.

દીકરાનાં લગ્ન થાય એ પહેલાં ભાંજધડિયાઓ આવીને દીકરાના આપ પાસેથી અમુક રકમ લેવાનું નક્કી કરી ગયા હોય છે. જનમાં મોટે ભાગે એકાદ માફો અને ચાર પાંચ ગાડાં હોય છે. બાકીના લોકો પગે ચાલતા જાય છે. જનમાં સામાન્ય રીતે સ્ત્રીઓ નથી જતી, પણ બાળકો અને પુરુષો જ જાય છે, કારણ કે પરણવા ગયેલી જન ઘેર સહીસલામત પાછી ફરે ત્યારે જ કામ ચિકલ્ચું ગણાય. નહિ તો લડાલડી પણ થાય અને માથાં પણ ફૂટે. જન ગામમાં પહોંચે કે તરત ફરી ભાંજધડ શરૂ થાય અને એમાં જો પહેલાં હરેલી રકમમાં વધારોઘટાડો થાય તો બંને પક્ષનું સમાધાન ન થાય ત્યાં સુધી જનમાં આવેલા બધા માણસો—બાળકો, સુધ્ધાં—

જૂખ્યા ટળવળે. કાઈ કાઈ વખત તો આવી જનને ૨૪ અને ૩૬ કલાકના પણ ફાકા થાય.

સામાન્ય રીતે લગ્ન આવવાનું હોય એના પહેલાં એક મહિના અગાઉથી દીકરી કે દીકરાનો આપ વાણિયાના આંગણનાં પગથિયાં ઘસતો થાય છે. છેવટે અમુક ખેતર કે અમુક ઘર ઉપર નાણાં આપવાનું નક્કી થઈ જાય છે અને ત્યાર બાદ એ વાણિયો જ વર કે કન્યાનો આપ હોય એમ સલાહ આપવા બેસી જાય છે : ‘ ફલાણા ગામના રાવળિયાનં બોલાવો છો એ બે રૂપિયા વધારે લે પણ કેવો નાચ કરે છે. માફે તો તમારે લાવવો જ જોઈએ, દીકરાનાં લગ્ન કયાં વારે વારે આવવાનાં છે ? ’ આમ એ નહિ નહિ તોય પાંચ પચીસ વધારે ખરચાવે. અમારે ત્યાંના શેઠ તો કેટલીક વખત જનનામાં પણ સાથે જાય. જનમાં શેઠ આવે પછી શું પૂછવું ? પણ એક વખત શેઠ સપડાઈ પડ્યા.

અમારે ત્યાંના . . . નો દીકરો પરણતો હતો. તેમણે ઘેર ઉછેરેલા બે બળદ વાણિયાને ત્યાં વાંધી આપ્યા. પછી શું બાકી રહે ? શેઠે તો જનનો કારભાર હાથમાં લીધો. જન ગિપડી. શેઠ પણ વર સાથે માદામાં બેસીને જનમાં ગિપડ્યા. પણ ભાંજઘડમાં વાંધો પડ્યો અને તે નાનો-સૂનો નહિ. પોણાસો રૂપિયાનો વાંધો પડ્યો. થોડી બોલાબોલી થઈ. જીવાનિયા ધારિયાં અને લાકડીઓ લઈને ગિભા થઈ ગયા. મોતીભાઈ અને જનવાળા કહે, ‘ ત્યારે રહ્યું પરણાવવાનું; છો એની છોડીને બીજે પરણાવે. ’ પણ કન્યાપક્ષવાળા કાંઈ સકંજમાં આવેલી જનને એમ જવા દે એવું ન હતું. એમણે તો જનના શેઠને બાનમાં પકડ્યા. દોઢ દિવસ બધા જૂએ

મર્યા. છેવટે શેઠને રૂપિયા ભરી દેવા પડ્યા અને વર પરણીને ઘેર આવ્યો. આમ તે દિવસનો સોદો શેઠને તો મોંઘો પડી ગયો. આવું બનવા પામે છે એનું કારણ વચલી ભાંજધડ છે. જો દીકરો કે દીકરીનાં માબાપ રૂબરૂ મળીને વાત કરી શેતાં હોય તો આવી ખોટી ધાંધલ ઘણી બચી જાય.

દીકરો કે દીકરી પરણવાનાં હોય તો છ સાત દિવસ અગાઉથી રાત્રે રાત્રે ગામમાં એમનાં કુલ્લેકાં નીકળે છે. આ કુલ્લેકામાં બહેનો એમની ખાસ ઢબે ગીતો ગાતી હોય. (ફક્ત બે જ બહેનો ગાતી હોય તોપણ આખું ગામ ગાજી જીડે એવો ભુલંદ એમનો અવાજ હોય છે.) એક અગર બે દાતરડાં ઉપર ચીંથરાં બાંધી મશાક્ષો બનાવી હોય અને જો વર હોય તો કોઈ જીવાનિયે અને જો કન્યા હોય તો કોઈ બહેને એને કાખમાં તેડ્યાં હોય. વર સાત વર્ષનો હોય તોય તેડયો હોય અને પાંત્રીસ વર્ષનો હોય તોય તેડયો હોય. ચાર ખૂણે ચાલતા ચાર ભાઈઓએ એક ઘોતિયાના છેડા પકડી એના ઉપર છત્ર બનાવ્યું હોય. બહેનોની પાછળ પાંચ સાત જીવાનિયા ધારિયાં અને લાકડીઓ લઈને ચાલતા હોય.

નજીકના સગા આવું કુલ્લેકું આપે છે. કુલ્લેકું આપવું એટલે વર કે કન્યાને ચોખ્ખા ગોળ અગર તો કંસાર જમાડવો અને ચાંદ્રો કરીને એક નાળિયેર તથા ટકા હાથમાં આપવો. પછી ત્યાંથી કુલ્લેકું નીકળે તે માતાબાઈને પગે લાગીને એને ઘેર પહોંચે.

સામાન્ય રીતે જનનું જન્મણ કંસાર ગણાય છે. આ કંસારમાં ઘી જ નાખવું જોઈએ એવો એમનામાં રિવાજ નથી. મોટે ભાગે તેલ અને અંદર થોડું ઘીનું મિશ્રણ હોય છે.

સગન વખતે બહેનો ફટાણું ગાવામાં અને એકબીજાની મજકરી કરવામાં મસ્ત બને છે. જુવાનિયા કોઈ કોઈ વખત દારૂની ખાલીમાં અને નહિ તો પાનના ડૂચા મોંમાં ઘાસવામાં મસ્ત બને છે. અને ઘરડિયા અપ્રીણના કસુંબા, ચા અને હુસ્કાના ઘેનમાં ડોસતા હોય છે. પગે ફાળિયાની આંટી મારીને એ બેઠા હોય છે. એ વખતે બે ચાર ગાઉથી આવેલો બારોટ બાપુના કેડિયાની કસ તૂટી જાય એટલી મોટાઈ ગાય છે. બાપુ પણ આખી દુનિયાના રાજ હોય એમ બારોટને, બાવાને, ગોરને, ફકીરને, વાળંદને તેમ જ એવા બીજા દાપાં-વાળાઓને એ જ વખતે પંદર વીસનું લહાણું કરી નાખે છે.

ઉપસંહાર

માસરા ગામમાં ત્રણ વર્ષ રહ્યો. એ ત્રણ વર્ષમાં મેં જે કાંઈ જોયું, જાણ્યું તથા અનુભવ્યું અતે એમાંથી જેણે મારા મન ઉપર વધારે અસર કરી એવી હકીકતો, ચિત્રો તથા અનુભવો આ પુસ્તકમાં રજૂ કર્યાં છે. વાંચનારના મન ઉપર આથી જે કાંઈ છાપ પડવાની હશે તે પડશે, પણ મને એટલી ઉમેદ છે કે, મારી માફક કોઈ પછાત ગામમાં સેવા કરવા જનાર ભાઈ અગર બહેનને આ લખાણ કાંઈક માર્ગદર્શક તો જરૂર થઈ પડશે.

આચાર્ય ગિદવાણી સ્મારક ગ્રંથમાળાનાં

અન્ય પુસ્તકો

તિમિરમાં પ્રભા વેશાન્તરકાર ૦-૧૦-૦

કિશોરલાલ ધ. મશરૂવાલા

ગ્રોસ્ટોય કૃત The Light Shines in the
Darkness નામના નાટકનું વેશાન્તર.

આખા હિંદુસ્તાન! સંપાં ગોપાલદાસ પટેલ ૧-૦-૦

હિંદના પરમ મિત્ર રિગ્બિના સુપ્રસિદ્ધ પુસ્તક

Prosperous British India નું સારદોહન.

હિંદુસ્તાનની મરીખાઈ સંપાં ગોપાલદાસ પટેલ ૦-૧૪-૦

મહર્ષિ દાદાભાઈ નવરોજના Poverty and

Un-British Rule in India નામના હિંદી અર્થ-

શાસ્ત્રના આદિગ્રંથરૂપ ઐતિહાસિક પુસ્તકનો સાર આ

પુસ્તકમાં આપવામાં આવ્યો છે. પુસ્તકને અંતે

મહર્ષિ દાદાભાઈનું દ્રૂંક જીવનચરિત્ર પણ આપવામાં

આવ્યું છે.

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર,

અમદાવાદ

ગ્રામસેવકને ઉપયોગી પુસ્તકો

ગામડાંની વહારે	ગાંધીજી	૦-૧-૦
હિંદ સ્વરાજ	ગાંધીજી ખાદીનું પૂઠું	૧-૧૨-૦
	સાદું પૂઠું	૧-૪-૦
ત્યારે કરીશું શું ?	અનુ. નરહરિ પરીખ	૧-૦-૦
જાતે મજૂરી કરનારાઓને	અનુ. નરહરિ પરીખ	૦-૩-૦
આબાદ હિંદુસ્તાન !	સં'પા. ગોપાલદાસ પટેલ	૧-૦-૦
હિંદુસ્તાનની ગરીબાઈ	„	૦-૧૪-૦
ખેડૂતનો શિકારી	જીગતરામ દવે	૦-૩-૦
ગ્રામભજનમંડળી	„	૦-૨-૦
આંધળાનું ગાડું	„	૦-૩-૦
બાળકોનો પોકાર	રાવજીભાઈ પટેલ	૦-૮-૦
ગ્રામસંગઠન		૦-૬-૦
માતર તાલુકાની		
આર્થિક તપાસ	જે. સી. કુમારપ્પા	૦-૮-૦
આપણે આર્થિક પ્રશ્ન	જગનલાલ જોશી	૧-૦-૦
આત્મકથા	ગાંધીજી	૧-૦-૦
ગાંધીજી	જીગતરામભાઈ	૦-૪-૦
મારી જીવનકથા	મહાદેવભાઈ	૩-૦-૦
(જવાહરલાલ નેહરુ)		

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર,
અમદાવાદ

